

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

ЕНЕРГИЯТА НА ЖИВОТА

АНАСТАСИЯ
ЗВЪНТЯЩИТЕ КЕДРИ

АЛИВГО

ВЛАДИМИР МЕГРЕ ЕНЕРГИЯТА НА ЖИВОТА

Превод: Зоя Петрова-Тимова

chitanka.info

Съдбата на човека! Много хора са свикнали да смятат, че съдбата се формира свише. А всъщност свише на всеки човек е дадена най-силната вселенска енергия, която е способна да формира и съдбата му, и да създава нови галактики.

Тази енергия се нарича „човешка мисъл“.

ТВОРЯЩАТА МИСЪЛ

Животът на човека! От какво или от кого зависи той? Защо едни стават императори, пълководци, а други събират остатъците от храната от боклука?

Съществува мнение, че съдбата на всеки човек е предопределена още при раждането му. Но ако това е така, значи човек е само едно малко незначително винтче в системата на някакъв механизъм, а не високоорганизирано творение на Бога.

Има и друго мнение — човекът е самодостатъчно творение, в което са включени абсолютно всички енергии на Мирозданието.

Но в човека има и една енергия, която е присъща само на него. Тя се нарича енергия на мисълта. И ако човек разбере с какво разполага, ако се научи да я използва изцяло, той ще стане властелин на цялата Вселена.

Кое от тези две взаимноизключващи се определения е истинското?

За да се ориентираме в това, нека да си спомним старата притча, станала почти анекдот.

* * *

Един човек, разсърден на живота си, се втурнал в горичката в покрайнините на града, вдигнал нагоре ръцете си, свити в юмруци, и като се обърнал към Бога, завикал:

— Не мога да продължавам така живота си. В Твоето земно Стопанство цари несправедливост и хаос. Някои хора обикалят из града в скъпи автомобили, а други събират остатъците от боклука. Например на мен не ми стигат пари, за да си купя дори нови обувки. Ако ти, Господи, си справедлив, ако съществуващ въобще, направи така, че голямата печалба от лотарията да се падне на моя билет.

Облаците на небето се разпръснали, един слънчев лъч ласкаво и топло докоснал викация човек и от небето зазвучал спокоен глас:

— Успокой се, сине Мой. Готов съм да изпълня молбата ти.

Зарадвал се човекът. Върви по улицата, усмихва се, разглежда с удоволствие витрините на магазините, представя си какво ще си купи с парите от лотарията.

Минала година. Човекът не спечелил нищо. Решил, че Бог го е излъгал.

Вече съвсем ядосан отишъл на същото онова място в горичката, където чул обещанието на Бога, и завикал:

— Ти не изпълни обещанието си, Господи. Излъга ме. Чаках цяла година. Мечтаех какво ще си купя със спечелените пари, но една година мина, а аз така и не получих печалбата.

— Ах, сине Мой — прозвучал от небето тъжен глас. — Ти искаше да спечелиш много пари от лотарията, но защо тогава не си купи нито един лотариен билет през цялата година?

* * *

Тази малка притча битова като анекдот сред народа. Смят се на неудачника:

— Как може да не съобрази, че за да се осъществи мечтата му и да му се падне печалба от лотарията, преди всичко е необходимо да си купи поне един билет от нея. А човекът не е извършил това, което се разбира от само себе си.

Тук не е важно дали се е случило действително това, за което се говори в притчата. Важно е отношението на хората към събитията.

Фактът, че хората се смеят на несъобразителността на човека, говори именно за това, че те може би интуитивно разбират — собственият им бъдещ живот зависи не само от някакви Висши сили, от Божия промисъл, но и от самите тях.

А сега нека всеки се опита да анализира своите жизнени ситуации. Направили ли сте всичко необходимо, за да се изпълни мечтата ви?

Смея да твърдя, и то не без основание, че всяка мечта, дори тази, която изглежда съвсем нереална и съвършено фантастична, ще се

осъществи, ако човекът, който иска нейното реализиране, извърши прости и последователни действия за това.

Твърдението ми може да се илюстрира чрез много примери. Ето един от тях.

НЕВЕСТАТА НА АНГЛИЙСКИЯ ЛОРД

Веднъж на един малък пазар в град Владимир случайно станах свидетел на скандал между млада продавачка и пийнал купувач.

Девојката продаваше цигари. Изглежда работеше едва от няколко дни и все още не се ориентираше в стоката, бъркаше имената на цигарите и затоа обслужването на купувачите ставаше бавно. Образува се опашка от трима души. От края на опашката пийнал мъж каза на девојката високо:

— Можеш ли да мърдаш по-бързо, туткавице?

Бузите на девојката почервенияха. Няколко души, които минаваха наблизко, се спряха, за да видят непохватната продавачка.

Пияният мъж продължаваше на висок глас своите неодобрителни коментари. Той искаше да си купи два пакета цигари „Прима“, но когато дойде редът му, девојката отказа да го обслужи. Като пламтеше от смущение и явно едва сдържаше сълзите си, тя заяви на купувача:

— Вие се държите оскърбително, отказвам да ви обслужа.

Отначало мъжът замря от изненада, след това се обърна към увеличаващата се група от зяпачи и избухна:

— Гледайте я тая дребна, безполезна неугледница. Като се омъжиш, мъжът ти ще ти го каже и с още по-остри думи, ако мърдаш в кухнята като варена кокошка.

— Аз и на мъжа си няма да позволя да ме обижда — отговори девојчето.

— А бе ти за коя се мислиш, никаквица нещастна — още по-високо и раздразнено възкликна пияният мъж. — Няма да позволи на мъжа си! Да не би да си се накарала да се омъжваш за английски лорд?

— Може и за лорд, това си е моя работа — отговори кратко девојката и се обърна настрана.

Обстановката се нажежаваше. Никой не искаше да отстъпи. Развръзката вече се наблюдаваше от значителна тълпа постоянни посетители на малкото пазарче. Събралите се започнаха да пускат

подигравателни реплики по повод намерението на продавачката да се омъжи за английски лорд.

От съседния щанд дойде и застана до приятелката си друго момиче. Застана мълчаливо и толкова.

Девоичетата, по всяка вероятност завършили наскоро училище, стояха пред насъбралите се хора, които обсъждаха дръзкото им поведение и напереност.

Повечето майтапи се пускаха по повод неизпълнимото желание на девойката да се омъжи за лорд; присмиваха се, че надценява външността и възможностите си.

Напрежението намаля след идването на собственика на магазинчетата. Той първо нареди със строг тон на девойката да продаде цигари на купувача, но след като получи отказ, бързо намери изход, който удовлетвори всички. Извади пари от джоба си, и като се обърна към девойката, произнесе:

— Уважаема, бъдете така любезна да ми продадете два пакета цигари „Прима“.

— Моля, заповядайте — отговори девойката, като му подаде цигарите.

Младият човек даде цигарите на мъжа. Конфликтът приключи и тълпата се разпръсна. Тази история имаше продължение, и то доста неочаквано.

Сега всеки път, когато отивах на пазара за продукти, неволно обръщах внимание на двете млади продавачки. Те вече работеха сръчно както по-възрастните си колеги, но значително се различаваха от тях — бяха стройни, скромно, но спретнато облечени, без излишна козметика, с много по-елегантни движения. Девойките работиха на пазара почти година и изведнъж едновременно изчезнаха.

През лятото, след половин година, на същия пазар забелязах млада жена, която вървеше край сергиите с плодове. Тя се различаваше от другите с гордата си осанка и с модерния скъп тоалет. След ефектната жена вървеше достолепен мъж с кошница, пълна с разнообразни плодове.

В младата жена, която привличаше възторжените мъжки погледи и явно завистливите погледи на жените, разпознах приятелката на продавачката на цигари.

Приближих се и обясних на младата двойка, и особено на застаналия нащрек спътник на госпожицата, причината за моето любопитство. Младата жена ме позна. Седнахме на една масичка в кафенето под открито небе и Наташа, така се казваше тя, разказа за събитията, които се бяха случили през последната година и половина.

— В онзи ден, когато пред очите на много от постоянните клиенти се случи конфликтът, ние решихме да напуснем, за да не ни се подиграват. Помните, че Катя каза тогава, че ще се омъжи за английски лорд и хората се смяха. Значи и занапред щяха да ни се смеят и да ни сочат с пръст — така решихме ние.

Но не успяхме да си намерим работа на друго място. Тогава току-що бяхме завършили училище и успешно бяхме издържали изпитите в университета. Е, аз имах среден успех, но Катя беше почти отличничка. И изпитите си взе с добър бал, но не постъпи в университета. Бяха съкратили местата за безплатно обучение, а тя нямаше възможност да плаща за обучението си. Майка ѝ печели малко, баща няма. Затова станахме продавачки на пазара, на други места не ни вземаха.

Работехме и се подготвяхме за кандидатстване в университета през следващата година. Една седмица след случая на пазара Катя изведнъж ми каза: „Аз трябва да се подготвя да бъда достойна жена на английски лорд. Искаш ли заедно да учим?“

Мислех, че приятелката ми се шегува, но се оказа, че не е така. Катя си беше напориста и в училище.

Тя намери в библиотеката програма на института за благородни девици, адаптира я към нашето съвремие и започнахме като луди да се обучаваме по Катината програма.

Занимавахме се с танци, изучавахме историята на Англия, езика, правилата на добрите маниери и добрия тон. Гледахме по телевизията политическите дискусии, за да можем да поддържаме разговор с умни хора. Стремяхме се дори и зад щанда да се държим като на светски прием, за да бъдат естествени маниерите ни.

Получавахме заплати, но не ги харчехме за себе си. Икономисвахме, не си купувахме дори козметика. Кътахме пари, за да си ушим по един приличен тоалет и да си купим туристически визи за Англия.

Катя каза, че английските лордове не се разхождат по малкия владимировски пазар. Значи трябва да пътуваме до Англия. Тогава шансовете ни ще нараснат.

Заминахме за Англия с една туристическа група. Двете седмици отлетяха бързо. Естествено, вие сами разбирате, че не ни посрещнаха и не ни съпровождаха английски лордове. Пък и аз на нищо не разчитах, правех всичко за компания на Катя. А тя се надяваше. Тя винаги е имала хъс. Все се вглеждаше в лицата на англичаните, търсеше предопределения. Дори два пъти ходихме в клуб за танци, но никой нито веднъж не ни покани да потанцуваме.

В деня на заминаването ни ние вече вървахме от хотела към автобуса, за да потеглим към летището, а Катя все се надяваше, все се оглеждаше наоколо. Спря се на стъпалата и изведнъж пусна чантата си на Земята. Гледаше настрана и каза: „Ето, той идва.“

Видях, че по тротоара към входа на хотела върви млад човек, мисли за нещо свое, изобщо не ни поглежда. Както и предполагам, той се изравни с нас и отмина без дори да погледне Катя.

И изведнъж Катя, ама представяш ли си да направи такова нещо, го извика на висок глас.

Младият човек се обърна към нас. Катя бавно, но решително се приближи към него и му каза на английски: „Казвам се Катя. От Русия съм. Сега заминавам с автобус заедно с туристическата си група за аерогарата. Аз се приближих към вас, почувствах, че мога да ви стана добра съпруга. Аз още не ви обичам, но ще ви обикна и вие ще ме обикнете. Ние ще имаме добри деца. Ще имаме момче и момиче. Ще бъдем щастливи. А сега, ако искате, можете да ме изпратите до аерогарата.“ Младият англичанин гледаше Катя много сериозно и не ѝ отговаряше нищо. Сигурно се беше смутил от изненада. После каза, че има сериозна делова среща, пожела ѝ щастливо пътуване и си тръгна.

През целия път до аерогарата Катя гледаше мълчаливо през прозореца на автобуса. Не си разменихме нито дума. Беше ни неудобно пред туристите, които видяха тази сцена пред хотела. Усещах буквално с кожата си как хората се присмиват на Катя и я осъждат.

Пристигнахме на летището. На стъпалата на автобуса Катя беше посрещната с огромен букет цветя от този млад англичанин.

Тя пусна чантата си на асфалта, не, просто я хвърли, не взе букета, а се притисна до гърдите му и заплака.

Той изпусна букета, цветята се разсипаха. Ние от групата събирахме цветята, а те стояха прегърнати. Англичанинът галеше косата на Катя и наоколо сякаш нямаше никой. Говореше й бързо какъв глупак е, че за малко щял да изпусне съдбата си и, ако не беше успял, след това щял да страда през целия си живот. Благодареше на Катя, че тя го е намерила.

Самолетът закъсна с излитането си. Няма да разказвам как стана, но аз бях тази, която успя да го задържи.

Оказа се, че нейният англичанин произхожда от семейство на дипломат и самият той се готви да работи в някакво посолство. Когато се върнахме в Русия, той звънеше на Катя всеки ден. Те дълго си говореха. Сега Катя е в Англия, бременна е. Мисля, че те наистина се обичат, а аз повярвах в любовта от пръв поглед.

Наташа, след като ми разказа тази изумителна история, се усмихна на своя спътник. Попитах я отдавна ли се познават. И младият мъж отговори:

— И аз бях в онази група туристи, когато цветята на англичанина се разсипаха. Наташа започна да ги събира, а аз започнах да ѝ помагам. И ето, сега я следвам, нося кошницата с плодовете. Къде ти, не можем ние да се сравняваме с английските лордове!

Наташа сложи нежно ръката си на рамото на своя спътник и с усмивка произнесе:

— С какво ли биха могли да се сравнят с вас, с руските мъже.

После щастливата девойка се обърна към мен и каза:

— А ние с Андрей се оженихме преди месец. Сега дойдохме да навестим моите родители.

* * *

Много хора сега ще си помислят: „Късметлийки са, провървяло им е.“ Това е нестандартна ситуация. Но аз смея да твърдя, че в дадения случай ситуацията е била абсолютно стандартна и закономерна. И нещо повече, твърдя, че ако повторят последователността на действията на Катя и на Наташа, и други девойки биха могли да прогнозират за себе си подобен изход от ситуацията. Разбира се, разлики в имената, в характера на

избраниците, в сроковете на изпълнение на замисленото са възможни, но това, че подобна ситуация би се случила и при другите, е предопределено. От кого? От самите девойки — чрез техния начин на мислене и последователните им действия.

Преценете сами. При Катя се е появила мечта или цел — да се омъжи за англичанин. Не е важно защо е започнала да мечтае за това. Вероятно ѝ е била неприятна атмосферата на пазара, пийналите купувачи, грубостта, а може би и подигравките на скандалния купувач.

И така, мечтата се появила. И какво от това? Да не би да са малко младите момичета, мечтаещи за принца в бял „Мерцедес“, а все пак се омъжват за обикновени неудачници? Мечтите на повечето не се осъществяват.

Съгласен съм, разбира се, че не се осъществяват, но само поради това, че действията им, по-точно бездействието им относно тяхната мечта прилича на ситуацията във вица с билета от лотарията. Човекът мечтае за печалба и даже моли помощ от Бога, а не извършва дори елементарното действие — купуване поне на един билет от лотарията.

А девойките са започнали да действат в определена последователност: мечта — мисъл — действие. Опитайте се да изхвърлите от дадената верига дори един елемент и съдбата на девойките ще се окаже съвсем друга.

СЪДБАТА ТИ ОТ ТЕБ Е СЪТВОРЕНА

Съдбата на човека! Много хора са свикнали да смятат, че съдбата се формира свише. А всъщност свише на всеки човек е дадена най-силната вселенска енергия, която е способна да формира и съдбата му. И да създава нови галактики. Тази енергия се нарича „човешка мисъл“.

Само знанието, че това е така, не е достатъчно — явлението трябва да се осъзнава и да се чувства.

От това, доколко можем да го осъзнаем, почувстваме и разберем, зависи до каква степен ще се откриват пред нас тайните на Мирозданието, механизмите на чудесата, по-точно на закономерните явления.

Само осъзнаването и приемането на енергията на мисълта ще ни позволи да направим живота си и живота на близките си по-щастлив. А за човека е предопределен именно щастлив живот на Земята.

И така, ние трябва да се убедим в безспорността на следващите изводи:

Първо, човекът е мислецо същество.

Второ, енергията на мисълта няма равна по силата си във Вселената: всичко, което виждаме, е сътворено, и ние самите сме сътворени от енергията на мисълта.

— Може да се изброят имената на милиони предмети — от примитивния чук до космическия кораб — и появата на всеки от тях се предшества от мисълта.

Въображението изгражда материалния предмет в невидимото за нас пространство, ние все още не виждаме неговата материална реализация, но това съвсем не означава, че предметът не съществува. Той вече е създаден в мисловното пространство, а това е по-важно от неговата материализация.

Космическият кораб се строи от мисълта на един или няколко души. Ние още не го виждаме, не можем да го пипнем и в същото време той съществува. Съществува в невидимото за нас измерение, а

впоследствие се материализира, като приема видимата за нашето обикновено зрение форма.

Кое е по-важно при създаването на космически кораб? Мисълта на изобретателя, на конструктора или действията на работника, който произвежда детайлите на струга? Разбира се, в дадения случай всеки труд е необходим, но все пак първична се явява мисълта.

Реалният космически кораб може да претърпи авария и причината винаги ще бъде не някакъв дефектен детайл, а неточната мисъл. В обикновения говорим език това се нарича „недомислие“.

Мисълта може да предвиди всички аварии. За мисълта не съществуват непредвидими ситуации, но въпреки това стават най-различни аварии и неуредици. Защо? Защото са избързали с реализацията, не са дали възможност на мисълта да завърши проекта.

Ако всеки поразмисли самостоятелно, сам може да се убеди в безспорността на извода, че всички предмети, изработени когато и да е на Земята, са материализирани мисли.

Сега е необходимо да се осъзнае, че абсолютно всички ситуации в живота, включително и самият живот, първо се формират в мислите.

Видимият за нас свят на живата природа, включително и човекът, първоначално са формирани от мисълта на Бога.

Човекът също като Бога е способен да формира с помощта на мисълта си нови предмети и собствените си житейски ситуации.

Ако мисълта ви е слабо развита или някакво въздействие не ѝ дава възможност свободно да използва присъщите ѝ енергия и скорост, върху вашите житейски ситуации ще въздейства чуждата мисъл — на вашите близки, познати или общоприетите принципи в обществото.

Но и във втория случай вашите житейски ситуации първоначално се построяват от човешката мисъл. И вие самите сте си виновни, ако сте потиснали или закрепостили своята собствена мисъл. По този начин сте се подчинили на чужда мисъл. Така вашите несполуки или успехи ще зависят от мисълта на други хора.

За казаното по-горе може да се убедите от многобройни примери в живота. Помислете, какво прави човек, за да стане известен артист? Разбира се, че първо мечтае за това, после мислено изгражда план за постигане на мечтата си и след това действа: самодейност, съответните учебни заведения, постъпване на работа в театър, киностудио или филхармония.

Могат да ми възразят, че всички мечтаят да бъдат известни артисти, но само единици стават такива, защото освен мечта е необходим и талант. Да, необходим е, но нали талантът също се произвежда от силата на мисълта.

Физическите и природни дадености — разбира се, те имат значение. Но пък мисълта не е толкова глупава, че да подготви за човек, който няма крака, план за постъпване в балетно училище. „Как така? — може да си помисли читателят. — Ако всичко, дори професията, благосъстоянието зависят от собствените мисли, тогава всички биха били знаменити и богати. Нямах да има хора, влачеци жалко съществуване, ровещи в боклуците, за да се препитават.“

Ами нека тогава да отидем, в прекия смисъл на думата, на сметището.

МИСЛИ КРАЙ СМЕТИЩЕТО

Пуснах си брада, разроших косите си, взех назаем от познат бояджия стари работни дрехи, намерих си полиетиленов плик и тояга и се приближих към една от боклукчийските кофи. Порових с тоягата в боклука, открих няколко празни бутилки, сложих ги в пакета и тръгнах към контейнера за боклук, поставен до съседния блок. Усилията ми се увенчаха с успех. При втория контейнер върху мен едва не се нахвърли мъж с метален прът в ръка:

— Не пипай, това не е твое — каза той с тон нетърпящ никакви възражения.

— Значи това е твоя територия? — попитах аз спокойно, като се отдалечих малко от контейнера и му подадох пакета с бутилките.

— А че на кого да е? — вече по-спокойно отговори мъжът, взе пакета ми и започна да тършува из боклука, без да ми обръща внимание.

— Може би ще ми кажеш къде наоколо има свободни, а? — попитах аз и добавих: — Имаш от мен една бутилка.

— Бяла — каза неофициалният притежател на контейнера за боклук.

Отидох в магазина, купих бутилка водка и малко мезе. Докато пиехме, се запознахме и Павел ми разказа за някои тънкости на занаята си, а те не са малко.

Трябва да се знае в кои дни могат да нахлуят „птички“ като мен и да откраднат собствеността му. Сегашните дни са следпразнични и се изхвърлят много бутилки. Трябва да се знае и в кои изхвърлени вещи има цветни метали, как се събират; кой от приемащите плаща повече за стъклените отпадъци и цветните метали; къде да се складираат изхвърлените, но все още годни за използване дрехи.

Опитах се да прехвърля разговора към други теми.

Павел можеше да изрази своите виждания за политиката и за правителството, но това значително по-малко го интересуваше.

Мисълта му работеше в една посока — боклукчийските кофи и контейнери.

За да се убедя окончателно в това, му предложих следното:

— Знаеш ли, Павле, наблизо един мъж строи вила. Търси пазач за зимата, а ако му се помага и с нещо в строителството, ще плаща допълнително. Ще осигурява на пазача и храна. Неговият шофьор докарва всяка седмица картофи, лук, булгур. Ти си добър човек, ще те вземе на работа. Ако искаш, ще отидем да поговорим.

Като пийнахме, както обикновено се случва, станахме и приятели. Затова за мен беше неочаквана рязката промяна в настроението му. Отначало Павел помисли напрегнато половин минута. После продължи да мълчи още половин минута, като ме разглеждаше недружелюбно и накрая си го каза:

— Мислиш си, че като съм пил, нищо не съобразявам, а? Ти какво си замислил, гадино, значи мен да ме цаниш за пазач, а ти да завладееш моите контейнери, така ли?

Той дори не попита каква е заплатата на пазача, какво е жилището, конкретно каква работа трябва да изпълнява в стопанството за допълнително заплащане. Мисълта му изцяло беше насочена към кофите за боклук, той мислеше как по-добре да се оправя с тях, как да се опази от конкурентите.

Та ето как става: човекът сам е насочил мисълта си да осигури своето съществуване чрез кофите за боклук и сам е последвал мисълта си.

Могат да се дадат безкрайно много примери, потвърждаващи безспорността на това, че създаването на всички предмети, житейски ситуации, социални явления се предшества от енергията на мисълта.

С помощта на собствената си мисъл един човек може да повлияе на друг. За това свидетелстват и най-древните сказания и притчи. Ето какво разказа за енергията на човешката мисъл дядото на Анастасия.

ЖЕНАТА — БОГИНЯ

— Да, Владимире, мисълта на човека притежава ненадмината енергия. Много от творенията на тази енергия хората оценяват като вълшебство, отнасят ги към чудесата, сътворявани според тяхната представа от Висши сили.

Има например чудотворни икони. А защо са станали чудотворни? Защо изведнъж едно парче дъска, с нанесено от човешка ръка изображение върху него, е станало чудотворно? Това се случва тогава, когато човекът, който е рисувал иконата, е вложил в нея достатъчно количество от своята психическа енергия. Има израз „намолена икона“ — икона, в която са вложени много мисловни енергии от човека.

По-рано тези, които са рисували икони, са знаели за свойствата на великите енергии. Преди да пристъпят към работа, майсторите иконописци гладували, пречиствали своя организъм и по този начин усилвали мисълта си. След това влизали в състояние на медитация, като концентрирали своята енергия само върху рисуването на иконата. Когато станела напълно готова, те гледали продължително в нея. Ето така са се получавали в някои случаи чудесата.

Понякога хората виждат необикновени явления, някакви ангели. Но забележете, хората винаги виждат само тези, за които мислят; винаги виждат образите на тези, в които вярват.

Например християните могат да виждат само своите светии, мюсюлманите — също само своите. Това е така, защото те виждат проектираното от собствената или от колективната мисъл.

Преди хиляда и петстотин години все още съществували хора, които разбирали свойствата и силата на енергията на човешката мисъл. За това разказват и притчите. Искаш ли да ти разкажа една от тях?

— Да.

— Ще я превода от древния на съвременния език. И предметите, които са фигурирали по-рано в притчата, ще заменя със съвременни, за да бъде по-ясна същността. Само че ти ми кажи какво прави най-често

днес мъжът, който е женен от по-дълго време? Какво прави, когато се върне вкъщи?

— Ами много от тях, ако не пият, сядат пред телевизора и четат вестници, гледат телевизия. Може и боклука да изхвърлят, ако жената ги помоли.

— А жените?

— За жените е ясно: приготвят вечерята в кухнята, после мият съдовете.

— Ясно. Значи ще бъде лесно древната притча да се осъвремени.

* * *

Живели някога на Земята обикновени съпруг и съпруга. Жената се казвала Елена, мъжът — Иван.

Мъжът се връщал от работа, сядал в креслото пред телевизора, четял вестник. Жена му Елена приготвяла вечерята. Поднасяла на съпруга си яденето и мърморела, че не оправя свястно нищо в къщата, печели малко пари... Иван се дразнел от мърморенето на жена си. Но не ѝ отговарял грубо, а само си мислел на ум: „Самата тя е неспретната, а на всичкото отгоре ще ми нарежда. А беше съвсем друга — красива, нежна, ласкава.“

Веднъж, когато мърморещата му жена поискала Иван да изхвърли боклука, той се откъснал от телевизора с неудоволствие и отишъл на двора. Когато се връщал, се спрял пред вратата и се обърнал мислено към Бога:

— Господи, Боже мой! Животът ми се подреди лошо. Нима трябва да изкарам целия си живот с тази мърмореща, че и неугледна жена? Това не е живот, а само жива мъка.

И изведнъж Иван чул тихия Божий глас:

— Сине Мой, бих могъл на мъката ти да помогна, прекрасна богиня да ти дам за жена, но ако съседите видят внезапните изменения в твоята съдба, ще изпаднат в голяма изумление. Нека да постъпим така: аз ще изменям постепенно твоята жена, в нея духа на богиня ще вселя и външния ѝ вид ще подобря, но запомни: щом искаш с богиня да живееш, и твоят живот трябва да стане достоен за богинята.

— Благодаря ти, Боже. Всеки мъж може да промени живота си заради една богиня. Само ми кажи кога ще започнат да стават промените с жена ми?

— Още сега ще я променя малко. И с всяка минута ще я променям към по-добро.

Влязъл Иван в дома си, седнал в креслото, взел вестника и отново включил телевизора. Само че нито му се четяло, нито му се искало да гледа телевизия. Все поглеждал дали жена му се е променила поне мъничко.

Станал той, отворил вратата на кухнята, опрял рамото си на рамката на вратата и започнал да разглежда внимателно жена си. Тя стояла с гръб към него, миела съдовете, които били останали от вечерята.

Елена изведнъж усетила погледа му и се обърнала. Погледите им се срещнали. Иван разглеждал жена си и си мислел: „Не, никакви изменения не стават с жена ми.“

Като видяла необикновеното внимание на мъжа си, без нищо да разбира, тя изведнъж оправила косата си и по бузите ѝ пламнала руменина, когато го попитала:

— Иване, какво ме гледаш така внимателно?

Мъжът ѝ не могъл да измисли какво да каже, смутил се и изведнъж произнесъл:

— Може би да ти помогна да измиеш съдовете? Не знам защо помислих, че...

— Съдовете ли? Да ми помогнеш? — тихо попитала пак учудено жената, сваляйки изцапаната си престилка. — Аз вече ги измих.

„Брей, да не повярваш, пред очите ми се променя — си помислил Иван. — Изведнъж се разхубави.“

И започнал да бърше чиниите.

На другия ден след работа Иван нетърпеливо бързал към къщи. Ох, съвсем нямал търпение да се прибере по-бързо и да види как неговата мрънкаща жена постепенно се превръща в богиня.

„Ами ако богинята в нея се е изявила много, а аз съм си все същият? Я за всеки случай да взема да купя цветя, че да не се изложа пред богинята.“

Отворил входната врата Иван и се стъписал очарован. Елена стояла пред него в официалната си рокля, оная същата, която той ѝ бил

купил преди година. Прическата подредена, в косите панделка. Той се смутил и подал несръчно цветята, без да откъсва погледа си от нея.

Тя взела цветята и леко ахнала, свела погледа си, поруменяла.

„Ах, колко са прекрасни ресниците на богините! Колко е кротък характерът им! Колко необикновена е тяхната вътрешна красота и външността им!“

И Иван на свой ред също ахнал, когато видял масата с приборите от сервиза, с двете горящи свещи, двете чаши и храната, която го привличала с божествените си аромати.

Когато седнал на масата, срещу него седнала и жена му Елена, но изведнъж скочила и казала:

— Извинявай, забравих да включа телевизора, ето купила съм и новите вестници.

— Не ми трябва телевизор, пък и вестници не ми се четат. В тях пишат все едно и също — отговорил искрено Иван. — Ти по-добре разкажи как би искала да прекараш утрешния съботен ден.

Съвсем смаяна, Елена му отвърнала с въпрос:

— А ти?

— Купил съм два билета за театър, но може би ще се съгласиш първо да се разходим през деня по магазините. Щом ще ходим на театъра, преди това трябва да отидем в магазина и да ти купим за случая подходяща рокля.

Иван едва не изтърсил заветните думи: „Рокля, достойна за богини.“ Смутил се, погледнал я и отново ахнал. На масата пред него седяла богиня. Лицето ѝ сияело от щастие, очите ѝ блестели, а скритата ѝ усмивка била малко загадъчна.

„О, Боже, все пак колко са прекрасни богините! А ако тя хубавее с всеки изминал ден, ще съумея ли и аз да бъда достоен за богинята?“ — си мислел Иван и изведнъж като мълния го пронизала мисълта: „Трябва да успея! Да успея, докато богинята е до мен. Трябва да я моля и умолявам да ми роди детенце. Детето ще бъде от мен и от прекрасната богиня.“

— За какво се замисли, Иване, или може би виждам вълнение на твоето лице? — попитала мъжа си Елена.

А той седял развълнуван, без да знае как да каже за съкровено. Шегата ли е да молиш една богиня за дете? Такъв подарък Бог не му е обещал. Не знаел Иван как да изрази своето желание, изправил се и

като мачкал края на покривката в ръцете си, целият почервенял, промълвил:

— Не знам... Може ли... Но аз... исках да кажа... Отдавна... да, искам да имам дете от теб, прекрасна богиньо.

Елена, към своя мъж се приближила. От очите ѝ, изпълнени с любов щастлива, сълза по алената буза се търкулнала. Сложила тогава ръка на рамото на Иван и с горещото си дихание го изгорила.

„Ех, каква нощ беше! Ах, ами утрото! Този ден! О, колко е прекрасен животът с една богиня!“ — си мислел Иван, като обличал за разходка втория си внук.

* * *

— Какво разбра, Владимире, от тази притча?

— Всичко разбрах. Бог не е помогнал на Иван. На него само му се е причул гласа на Бога. Иван е направил своята жена богиня чрез мисълта си.

— Разбира се, точно така. — Иван е сътворил своето щастие чрез мисълта си. Направил е жена си богиня и сам се е променил. Но Бог му е помогнал.

— Кога?

— Още тогава, когато Бог е давал всичко на всеки, когато е замислял сътворението на човека. И пояснявал на първия от сътворените: „Сине Мой, ти си безкраен, вечен. В теб са твоите мечти творящи.“

Тези думи, Владимире, са верни и днес. Във всеки човек има творящи мечти. Въпросът е само в това, към какво са насочени те; колко е силна мисълта и нейната енергия в Неговите синове и дъщери, които днес живеят на Земята?

А С КАКВО Е ЗАЕТА СЕГА МИСЪЛТА ВИ?

Няма да затруднявам читателя с други примери. Всеки може въз основа на примерите от своя живот да определи самостоятелно какви отрязъци от битието е изградила неговата мисъл, а какви — чуждата.

За да поставим точка на този въпрос, нека да приемем за основа очевидното: мисълта е първична във всичко.

Вече казах — пред хората, които успеят не само да осъзнаят, но и да почувстват това, ще се открият много тайни на Мирозданието. Преди всичко ще се подреди ясна картина на сътворението.

Бог е сътворил света, в който живеем, с помощта на мечтата и на енергията на мисълта. Създал е човека, дал му е пълна свобода на действие и е дарил всекиго с най-силната енергия, способна да твори подобни светове, а вероятно и такива, които превъзхождат по съвършенство земните.

За да се сътвори нов или да се усъвършенства вече създаден свят, е необходимо скоростта на мисълта на човека да съответства на Божествената скорост.

Но ако погледнем света, който се създава днес от човешката общност, може ясно да се види, че той не само е несъвършен, но представлява все по-голяма опасност и за самия живот. Следователно протича явна деградация на съзнанието, по-точно намалява скоростта на мисленето.

Първите хора са притежавали скорост на мисленето, равна на Божествената. Не би могло да бъде иначе, тъй като Бог като всеки родител-създател дори не би могъл да си помисли да сътвори Своето дете по-малко пълноценно от Себе Си.

Тогава какви сили са се оказали в състояние да повлияят върху човешкото съзнание и да го насочат към деградацията? Ако това е по силите на някой, значи той трябва да превъзхожда енергията на мисълта на човека и на Бог. Но такова същество на Земята и извън земното битие няма.

Доказателството за подобно твърдение е възможно най-простото. Ако съществуваше същност, притежаваща по-голяма скорост на мислене от човека, то тя отдавна би създала свой свят и ние бихме могли да го видим с очите си.

Само човешка мисъл може да пренасочи и пороби енергията на човешката мисъл. С други думи, човек, който има по-голяма скорост на мисълта от другите и би пожелал да ги подчини на себе си, може да направи това при определени обстоятелства.

В наши дни човешкото съдружие е подчинено на потомците на египетските жреци, които са съхранили знанията от науката за образността. С помощта на специални упражнения те поддържат способността си да мислят с много по-голяма скорост от повечето хора на Земята.

Има и обстоятелства, които потвърждават това състояние на нещата.

Съществува човек, който се оказва, че е в състояние сам да противостои на жреците.

Разбира се, аз говоря за Анастасия, отшелницата в сибирската тайга. И обърнете внимание, тя достига осезаеми резултати без помощта на някаква армия или технически суперустройства, а само чрез силата на своята мисъл.

Това, че в началото на новото хилядолетие човечеството тръгва към прекрасния свят и към Божествената цивилизация лично за мен е безспорен факт. Искам да споделя с читателите някои радостни съобщения.

Разполагам с информация, че няколко групи от учени, независимо една от друга, без да са се уговарили, са започнали да разработват програма за развитието на държавата, чийто образ е създала Анастасия. По тези програми работят както хора с научни степени, така и студенти.

За да се подготви подробна програма, е необходим поне две-три години упорит труд от цяла армия специалисти; но първите предварителни планове вече можете да видите и сега.

Например в Интернет в сайта www.Anastasia.ru е публикуван реферат на студентка от четвърти курс на Украинския университет, в който се предлага програма за развитието на Украйна. Като основа е взета идеята на Анастасия за родовите имения. Хора от различни

региони и страни на ОНД изпращат проекти на устави за бъдещите селища.

Не е моя работа да преценявам доколко е свършен рефератът на украинската студентка, но той е от значение дори и затова, че е първи от публикуваните. Много важен е и фактът, че учените са започнали да работят тези програми не по нечие нареждане, а по повелята на собственото си сърце.

Ще мине известно време и вие ще се запознаете с техните фундаментални трудове, ще ги обсъдите. Мисля, че тези проекти ще бъдат поставени на всенародно обсъждане и ще се обединят под наименованието „Национална идея“.

Тези редове можех да напиша още в предишната си книга след разговора с дядото на Анастасия, но не ги написах. Помислих, че е рано. И без това много хора смятат, че това, което сътворява Анастасия, е на границата на фантастиката или звучи като приказка.

А разговорът с дядото обясняваше още по-необикновени явления, отколкото демонстрираните по-рано от Анастасия. С една дума, благодарение на него Анастасия застана пред мене в нова светлина. Сега, когато събитията, които стават в човешкото общество, започнаха да потвърждават казаното в сибирската тайга, ще цитирам част от разговора си със сибирския старец.

РАЗГОВОРЪТ С ДЯДОТО НА АНАСТАСИЯ

Той стана на следващия ден след заминаването на пращадото.

Обикновено, когато от живота си отиват близки роднини, се изказват съболезнования. В последно време дядото на Анастасия беше непрекъснато до своя баща. Сега, когато остана сам, реших да го посетя, да си поговорим, за да го откъсна от тъгата. Така е прието. Знаех приблизително къде мога да го намеря и отидох на съседната полянка.

Дядото на Анастасия стоеше неподвижно в края на полянката, наблюдаваше и слушаше как чуруликат по клоните кедърките. Той беше облечен в дълга риза, оплетена от копривени влакна, препасана с някакъв ремък.

Знаех, че при жителите на тайгата не е прието да се прекъсват размислите на друг човек. Започнах да разбирам колко висока е тази култура на общуване. Тя говори за уважението към мислите на другия човек.

След известно време дядото на Анастасия се обърна и тръгна към мен. Когато се приближи, аз не видях скръб на лицето му — както винаги то беше спокойно.

— Здравсти — протегна ръката си той.

Здрависахме се. Дядото винаги говореше със съвременни, съвсем обикновени думи. Понякога се шегуваше, майтапеше се с мен, но не ме обиждаше. Напротив, той така ме предразполагаше към себе си, сякаш общува с роднина. С него можеше да се говори простишко на каквито и да е теми, дори за това, за което мъжете обикновено говорят в отсъствието на жени.

Без съмнение много от способностите на Анастасия са наследени от родителите и прародителите ѝ и, разбира се, от дядо ѝ, който е взел непосредствено участие в нейното възпитание.

Какви ли способности и знания за живота се крият в този побелял старец, живял повече от сто години и запазил острия си ум и юношеската си подвижност? Той разговаряше с мен със съвсем прости

думи, но веднъж го чух как говореше с баща си. Половината от думите изобщо не бях ги чувал до този момент. Значи, когато общува с друг човек, от уважение към събеседника си той използва само неговия речник и начин на изразяване.

— Е, как са там работите в твоето цивилизовано общество? Започват ли да се събуждат? — попита шеговито дядото.

— Нормално — отговорих аз. — Учените се заинтересуваха от идеите на Анастасия. Различни групи работят върху държавни програми, в основата на които са нейните предложения. Работят не само в Русия, но и в други страни, но кога в нашата и в другите държави всичко ще стане така прекрасно, както каза тя, засега не е ясно.

— Всичко вече стана, Владимире. Най-важното е направено.

— Какво разбирате под „най-важното“?

— Анастасия произведе мисъл — създаде образ на бъдещата държава. Направи това с присъщата ѝ прилежност и точност, взе под внимание най-дребните детайли и ситуации при материализацията на мисълта в бъдещата реалност.

Сега ти и много други хора ще наблюдавате материализацията на прекрасното бъдеще.

Енергията на мисълта ѝ е необикновено силна и в пространството няма друга равна на нейната. Тя е съвършена и конкретна; но най-важното е, че продължава да набира сила за сметка на мислите на другите хора. Сега тя не е сама.

Ето, ти казваш, че групи учени от различни страни работят върху държавни програми, предприемачите започват да строят именията, за които тя е помислила, нейната мисъл е възприета от много възрастни и млади. И тези хора, докоснали се до нейната мисъл, произвеждат свои мисли.

Когато мислите на много хора се сливат в едно, те запълват пространството с енергия с невиджана сила и тази енергия материализира прекрасното бъдеще. Сега вече отделни неща от тези мисли се материализират.

— А ако някой започне умишлено да пречи на възплъщението на бъдещето? Например жреците, които днес управляват света, ако самият върховен жрец започне да я спъва?

— Той няма да пречи, а ще помага.

— Защо сте толкова уверен в това?

— Чух един разговор и видях една мисъл.

— Какъв разговор, какво сте видели?

— Владимире, ти сигурно вече си се досетил, че баща ми беше един от тези шестима жреци.

— Не, не съм предполагал такова нещо.

— А би могъл да предположиш. Макар че външната простота, умението да скриваш способностите и възможностите си е една от важните страни на тяхното могъщество.

На тях не им трябва да се хвалят със силата на своето оръжие, както правят това ръководителите на големите държави. Те могат да го насочат накъдето си искат, като насочват мислите на управляващите, като създават съответните ситуации. А и никога не са си поставяли за цел да се хвалят пред хората. В продължение на хилядолетия тяхната главна, най-важна тайна цел е била да успеят да постигнат диалог с Бога.

Те действали, без да се страхуват от Божието възмездие, защото са знаели, че Бог, който е дал на всеки пълна свобода, няма да наруши Своя завет.

Те управлявали човечеството, измъчвали го, като показвали по този начин на Бога, че са по-способни от другите, че съдбата на земната цивилизация зависи от тях. Смятали, че подобно състояние на нещата ще принуди Бог да поведе диалог с тях, но такъв диалог не е имало.

И сега вече стана ясно защо не би могло да има диалог на жреците с Бога.

БЛАГОДАРЯ

Когато се роди малката Анастасия, а и по-късно, когато мъничкото детенце още непроходило остана без родители, до нея от време на време започна да се появява огнено кълбо.

Моят баща (както и другите жреци) познаваше много природни явления — онези, които изглеждат на вашите съвременни учени тайнствени и необясними, но могъществото на това огнено кълбо беше необяснимо и за него.

Непознатата енергия можеше за миг да се разпръсне в пространството във вид на малки искрички и също така бързо да се събере в едно цяло. Изстрелващият се от огненото кълбо тънък лъч, можеше да изпепели за миг огромен камък, скала. Същият малък лъч можеше да се докосне нежно до крачето на буболечката, пълзяща по листенцето на цветето, без да ѝ причини каквато и да е вреда.

Но най-важното и необяснимо нещо се състоеше в това, че кълбото от огромната сгъстена енергия реагираше на чувствата и желанията на малката Анастасия. А това от своя страна означаваше, че самото то притежава и чувства, и мисли.

Мисълта в цялата си пълнота е присъща само на човека. Огненото кълбо не беше човек. Тогава какво е То? Защо притежава чувствата, присъщи на човека? Откъде е тази огромна сила и могъщество в Него?

Разказвал съм ти, а ти описа в книгата си, как то променяше локално гравитацията на Земята, когато Анастасия се учеше да ходи. Изстрелваше от себе си хиляди малки лъчи и разресваше златистата коса на малкото момиченце.

Баща ми предполагаше на какви сили би могло да бъде проява това огнено, могъщо и мислещо кълбо, но никога не говореше на глас за това. Предположението изисква потвърждение.

Когато Анастасия поотрасна, веднъж чухме как тя разговаря с кълбото. По-точно говореше винаги тя. Кълбото никога не произнасяше думи, то реагираше на думите на детето с действията си.

Баща ми попита Анастасия за кълбото, а тя отговори кратко: „То е добро.“ Нейният отговор не беше достатъчен за баща ми, но той повече не говори с нея за кълбото нито тогава, нито през следващите години.

По онзи първоначален отговор беше ясно — Анастасия нямаше желание да дава определение на огненото кълбо или на неговите действия. Тя го възприемаше по-скоро с чувствата си. По някакви причини за баща ми беше важно да си изясни явлението, което ставаше с Анастасия.

От момента на първото появяване на кълбото той прекрати участието си в делата на жреците и концентрира усилията си върху неговото разгадаване.

Жреците добре знаят как да се потвърдят или да се опровергаят предположенията им. Необходимо е явлението да се обнародва, като му се даде най-достоверното описание и да се чака реакцията, мнението на хората. Те не трябва да се разпитват или да им се дава задача да изкажат своите виждания. Определенията трябва да се раждат свободно на равнището на чувствата, а не само чрез разума, тогава те ще бъдат най-точни.

После по молба на моя баща аз ти разказах за детството на Анастасия, като включих в него разказа за общуването ѝ с тайнственото явление. Ти написа за това в книгата, без да изопачиш чувото и, което е много важно, самият ти не изказа никакво мнение за него.

Ние чакахме с вълнение реакцията на хората, които четяха книгите. Тя последва веднага и се изрази не само чрез обикновени изказвания, но и чрез емоционални изблици. Хората говореха и пишеха за онова, което предполагаше много години моят баща, онова, за което той не говореше на глас и го криеше от другите жреци.

Ти публикува стихотворенията на читателите, в които се пишеше не по поръчка, а по зова на сърцето... Ще ти напомня началото на едно стихотворение:

*В деня на нейното рождение
яви се Бог пред свойта Настенка любима...*

Баща ми получи потвърждение на своето предположение. Огненото кълбо, общуващо от време на време с Анастасия, не е нищо друго освен едно от проявленията на Бога.

Бог има множество проявления, всяка тревичка е изява на неговите мисли. Дори кълбото и да не беше най-важното, то беше най-великото — съдържащо множество проявления, включително и енергиите на разума и чувствата.

И ето веднъж... Това се случи след като ти вече беше написал петте книги; когато думите ѝ бяха публикувани, по-точно, когато като огнен меч, пронизал пространството на мрака, нейният емоционален изблик бе вложен в думите: „Готви се ти ненавист, махни се от Земята, хвърли се върху мен...“

В устата на Анастасия думите не са само думи. Ти, и не само ти, неведнъж можа да се убедиш в това — ненавистта започна да атакува Анастасия с невидимата си енергия.

И тогава започнаха да се появяват белите кръгове, тревата в тях побеляваше. Случваше се Анастасия да губи за миг съзнание. И ние не знаехме как да ѝ помогнем. Внучката ни не молеше за помощ. А щом не искаше, значи ѝ беше необходимо непременно сама да издържи на всичко.

В последно време започнахме да усещаме как се увеличи силата на атаките срещу нея. Сякаш в агония ненавистта се опитваше да нанесе последните си удари, но заедно с това порастваше и издръжливостта на нашата внучка. В последно време тя само трепваше при поредния удар и отиваше на брега на езерото. По някакъв начин водата на езерото бързо възвръщаше силите ѝ. Тя се плискаше, гмуркаше се в нея и излизаше оттам отново изпълнена със сили както преди.

И в този ден ние пак видяхме как, подложилата се на поредните удари Анастасия, стъпвайки внимателно, върви по пътеката към езерото. Когато се спря и се прислони към дънера на кедъра, за да си отдъхне, баща ми каза разтревожено: „Днес на внучката ѝ се е наложило да преодолее нещо необичайно. Било ѝ е много трудно, погледни, в златистите ѝ коси се е появил бял кичур.“ После видяхме как Анастасия се отблъсна от ствола на дървото, направи една, втора крачка в посока към езерото и, като залитна, отново спря.

Тогава пред нея от пространството се появи огненото кълбо, но този път, проблясващите в него мълнии, променяха цвета си и вътре като че ли клокочеха вулкани. От време на време страховити огнени стрели пронизваха изведнъж невидимата обвивка. Потокът им избухваше от кълбото и изчезваше в пространството, но кълбото не смаляваше размерите си, а увеличаваше диаметъра си и видимо се уплътняваше, все по-силно бушуваха вътре неговите енергии. Самото то не висеше в пространството, а ту се свиваше бързо, ту се разширяваше като че ли е сърце. Изведнъж замря, сякаш за да вземе някакво решение. И тогава хиляди мълниеносни енергии се втурнаха в посока към Анастасия.

В кой момент тя, изтощената, е успяла да вдигне ръката си, ние с баща ми не забелязахме, макар че наблюдавахме, като се стараехме да не мигаме. Смисълът на жеста ѝ ни беше ясен. Тя спираше мълниците, устремили се към нея. Защо ли? Тогава още не можехме да разберем.

Беше ни ясно — кълбото можеше да възстанови с енергията си всички сили в нея и нещо повече, то би могло да дари Анастасия с нова енергия. Тогава никакви външни нападения нямаше да бъдат опасни за нашата внучка. Но защо тя реши да постъпи посвоему?

Насочените към нея хиляди лъчи затрептяха, но не докоснаха Анастасия, която стоеше с протегнатата ръка. Те ту изчезваха в бушуващото от енергии кълбо, ту се втурваха навън към нея, но отново без да я докосват.

И тогава тя изведнъж бавно и нежно произнесе думите, отправени към лъчите на кълбото:

— Моля те, ти порива на Своята енергия сдържи. Не ме докосвай. Ще мога в езерото Твое силите си да възстановя. Единствено до него трябва аз да стигна.

Кълбото прибра за миг всичките си лъчи, цялото затрептя и започна да пулсира като сърце. Втурна се към висините, блесна сякаш се е взривило, и отново се сви. Към Земята се понесоха милиарди негови лъчи и докоснаха всичко, което беше на пътечката, водеща към езерото.

И тогава се появи ново видение. Пътечката засия с милиони пулсиращи цветове и над нея се образува арка от разноцветни дъги. Пътят към езерото представляваше една невероятно красива, чудесна картина.

На Анастасия ѝ предстоеше да премине под триумфалната арка. Тя направи крачка, но встрани. И не тръгна по пътя, който беше приготвен за нея от огненото кълбо. Бавно, бавно стигна до езерото и се гмурна в него. А като излезе на повърхността, просто полежа върху водата, разтвори ръце, после започна да се плиска с нея и силите ѝ се върнаха.

Поведението на Анастасия по отношение на огненото кълбо, а фактически по отношение на Бога, за нас беше непонятно.

Онова, което стана по-нататък, може да се сравни с преобръщането на съзнанието на цялото човечество или с изменението на баланса на вселенските енергии. Онова, което се случи после...

Анастасия облече рокличката върху все още влажното си тяло, внимателно оправи гънките ѝ, подреди косата си, после притисна ръце към гърдите си и заговори, обръщайки се към пространството:

— Отче мой, навред що съществуващ, аз дъщеря съм Твоя сред Твоите творения тъй съвършени. Длъжна съм да прекратя спора между вселенските същности — доколко Твоите творения са съвършени и няма ли в тях пороци.

Отче мой, навсякъде що съществуващ, ти изпълни моята молба — до мен не се докосна. Сега от тях не ще посмее никой веч да каже, че е възможно раят земен да се върне едва тогава, когато Бог поправи своите творения несъвършени.

Но ти не трябва нищо да поправяш. Всичко, що изначално от Теб е сътворено, е съвършено. Не съм сама, мой Отче, навред щом съществуващ. Има Твои дъщери и синове в различни краища на нашата Земя. И техните стремежи и намерения са силни. Ще върнат на Земята те прекрасния цъфтеж първосъздаден.

Отче мой, навред що съществуващ, ний сме Твои синове и дъщери. От теб сътворени, ний сме съвършенство. Сега способностите си на всички ще покажем. И нека Те зарадват нашите дела.

Когато Анастасия произнесе тези думи и замълча, огненото кълбо се втурна към Земята. То се разсипа на милиони искрички на около три метра от краката на Анастасия и веднага за миг се събра в едно цяло — но това цяло вече не беше огнено кълбо.

Пред Анастасия стоеше детенце на около седем земни години. Трудно можеше да се каже дали беше момче или момиче. На детските рамене беше наметната тъкан, преливаща се в синьо-виолетово,

направена като че ли от мъгла. Косите на детето падаха по раменете му. Изражението върху детското лице беше разумно, уверено и милостиво...

Още по-точно, изразът на лицето на детенцето не беше възможно да се опише с думи, а само чрез чувства, а душата беше изпълнена с чувства. Детето стоеше на тревата с боси крачета, но не мачкаше тревичките.

Анастасия коленичи пред Него, седна на тревата и започна да гледа, без да откъсва погледа си от Неговия необикновен образ.

Изглеждаше сякаш още миг — той и тя ще се устремят един към друг и ще се прегърнат. Но това не стана.

Детето се усмихна на Анастасия и, изговаряйки старателно всеки звук, произнесе: „Благодаря на синовете и на дъщерите за техните стремежи.“

След това То се разтвори в пространството и във висините отново се появи кълбото, пламтящо с невиджана, радостна светлина. То направи бързо няколко кръга над езерото и топли капки дъжд за около пет минути изливаха своята благодат върху гладката му повърхност и цялата растителност. Тази влага беше живителна. Няколко капки паднаха върху ръката ми, но не се търкулнаха, а се разтвориха, като изпълниха тялото ми с неџа.

Баща ми, който винаги е бил невъзмутим и владееше емоциите си във всяка ситуация, беше потресен.

Той вървеше из тайгата така, сякаш не усещаше тялото си, а аз го следвах. Вървя няколко часа, след това спря и се обърна към мен. По бузата му се търкаляше сълзичка. На него, на единия от върховните жреци, не бџа присъщи подобни емоции, но аз видях сълзите му. И тогава баща ми каза спокойно и уверено: „Тя успя! Анастасия пренесе хората през времето на тъмните сили. По цялата Земя ще се разпръснат семената на радостните, на щастливите стремежи.“

След това той дълго и възбудено разговаря с мен. Баща ми не беше учуден от действията на кълбото, нито от това, че едно от проявленията на Бога, може би най-важното, застана пред Анастасия в образа на дете.

Моят баща беше жрец, и то не обикновен жрец — той умееше да извлича най-важното от видимата страна на обстоятелствата. И него изобщо не го интересуваше самото въплъщение.

Главното беше мисълта, появила се в пространството. Мисълта, произведена от Анастасия, не идваше от времето на сътворението, не е отразена нито в един трактат. Пределно проста и в същото време необикновено възвишена, тя превръщаше известните трактати в наивни измислици, нямащи нищо общо с Божествената същност. Анастасия въведе в съзнанието на човечеството недостигащото му разбиране за Бога.

— В какво се състои то?

БОЖЕСТВЕНАТА ВЯРА

— На теб ти е известно, че Земята и всичко, що расте на нея и живее, както и всичките процеси, и дъждът, и снегът, и вятърът от Него изначално са замислени. Нашият създател — Великият разум — в порива на вдъхновение е сътворил велико творение. Като завършек Той успял да сътвори подобния на Себе си човек.

От времето на сътворението много същности оставали със съмнението — действително ли Бог е създал човека като ненадминато творение в цялата Вселена? И съответства ли на действителността твърдението Божие, че равен е човекът на самия Бог, а не на многото вселенски същности?

Както сам Бог е заявил: „Той е Мой образ и подобие, Аз всичко съм му дал и в бъдеще помисленото също му го давам“. Бог искал да види Своето създание — човека — подобен на Себе си.

А сега погледни съвременното човечество. Много хора говорят за Бога. Говорят за силата на своята любов към Създателя. И сами лъжат себе си, защото не можеш да обичаш някого, без да го виждаш, без да го чувстваш, без да го разбираш.

Много хора казват: „Аз вярвам в Бога.“ А все пак конкретно в какво вярват? Вярват в това, че Бог съществува ли? Но това е доста примитивно съзнание. Човек, който казва: „Аз вярвам, че Бог съществува“, фактически си признава, че той не чувства, не разбира Бога, а само вярва в Неговото съществуване.

Ако те разбират, че Бог е всемогъщ, добър и любещ родител, тогава какво правят за Бога освен да изричат думи? Рушат Неговите творения, изолират се от света, създаден от техния Баща, зад каменните стени на манастирите. Измислили са и са изпонаписали хиляди трактати. И навсякъде едно и също. В трактатите се говори, че трябва да се покланяме на Бога. Всъщност е неизвестно на кого се покланят.

А сега, Владимире, си представи състоянието на Бога, който наблюдава цялата тази вакханалия. Ако се постараяш, ще можеш да си

представиш това състояние. Та Бог притежава всички чувства, които има човекът, само че при Него те са по-силни, по-изострени и по-чисти. Ти и със сегашните си човешки, родителски чувства можеш да си представиш състоянието на нашия Родител, на нашия Създател.

Гледа Той Своите деца, а единственото, което те правят, е да ридаят: „Ние Те обичаме, само ни дай още от Твоята милост. Ние сме Твои роби, ние сме немощни и неразумни, ние сме глупави, Господи, помогни ни.“

Нима могат така да се държат създания, подобни на Бога? Какво може да причини по-голяма болка на родителя от тези безпомощни стенания на децата му? Ето защо у вселенските същности са се появили съмнения в съвършенството на Божиите творения.

— Но кой, как и кога е успял да подведе така човека?

— Да измами човека може само равния на него по сила на мисълта — самият човек.

Жреците са насочили човека по пътя на деградацията. Те възнамерявали да докажат на Бога, че са в състояние да управляват цялото човечество. А човешките стонове и мъки ще накарат Бога да влезе в диалог с тях. Те смятали така, защото знаели: Бог не говори никога с никого, не се намесва в човешките съдби, всички съдби се определят от собствения избор. Но ако човечеството стигне до гибел, Бог може би ще влезе в преговори с онези, които водят човечеството към пропаст, за да предотврати падението; с онези, които влияят на човешката психика. Ще постъпи така заради човечеството.

Изминали хилядолетия. Бог не влизал в диалог с жреците и не правел нови чудеса, за да вразуми всички хора. И сега първо моят баща, а след това и аз разбрахме защо. Ако той беше направил това, ако Бог се беше намесил в човешкия живот, Той сам би потвърдил предположенията на вселенските същности, че човекът не е съвършен.

Но най-важното — Неговото вмешателство би убило окончателно вярата на човека в самия себе си. Човекът окончателно би престанал да открива в себе си Божествените начала, надявайки се само на помощ отвън.

И Той чакал и вярвал в Своите деца, наблюдавал какво се случва и страдал, търпял насмешките и подигравките по Свой адрес. Той вярвал в Своето творение — човека. Неговата вяра е действително Божествена вяра.

Жреците се надявали, че развързката може да настъпи мигове преди мащабната катастрофа. Надявали се, че замисленото от тях ще се осъществи. И никой от тях не очаквал, че само един човек, млада жена, за броени години ще разруши плановете им, хилядолетните им усилия и ще обърне човечеството към Божествените първоизточници.

* * *

Този обрат осъществи Анастасия. Тя показва на Вселената силата на Божието творение, на Божествената мъдрост. И може би за първи път... Ти само се задълбочи, представи си, Владимире, величието, значимостта на събитието. За първи път от момента на земното сътворение нашият Баща чу думи за съвършенството на Своето творение.

Моделираното от Анастасия прекрасно бъдеще вече живее в пространството, всеки момент то се конкретизира от много хора, които започват да разбират своята същност и предназначение и материализацията неизбежно ще настъпи.

— Но кога ще настъпи? Нали жреците също могат да действат и да пречат?

— Но не и върховните. Сега трябва да се превъзмогне програмата, сътворена от жреците. Преди да си отиде, баща ми говори с единия от тях. Жреците никога не се срещат помежду си. Те се намират в различни краища на Земята, но могат да общуват от разстояние, като чувстват помежду си помислите си.

Моят баща стоеше на един малък хълм. Утринният лъч вече се плъзгаше по короните на кедрите, осветяваше лицето и фигурата му. Чувах как звучи в пространството беззвучния диалог:

— Аз, Мойсей, съм потомък на онази династия, която е управлявала съдбините на хората в продължение на хиляди години. Аз съм техният потомък и родоначалник. Към теб, върховен що се определяш, се обръщам, без да моля. Недей усилията свои да хабиш, като противодействаш на Анастасия.

Не отговарят всичките стремежи на внучката ми на нашите помисли и замисли. Несъответствията нейни ми харесват, допадат те

на моята душа. Аз съм Мойсей и аз съм жрец, по сила ний сме равни, със себе си ще защитя аз мойта внучка.

А отговорът, даден от върховния жрец, бил такъв:

— Да, Мойсей, по сила ний сме равни. И затова аз зная: не нападки и обвинения очакваш ти от мен, а съвет. Аз съм този, който мисли днес как да ѝ се помогне, как да се спре чудовищната система. Ние създадохме чудовище и то е по-силно от нас. Нали и ти участва в създаването му? То поглъщаше децата и тъпчеше човешките тела в продължение на не едно хилядолетие. За да го спрем, сега ще са необходими усилията ни, и то столетия наред.

Но мисълта на твойта внучка е по-стремителна от нашите. Тя за година сама твори хилядолетие. Сега да ѝ помогне или навреди не е по силите на никого от нас. Единственото, в което съм уверен, е, че ний сме длъжни начина си на живот да сътворим по образа начертан от твойта внучка. И всички свои знания в сътворението си да вложим, за хората да станем ний нагледен пример.

Жреците помежду си не говорели многословно, но казаното имало голям смисъл.

— Мисля, че диалогът между жреците няма да бъде разбираем за всички. На мен например не ми е ясно какъв е този звяр, който е изяждал децата. И защо те желаят да помогнат на Анастасия? И баща ви, и върховните жреци, въпреки това казват, че не са в състояние да помогнат.

— Всичко е в скоростта на мисленето, Владимире.

— В скоростта ли? Но защо е толкова важна тя? Каква е взаимовръзката?

СКОРОСТТА НА МИСЪЛТА

— Сега вече е известно, че чертата, която отличава човека от всичко, което расте и живее на Земята, е способността му да мисли. Мисъл, макар и зачатъчна, има и при животните, и при растенията. Човекът ги превъзхожда в скоростта на мисленето.

Първоначално скоростта на мисълта на човека била най-близо до тази на Бога и при определен начин на живот би могла да се увеличи и да превиши Божествената. Във всеки случай така е искал нашият Създател.

Ако скоростта на мисълта при човека беше достигнала Божествената, той би могъл да създава жив хармоничен свят и на други планети. Значението на скоростта на мисълта на човека е най-великата тайна, пазена от жреците. Те се опитвали да изтрият по всевъзможни начини дори косвените изрази, напомнящи за скоростта на мисленето.

Възможно е да си чувал такива изрази като „бавномислещ“, „трудно стига до теб“. За какво говорят те? За това, че е трудно и безинтересно да се разговаря с човек, чиято мисъл работи бавно.

Скоростта на мислене при всички хора на Земята е различна. Разликите могат да бъдат незначителни, но и големи. С помощта на значителното превъзходство в скоростта на мислене един човек може да покори много хора и цели народи.

Представи си, че на един милион души се постави задача с някакви аритметични действия. Първи решава задачата онзи човек, при който скоростта на мисълта е по-голяма от тази на другите. Той може да реши задачата 10, 20 секунди или една минута, 10 минути по-рано. Този прост пример говори за това, че даден човек научава отговора 10 минути по-рано от другите, 10 минути по-рано от останалите 999999 души той ще научи нещо ново или ще получи по-бързо някакви знания. Примерът с аритметичното действие като че ли е безобиден, но...

Сега си представи, че пред хората по цялата Земя е поставена някаква задача, чието решение изисква 1000 години. Те започват да я решават. А скоростта на мисълта при един човек превъзхожда мисълта на другите три пъти. Следователно всички междинни действия на човечеството ще му бъдат известни много по-рано отколкото на останалите.

Това, което човечеството ще решава 900 години, той ще го реши за 300 и ще може да контролира, да направлява действията на всички хора в продължение на 600 години. На някого може да подсказва правилно междинно решение и така да го приближи до резултата; на друг — да дава лъжливо междинно решение и по този начин да го върне назад. Или нещо, което е по-лесно за него, е да даде веднага на всички погрешно решение, да ги изпрати в задънена улица и после да направи велико откритие преди всички — с други думи, да властва.

Още преди седем хиляди години жреците разбрали какви възможности се откриват пред човек, който притежава по-голяма скорост на мислене, отколкото останалите хора. Те си поставили за цел да увеличат многократно тази разлика. Като използвали специално упражнение, се опитвали да увеличат скоростта на мисълта си в сравнение с другите, но в онези времена не успели да достигнат значителна преднина. Тогава измислили система, която забавя скоростта на мисълта на останалите хора. Системата, внедрена от тях, се усъвършенствала с хилядолетия. Действа и сега.

Погледни внимателно начина на живот на повечето съвременни хора, анализирай го и ще видиш — повечето усилия са насочени към това, да се спре движението на мисълта им.

Анастасия започна да издава тайните на жреците на хората. Тя обясни, че дори малкото дете не трябва да се откъсва от заниманията му, т.е. да се прекъсва движението на мисълта му.

После тя ти показва и редица упражнения, насочени към ускоряването на мисълта на детето. Тя ти разказа за това, че при нас началото на обучението се състои в правилното поставяне на въпросите към детето.

Когато на детето се зададе въпрос, мисълта му започва да търси отговор и по този начин тя все повече се ускорява. Така скоростта се увеличава с всяка минута и към единадесетата година тя ще

превъзхожда многократно скоростта на мисълта на човек, манипулиран от системата, която забавя мисленето.

Погледни какво става в съвременния свят. Още от раждането си детето е заобиколено от изкуствени предмети. Всеки предмет е нечия въплътена мисъл. И така на детето се поднася чужда мисъл, при това примитивна — например дрънкалка. Когато порасне малко, то получава кукла или механична играчка. Децата обичат да играят и са зависими. Те играят с това, което им се дава...

Владимире, забележи разликата. Твоята дъщеря като малка си е играла с дрънкалката, после е разглеждала куклата. Синът ти, роден от Анастасия, също обича да играе като всички други деца, но за него играчките са били катеричката, вълчицата, мечката, змийчето и много друго, сътворено от Него...

Сега сравни, само че задължително си представи разликата, скоростта на мислене на този, който е създал за детето дрънкалката или куклата, и Онзи, който е създал катеричката.

По този начин едното дете влиза в допир с предмет, в който се съдържа примитивна мисъл, а другото общува с „предмет“, създаден от Бога. Скоростта на мислене при двете деца, общуващи с толкова различни предмети, ще се различава поразително. Сам можеш да се досетиш при кое от тях тя ще бъде по-голяма.

Когато вашите деца започнат да говорят, вие определяте какво могат да правят и какво не. Фактически на детето се внушава, че то не трябва да мисли само, че всичко вече е решено вместо него. Следователно не е необходимо да мисли, а трябва само да следва нечий мисли.

Когато детето тръгне на училище, неговият учител му обяснява същността на нещата, правилата на поведение и устройството на света. Не само обяснява, но и изисква от детето да мисли по начина, по който мисли някой друг. И по този начин отново забавя развитието на скоростта на мислене. Или, казано по-точно, забранява на детето да мисли самостоятелно.

Във вашето училище отсъства най-важният предмет, чието предназначение е да увеличава скоростта на мислене. Този най-важен предмет е заменен с множество други, чието предназначение е да намалят съществуващата скорост на мисълта.

ТРЕНИРОВКАТА НА МИСЪЛТА

От разказа на дядото разбрах, че и Анастасия при общуването със сина си организира постоянно занимания, чрез които тренира бързината на мисленето му. Външно това изглежда като игра, но мисълта се тренира и тогава, когато ни се струва, че детето играе и развива само физическите си способности.

Вече ви разказах как сутринта, когато си играеше с вълчицата на гоненица, Анастасия направи един трик. Извика я при себе си и бързо побягна от нея. Вълчицата хукна да я настигне. Когато вече почти беше успяла, Анастасия, както си бягаше, изведнъж подскочи към дънера на близкия кедър, отблъсна се от него с крака, направи салто и побягна в обратна посока, а вълчицата профуча по инерция покрай нея.

Видях как моят син също се надпреварва с вълчето. Колкото и бързо да тичаше детето, младият вълк го настигаше. Като го изпревареше малко, вълкът се обръщаше и се изхитряше бързо да близне бягащото дете по крака или по ръката. Володя веднага спираше, известно време си почиваше, а след това отново се опитваше да избяга от вълка, и отново звярът го догонваше.

Когато Анастасия му показва трика с подскока по ствола на кедъра и рязката промяна на посоката на бягане, детето много хареса това упражнение и се опита да го повтори. То подскочи със засилване към дънера на кедъра с краката напред, но изобщо не успя да направи салто и да се затича веднага в обратна посока. Когато се отблъсна първия път от дънера на дървото, Володя падна на четири крака. Като се плъсна и при втория си опит, той погледна въпросително майка си. Анастасия му каза:

— Володя, преди да скочиш към дървото, трябва мислено да си представиш своите по-нататъшни действия.

— Аз си представих, мамо. Нали видях как го правиш ти?

— Видял си как го прави моето тяло, но не си си представил и не си почувствал как трябва да постъпи твоето, на какво да се подчини. Първо го потренирай с мисълта си.

Беше абсолютно неясно по какъв начин може мислено да се прави физическо упражнение, но Володя отиде до дънера на дървото, постоя известно време до него, като ту затваряше очи, ту правеше с ръцете и с краката си определени движения. После отстъпи назад и стремително побягна към ствола на дървото.

Бягаше по-бързо от обикновено. Аз дори се изплаших — ами ако нещо не стане както трябва, може да се удари в дървото и да се нарани. Но детето успя. Отблъсна се, направи салто и се приземи, като се заклати леко, след което веднага побягна. Володя направи това упражнение няколко пъти; всеки път технически по-издържано.

„Хубаво упражнение“ — си помислих, а на Анастасия казах: — Всички мускули развива.

— Да — отговори тя, — развива мускулите, но най-важното е, че ускорява мисълта.

Отново не я попитах как може чисто физическо упражнение да ускорява мисълта, но съвсем скоро след това разбрах, че Анастасия си е поставила именно тази задача, като е показала на детето своя трик.

Володя извика своя партньор по игра — вълка — и те побягнаха. Вълкът вече почти стигна Володя, когато той направи своя скок и хукна в обратна посока. Звярът не очакваше такъв обрат на събитията и прелетя покрай кедъра.

Докато вълкът беше спрял и осъзнаваше случилото се, Володя вече тичаше стремително в обратна посока и ликуваше. Той се смееше, махаше с ръце, подскачаше — чувстваше се победител.

Но младият вълк се оказа необикновено умен и съобразителен съперник. Когато Володя направи същото нещо за пети път, при приближаването на детето към ствола на кедъра вълкът изведнъж забави темпото си и спря, без да стига до дървото. И щом Володя направи салто, като възнамеряваше да побегне в обратна посока, вълкът ловко го близна при приземяването му, заскача на място и завъртя опашка. Сега ликуваше той, а Володя учудено и объркано го гледаше.

Ние с Анастасия седяхме наблизко и наблюдавахме тази сцена. Володя се опита още веднъж да излъже звяра по същия начин, но пак не успя. Умният вълк всеки път спираше предварително, спокойно чакаше приземяването на детето и успяваше да го близне, и то неведнъж.

Володя се замисли. Лицето му стана сериозно. Даже свъси вежди, но изглежда нищо не му идваше на ум. И така замислен, той се приближи към нас, като гледаше въпросително. Анастасия веднага каза:

— Сега, Володя, трябва да вземеш под внимание не само собствената си мисъл, но и тази на вълка.

И синът ни отново отиде да мисли. Аз също започнах да мисля върху създалата се ситуация. И стигнах до твърдото убеждение, че щом вълкът е разбрал маневрата на сина ми, вече нищо не може да се направи. Вълкът предугаждаше действията му и, докато детето ги извършваше, той просто чакаше. Дори и да успееше да направи трика си два пъти по-бързо, вълкът все едно щеше да го близне и тук нямаше да помогне никаква мисъл. Когато видях по лицето на сина ни, че и той е стигнал до същия извод, казах на Анастасия:

— Добре де, защо мъчиш детето? Ясно е, че сега вече е невъзможно да избяга от вълка. И ти няма да избягаш. Твоята вълчица съвсем не можеше да съобрази, когато ти успяваше да ѝ избягаш, а този млад вълк се оказа по-умен от майка си.

— Да, той е по-умен от вълчицата, но човекът трябва винаги да бъде по-умен. Аз не мъча детето. Предложих му да помисли, да вземе предвид мисълта на вълка и да намери свое решение.

— Но то е ясно — няма никакво решение. Ако има, тогава ни покажи. Не мога да гледам тъжното лице на сина ни.

Анастасия се изправи и с жест извика младия вълк при себе си. Той веднага изтича с радост при нея, като въртеше опашка. Анастасия го потупа по врата и, като направи призивен жест, побягна.

Гледахме с Володя как леко и стремително бяга Анастасия. Учудващо леките, свободни движения на вече зрялата жена — майка поразяваха с красотата и устремеността си.

И все пак, препускането на вълка беше малко по-бързо. Анастасия няколко пъти му се изплъзваше, като сменяше посоката на бягане, звярът изоставаше малко, но скоро отново почти я догонваше. Беше ясно, че в края на краищата ще я настигне.

Изведнъж Анастасия побягна стремително право към онзи кедър, от който се отблъскваше Володя. Няколко метра преди кедъра вълкът забави своя бяг и, когато Анастасия подскочи, приседна готов да я близне по крака или по ръката в момента на приземяването ѝ, но...

Анастасия, че подскочи, подскочи, но не се отблъсна от кедъра. Тялото ѝ прелетя на сантиметри от ствола на дървото. Тя продължи да тича, като се отдалечаваше от кедъра, а смаяният вълк все още седеше, съобразявайки какво се е случило.

Володя подскочи на място, запляска с ръце и заговори радостно:

— Разбрах, тате, разбрах. Трябва бързо да мисля за себе си и за вълка. Да мисля бързо за себе си и да успявам да мисля по-бързо от вълка, по-бързо, отколкото мисли той, и все да успявам. Разбрах как се прави това.

Когато Анастасия се върна, той ѝ каза:

— Благодаря ти, мамо. Той никога няма да успее да ме стигне.

Отначало Володя успяваше да избегне вълка, като криволичеше като Анастасия, но след това направи цяла каскада от всевъзможни трикове: докато бягаше, ту се хващаше за дънера на малко дърво и с негова помощ сменяше посоката си по-бързо от догонващия го звяр, ту прескачаше дебел клон, счупен от вятъра. Когато стигаше до него за втори път, просто подскачаше нагоре, а през това време вълкът правеше скок напред.

Това е само един пример, а примерите са много, но най-важното не е количеството на примерите, а разбирането на същността на задачата.

НАЙ-ЗАБРАНЕНАТА ТЕМА

Системата стоварва потоци от уж важна информация не само върху децата, но и върху днешните възрастни хора. Всъщност целта на почти всички съобщения е да отвлече човека от информацията.

Ето, гледаш телевизия и във всяка програма се разказва как един чиновник се срещнал с друг чиновник или един ръководител се срещнал с друг ръководител. Техните срещи се поднасят като новина. Поразмисли сам и ще разбереш, че в това няма абсолютно никаква новина.

Чиновниците се срещат вече в продължение на хилядолетия. Срещат се всеки час. В продължение на хилядолетия постоянно се водят преговори между управниците на различни страни, но от тези преговори не се променя нищо, абсолютно нищо в същността. Не се променя, защото те никога не говорят за най-важното. Никога не говорят за истинската причина на войната. Те говорят само за следствието и ни заблуждават, като поднасят всяка среща като някаква новост.

Обърни внимание, най-забранената информация в целия свят е темата за пътя, по който да се развива човечеството.

Можеш ли да си представиш пътниците на летящ в небето самолет, на които им е абсолютно безразлично накъде лети самолетът и може ли да се приземи?

Ти си помисли, че такива пътници не съществуват. Всеки предварително си представя колко време самолетът ще бъде на път и в кой град трябва да се приземи. Но попитай днес един, двама, хиляда души, попитай един милион души и никой няма да ти каже към какво се стреми човечеството.

Създадената от жреците система е блокирала човешката мисъл. Със своето бавно мислене съвременният човек не само, че не е в състояние да определи дали е правилен пътят на развитието на цялото човечество, или на отделна държава, той не е в състояние да моделира дори собствения си живот.

Всички известни на теб ръководители на Земята в действителност не управляват нищо, абсолютно нищо, което е от значение. Нито в една страна на света няма да видиш ясно изложен план за развитието на държавата. Той не може да се направи, без да се определи ясно и точно пътят на развитие на цялото човечество на планетата Земя.

В резултат на простата комбинация, по която е изградена системата на жреците, всички ръководители са само като надзиратели на функционирането ѝ.

Всички управници са загрижени за така нареченото „развитие“ на научно-техническия прогрес в своята страна, за военната мощ и за запазването на собствената си власт.

Заради това те се отнасят с пренебрежение към чистотата на въздуха и на водата — всеки в своята страна и всички заедно в целия свят. Над ръководителите господства системата, създадена от жреците. Управниците, както и повечето хора на Земята, са само активни винчета на тази система. Тяхната мисъл също е забавена така, както е при останалите хора.

Скоростта на мислене! О, как ми се иска ти или някой от читателите на твоите книги не само да осъзнаят с хладен ум, но и да почувстват с всяка клетка на тялото си колко е важна скоростта на мисленето за цялата Вселена.

Не е лесно да се подберат подходящи думи, да се дадат точните примери. Примерите! (Анастасия сравни съвременния компютър с протеза за мозъка. Следователно с протеза за мисълта.) Вероятно хората, които знаят добре възможностите на компютъра, не само ще разберат по-бързо от другите значението на скоростта на мисленето, но и ще я почувстват. Нали ти, Владимире, също можеш да работиш на компютър. И може би благодарение на компютъра ще успееш по-бързо да си представиш катастрофалните последствия от забавеното човешко мислене.

Всеки човек, запознат с работата на компютъра, знае, че за него е от голямо значение обема на паметта и скоростта на работата му. Забележи — скоростта на работата!

Сега си представи какво може да се случи, ако се намали скоростта на компютъра, който управлява летящ самолет или следи

работата на ядрена система. Компютърът може да допусне аварийна ситуация и да стане катастрофа.

Живият биологичен компютър, който притежава всеки земен човек, е несравнимо по-съвършен от изработения от човека. Той е предвиден да помага в управлението на неизмеримо по-съвършения и мащабен механизъм — вселенските планети.

Управлението е възможно, в случай че неговата скорост е близка до първоначалната или е по-висока. Но тя е намалена и продължава да спада. Всеки сам може да види това, ако погледне ситуацията малко по-внимателно.

Ако дори и най-съвършеният компютър, изработен от човешка ръка, се товари всекидневно, ежечасно с най-различна информация, без значение каква е тя, но се товари, в края на краищата, той ще започне да работи по-бавно, а може и изобщо да спре да обработва постъпващата информация.

Това ще стане тогава, когато той до такава степен ще е претоварен с информация, че няма да бъде в състояние да поема нова. Подобно нещо се е случвало при повечето хора. И системата, създадена от жреците, е излязла извън контрол. Тя започнала да работи от само себе си.

Звярът, който поглъща деца, е именно системата, излязла извън контрол. Тя започнала да работи от само себе си.

Погледни внимателно. Кой поема веднага в своите железни лапи детенцето, родено от земната жена-майка? — Системата.

Кой определя каква храна да приема то? — Системата.

Кой определя избора на жизнения му път? — Системата.

Жреците са изгубили управлението на системата, организираща живота на земното общество, но те знаят законите, по които тя работи, и все още могат да оказват влияние върху живота на планетата. Те и днес могат да забавят или да активизират развитието на отделни ситуации.

Когато излезе първата книга с изказванията на Анастасия, жреците се заинтересуваха от нея. Разбира се! Та нали тези изказвания бяха направени от внучката на жрец, който е наясно с тайните лостове на управлението, при това от млада жена, живееща по начин, който позволява да се ускорява работата на мисълта.

Те разбраха, че Анастасия си е поставила задачата да преведе хората през времето на тъмните сили. Теоретично това е възможно. Преместването във времето е изменение на съзнанието. Възможно е да се направи подобно нещо с един човек.

Значителните промени в съзнанието на човечеството са процес, разтеглен в хилядолетия. В него участват много поколения, но такъв процес не може да се нарече пренасяне през времето.

Да се пренесе през времето означава, да се промени съзнанието на хората, които вече живеят днес, в съзнание, което са имали или ще имат в условията на Божественото райско битие.

Жреците се постаряха да открият плана, по който ще действа Анастасия. Разкриха го и го сметнаха за наивен, съдържащ множество неверни решения. Явно сметнаха, че начинът на предоставяне на информация само чрез книгата е недостатъчен. При съвременния човек възприемането на информация изисква нейното многократно повторение.

Освен това те научиха, че автор на книгата е някакъв предприемач, който не само не се ползва с минимален авторитет сред хората с духовно мислене, но дори не е известен на никого в тези среди.

Следователно нищо значително не би могло да се сътвори в човешкото общество по пътя, избран от сибирската отшелница. Така мислеше и моят баща.

Първото нещо, което предизвика учудване и накара жреците да застанат нащрек, беше фактът, че са започнали да се случват събитията, предсказани от Анастасия в първата книга.

Тя казваше: „Ще доведе при теб много хора, които ще ти обяснят това, което не ти е ясно.“ И при теб започнаха да идват хора, които не само че можеха да обяснят нещо, те започнаха да действат.

Тя казваше: „Художниците ще рисуват картини, поетите ще пишат стихотворения.“ И се появиха картини и много стихотворения за новата прекрасна реалност на човешкото битие.

Тя казваше: „Книгата, която ти ще напишеш, ще се издава в различни страни.“ Книгата излезе и беше публикувана на различни езици по света.

Жреците не знаеха с помощта на каква сила, с какви механизми се осъществява предначертаното от Анастасия и се сбъдва пред

погледа на всички. Те разбираха, че тя действително започва да реализира замисленото в живота, но не можеха да разберат по какъв начин постига целите си.

Това можеше да означава само едно — скоростта на мисълта на Анастасия превъзхожда значително скоростта на мисълта на жреците. Много от ходовите комбинации, изградени от нейната мисъл, са недостижими. А това означава, че може окончателно да бъде изгубена възможността да се влияе на човешкото общество от страна на жреците. Жреците не можеха да допуснат подобно нещо.

Докато обмисляха комбинацията за противодействие, стана нещо още по-невероятно. Бяха обнародвани нейните нови изказвания. Множество хора се насочиха към създаването на имененията, за които тя разказваше.

И тогава срещу Анастасия бяха насочени всички начини за противодействие. Един от най-ефективните се оказа дезинформацията с помощта на магическата дума-символ „секта“. Във вашия печат се появиха публикации, в които се разказваше за разни ужасни секти и веднага се подчертаваше, че сред тях има и секта „Анастасия“. Използваха се такива думи-символи, като „тоталитарна“, „деструктивна“.

Този начин на противодействие се използва от жреците още от древността. С негова помощ е сменена и религията в Русия. Този метод винаги е действал безотказно. И този път, както преценили жреците, той пак подействал. Ти и много читатели, които общуваха помежду си, но не се познаваха лично, с учудване откриха, че ги наричат сектанти. Лъжливите слухове се разпространяваха умело и интензивно. И затова администрацията не решаваше въпроса.

Инициативата за получаване на земя за изграждане на родовите именения получи гласно и негласно противодействие. Системата проработи.

Жреците от по-ниско ниво в йерархията сметнаха, че с Анастасия е свършено. Първи разбра, че това не е така, върховният жрец... Той разбра: Мисълта на Анастасия, която моделира бъдещето, не само е взела под внимание противодействията на системата, но ги е пренасочила за благо.

Случи се следното. Не е възможно имененията, базиращи се на принципите, изказани от Анастасия, да се създадат по традиционния

начин. За изграждането им е необходим подробен проект. Трябва да се разработи дългосрочна програма, което в някои случаи ще изисква не по-малко от година, а в други — значително по-голям срок. Необмислените действия могат да доведат до дискредитиране на идеите. Забавянето на процеса за получаване на земя всъщност е предотвратило прибързаните действия.

Забавяйки процеса на получаване на земя, те не успели да унищожат мечтата за бъдещето, да забавят работата на мисълта на много хора, които формират образа на бъдещите си имения, бъдещето на страната си и прекрасното бъдеще на човечеството.

Когато Анастасия говореше за първото място на Русия в построяването на прекрасното бъдеще, добре разбираше; че не е възможно да се построи рай само в отделно взето селище или дори държава. И нейната мечта все повече се приемаше от сърцата на хората в другите страни. Ти, Владимире, можеш да определиш това по популярността на твоите книги, издадени извън Русия. Днес тяхната известност е голяма, но тя е несравнима с бъдещата. Когато хората започнат да осъзнават...

Сега това осъзнаха и жреците. Анастасия започва да разкрива тайни, над които те са си блъскали главите не едно хилядолетие. Ето една от тях.

БОЖЕСТВЕННОТО ХРАНЕНЕ

В разговора с баща ми върховният жрец каза:

— Твоята правнучка, Мойсей, знае тайните на битието, които са неизвестни за нас. Тя знае тайните на храненето на тялото и на духа. Разбира се, и ти самият определи това по нейните думи: „Трябва да се храним, както дишаме.“ Нашите предци са прочели тези думи на стените на тайните храмове. Ние оценявахме, че те имат значение, но тайната им не е разкрита и до днес. Като я разкрива пред хората, които ще изграждат своите имения, Анастасия ще създаде условия, при които скоростта на тяхната мисъл ще превиши нашата. И ние просто ще застанем като несъобразяващи момченца пред децата, родени в нейните имения. Като състави своята комбинация, тя ни показва единствения изход — всеки от нас да построи имението, за което тя разказа на хората. Ние ще ги строим, ще се стараем да ги направим по-хубави, по-съвършени от другите. Притежаваме по-големи възможности за това.

Тя открива пред всички тайните на битието и ние ще ги научим, когато вече ще си имаме имения, докато другите едва тогава ще пристъпват към тяхното създаване. И отново разликата в скоростта на мислене ще ни позволи да предусетим, а следователно и да контролираме живота на планетата. Аз така си мисля, а сега искам да чуя твоето мнение, Мойсей.

Баща ми отговори:

— Искаш да чуеш моето мнение, защото в теб има съмнения. Ти искаш да предусетиш каква ситуация ще моделира Анастасия, в случай че жреците и ти, наричащ себе си върховен жрец, започнете първи да създавате именията, които да ви приближат към Божественото битие, нали така? Искаш да разбереш дали нейната мисъл е взела предвид подобна ситуация ли?

— Убеден съм, че я е взела предвид — отговори върховният жрец. — Тя даже не го крие. Но искам да чуя твоето мнение защо така

открито тя ни провокира, като ни предоставя отново възможност да възстановим властта си над целия свят?

— Защото — отговори баща ми на върховния жрец, — моята внучка Анастасия не се готви да се бори с вас. Когато започнат да изграждат своите имена, жреците — земните управници, техните помисли ще се променят. Душите им ще засияят, ще блеснат с прекрасна светлина.

* * *

— Благодаря ти, Мойсей! Съвпаднаха изцяло нашите мисли. И аз съм радостен от осъзнаването — в друга реалност ни предстои да поживеем. Възможно е да е в тази, в която всеки ще може да говори с Бога.

Прекланям се пред мисълта на твойта внучка, Мойсей. И нека да намеря сили в себе си да победи системата, създадена от нас, тъй както лют звяр или много зверове се побеждават. И ако можеш, помогни ѝ, Мойсей!

— Опитай се ти сам да ѝ помогнеш. Не мога аз след мисълта ѝ млада да препускам. И смятах нейните дела за алогични.

— И аз не ще успея, Мойсей. Та тя се храни, както диша. А ние замърсяваме телата си. Не съм в състояние да храня своя дух, тъй както тя го храни. Аз само предполагам какво на нея ѝ помага.

* * *

Начинът на живот на хората по време на първоизточниците се различавал от съвременния. Те не само познавали природата, но и я управлявали. Чрез звуците на природата и силата на светлината на небесните тела можели да използват информационната база на Вселената. Те получавали информация не само с мозъка си, но и с чувствата си. Скоростта на тяхната мисъл превъзхождала многократно тази на съвременните хора.

Ранното жреческо съсловие разбирало, че абсолютната им власт над човечеството е възможна само, в случай че успеят да достигнат

значително по-голяма скорост на мисленето от останалите хора. Но как да се осъществи това? Един от древните жреци в таен диалог с върховния жрец казал:

— Ние не сме в състояние да ускорим мисълта си до такава степен, че да осигурим достатъчно превъзходство над всички останали хора, но можем със специални методи да забавим мисълта на цялото човечество.

— Ти каза, на цялото човечество, а това не значи ли и на собствената си мисъл? — отговорил с въпрос главният жрец.

— Да, като краен резултат и собствената, но в значително по-малка степен. Разликата ще бъде огромна. Превъзходството ще бъде на наша страна.

— Щом ни каза за това, значи си намерил начин, който позволява да се забави мисълта на цялото човечество. Разкажи ни за него.

— Той е прост. Трябва да се скрие от хората съществуващият Божествен начин на хранене. Да се накарат да употребяват храна, която не само не ускорява, а забавя мисълта. Това е главното условие. А по-нататък ще започне верижна реакция. Деградацията на мисленето ще повлече след себе си множество фактори, които влияят върху скоростта на мисълта. В сравнение с нас всички хора ще бъдат непълноценни.

— Как може да се скрие това, което Бог предоставя на всеки?

— Да се обяви, че е необходимо да се благодари на Бог за това, което ни е предоставил.

— Разбрах. Ти си измислил нещо чудовищно, но ненадминато. Хората ще се съгласят да се отблагодарят на Създателя и няма да доловят нищо лошо в това. Ние ще измислим ритуали, които да отделят хората от непосредствените творения на Бога...

Те ще смятат, че благодарят на Бога. Колкото повече време ще губят за благодарности, като се събират около измислените от нас скулптури, толкова по-малко ще общуват с творенията на Бога; толкова повече ще се отдалечават от информацията, идваща непосредствено от Бога.

Те ще получават информация, излизаща от нас, но ще мислят, че така е поискал Бог. Мисълта им ще тръгне по лъжлив път. Ние ще я поведем по него.

* * *

Минавали столетия. Хората губели все повече време за ритуалите, измислени от жреците, и смятали, че така отдават дължимото уважение на Бога. При това те все по-малко общували непосредствено с творенията на Създателя, а следователно не можели да приемат вселенската информация в цялата ѝ пълнота — Неговата информация. Те причинявали на Бога болка и страдания, но смятали, че му носят радост.

През това време жреците започнали да разказват на хората коя храна трябва да предпочитат. Заедно с това създали и тайната наука за хранене. Тя била необходима на жреците, за да поддържат своя мозък, дух и тяло, а следователно и своята мисъл в по-работоспособно състояние в сравнение с останалите хора.

Така, че те предлагали на хората да сеят едни растения, но самите се хранели с други — по-точно, с по-голямо разнообразие от останалите. Настъпила чудовищна деградация на човешкото съзнание.

Човекът опознал болестите на тялото и на духа. Хората интуитивно усещали значението на храната и в продължение на хилядолетия се опитвали да се ориентират по този въпрос.

Появили се мъдреци, които се опитвали да дават съвети за това, кои продукти са най-полезни. Започнали да се появяват множество учения за храненето. И в известните на тебе книги — Библията, Корана — този въпрос не е отминат. Ето, например в Стария завет се казва следното за храненето:

Не яж никаква мръсотия.

Ето животните, с които може да се храните: волове, овци, кози, елени и сърни, биволи, кошути и зубри, и орикс, и жираф. Всеки добитък, който има раздвоени копита и на двете му копита има дълбок разрез и който преживя, него яжте; само тези не яжте... камила, заек и скачаща мишка, те са нечисти за вас; и свинята, защото копитата ѝ са раздвоени, но не преживя; нечиста е тя за вас; не яжте тяхното месо и не се докосвайте до труповете им. От всичките животни, които са във водата, яжте

всички, които имат пера и люспи; а всички онези, които нямат пера и люспи, не яжте; нечисто е това за вас. Всяка чиста птица яжте; но следните от тях не трябва да ядете: орел, гриф и морски орел, и ястреб, и сокол, с целия му род, каквато и да е врана с целия ѝ род, и щрауса, и совата, и чайката, и ястреба с целия му род, и бухала, и ибиса, и лебеда, и пеликана, и белоглавия лешояд, и риболова, и чаплата, и бекаса с целия му род, и папуняка, и прилепа. Всичките крилати влечуги са нечисти за вас, не ги яжте. Всякаква чиста птица яжте. Не яжте мърша: дайте я на чуждоземеца, който може да е в твоето жилище, нека той да я яде, или му я продай, защото ти си свят народ на господата Бога твой.

(Второзаконие 14:3-21).

* * *

В продължение на хилядолетия са се писали различни книги, които съветват хората какво и как да употребяват за храна, за да бъдат здрави, но нито една книга, нито един мъдрец и всички учени, взети заедно, така и не са успели да изяснят този въпрос в цялата му пълнота. Доказателство за това са все повечето болести на човешкото тяло и на духа.

Започнаха да се появяват множество книги, които съветват как да се лекуват болестите. И днес съществува такава наука — медицината. Казват ти, че тя непрекъснато се усъвършенства, но едновременно с това ти можеш да забележиш, че броят на болните хора се увеличава.

Тогава какво усъвършенства медицинската наука? Резултатът говори сам за себе си — тя усъвършенства болестите.

Виждам, че този извод ти се вижда странен, но помисли сам защо маса животни в естествените природни условия не боледуват, а човекът, който се смята за високоразвито същество, не може да се справи със собствените си заболявания?

Вашата наука, призвана да лекува, за цялото време на своето съществуване така и не се е докоснала нито веднъж до първопричината

на всички болести. Тя винаги е отделяла внимание на следствието. Разбира се, на болните им е нужен лекар, но в условията на съвременната организация на света лекарите в не по-малка степен се нуждаят от болни хора...

Но и при самите жреци скоростта на мисълта намалявала. Макар и не в такава степен както при другите хора, но все пак се забавяла. Това явление най-много безпокояло жреците. Те отделяли все повече внимание на тайните на Божественото хранене и не успявали да ги разкрият.

Възможно е един от жреците, на когото било възложено да се занимава с науката за хранене, да е прозрял и да е написал на стената на тайното подземие, в което не можел да влиза никой освен няколко главни жреци, следното: „Трябва да се храним, както дишаме.“

Като написал последната буква на тази фраза, по-точно не дописал докрай последната буква, старият жрец умрял. Той не успял да разшифрова значението ѝ нито пред своя потомък, нито пред някой от жреците.

През всичките следващи хилядолетия жреците усилено се опитвали да разкрият тайната на фразата: „Трябва да се храним, както дишаме.“ Страхували се, че някой ще разбере за тази фраза и тайната ѝ може да бъде разгадана, преди те да са успели.

И тогава я изтрили от стените на своя храм, но я предавали устно на поколенията свои последователи, като се надявали на разгадаването ѝ в бъдеще. Напразно.

С проблема на храненето се занимавали в продължение на хилядолетия звездобройци, знахари и мъдреци от свитата на управника, но никому не било по силите да разгадае тайната.

Ако някой от мъдреците беше успял да разбере, как трябва да се храни човек, управляващите, смятащи себе си за най-силни в света, щяха да спрат да боледуват и животът им щеше да се удължи.

Ако някой от земните ръководители знаеше какво трябва да употребява за храна, той би могъл да стане едноличен управник на цялата Земя. Той би могъл да изпревари жреците по скорост на мисленето.

Но всички ръководители на Земята боледуват и умират. Продължителността на живота им не е по-голяма от тази на

обикновените хора, макар че до тях са най-добрите лечители и мъдреци.

Деградацията на човешкото общество продължава.

А впрочем Анастасия някак между другото произнесе пред теб една фраза: „Трябва да се храним, както дишаме.“ Ти я публикува в книгата. Публикува я в контекста на събитията и не ѝ обърна внимание.

Но за днешните жреци обнародването на тази фраза, изтрита от стените на храма преди повече от пет хиляди години, стана повод за много силно притеснение. Те много внимателно препрочетоха книгите с изказванията на Анастасия и разбраха, че тя не само знае тази фраза, но и напълно владее знанията за Божественото хранене.

Естествено е, човекът притежаващ такива знания, значително да превъзхожда по скорост на мисленето си всички жреци, взети заедно. А следователно ще бъде в състояние да управлява и цялото човечество, включително и жреците. Но за да се управлява, трябва да се скрие информацията, а тя прави точно обратното — разкрива я пред всички. Значи тя освобождава хората от влиянието на жреците, следователно ги приближава към непосредственото общуване с мислите на Бога.

Те разбраха това, когато видяха как Анастасия разпръсква сред своите фрази информацията за храненето на Адам. Ти цитира в книгата си „Сътворение“ думите на Анастасия за храненето на първите хора:

Наоколо е имало разнообразие от плодове с различен вкус и годни за храна треви и билки, но чувство на глад Адам в първите си дни изобщо не изпитвал. От въздуха все сит оставал.

С този въздух, който диша сега човек, не бива да се храни. Днес въздухът е мъртъв и често вреден е и за тялото, и за Душата. За поговорката ми казваш, че с въздуха не може да си сит, но и друга има: „Аз само с въздуха се хранех“, тя съответства на онова, което е било предоставено на човека изначално. Адам в градина най-прекрасна се родил, във въздуха, що го обгръщал, не се намирала дори една прашичка вредна. Във въздуха прашец разтворен имало и капчици от чистата роса.

— Прашец ли? Какъв?

— Прашецът от цветята, от тревите, от дърветата и плодовете, който излъчвал фини енергии в пространството. От тези, що наоколо

били, и от места отдалечени, които вятърът донасял. Тогава от великите дела човека не отвлечали проблеми по доставка на храната. Чрез въздуха там всичко, що го обкръжавало, го хранело. Така Създателят е сторил всичко изначално, че всичко живо на Земята в порив на Любов да служи на човека. И въздухът, водата и ветреецът живителни били...

Разбира се, в храната на хората от Божествените първоизточници не е влизал само живият въздух. Те употребявали и много други неща, но въздухът и водата хранели в значителна степен тялото и душата. Ти написа думите на Анастасия за храненето, а жреците изтръпнаха от учудване: Как може такава проста истина да не им дойде на ум? И разбраха защо.

Като се уединявали в своите храмове, те не можели да дишат въздуха, изпълнен с нектар. Когато събирали хората за ритуалите, където тълпата само вдигала прах, те дишали само праха на собствените си измислици.

Жреците разбирали значението на храненето — в тяхната дажба имало отвари от много целебни билки, разнообразни зеленчуци и плодове. Освен това те отдавали голямо значение на кедровото масло, което доставяли от далечни места слугите им. В дажбата им винаги имало допълнително и мед, и цветен нектар, който събират пчелите, но Анастасия показва, че това съвсем не е достатъчно. Нектарът е бил различен. Разбира се, че събраният и пресован в килийките на медените пити нектар допринасял голяма полза, но се различавал значително от онова разнообразие, което може да се открие във въздуха на родното пространство.

Пчелите събират нектар от относително малък на брой цветя, а във въздуха се намира цялото разнообразие. И този нектар се различава с мекотата си и с бързото му усвояване от организма.

Прашеецът, който се намирал във въздуха, бил жив, способен да оплоди. С всяко вдишване той влизал в човека и се разтварял, като хранел тялото му, включително и мозъка му.

Когато жреците видяха, че Анастасия говори за имененията, за родова земя за всяко семейство, те разбраха, че тя връща хората към началния начин на живот. Те веднага разбраха: имененията на рода могат не само да донесат на хората материално благополучие, но най-важното се състои в нещо друго — хората могат да формират

пространството, което е в състояние да храни тяхното тяло, душа и дух, наяве да представи на всички хора истината за Божественото Мироздание.

Назрява ситуация, при която човечеството може да се окаже едновременно в два свята. То ще има възможност да ползва както постиженията на технократския изкуствен свят, така и Божествените първоизточници. Като сравнят двата свята не според това, което се говори, и като използват възможността да съдят по себе си, по собственото си състояние, хората ще могат да направят избора си, т.е. да създадат нов свят; да сътворят своето прекрасно Божествено бъдеще.

Анастасия показва на хората не само значението и същността на Божественото хранене, но и как да се стигне до него. Нейните родови имена...

Представи си, Владимире, една сутрин. Човекът се събужда на зазоряване, излиза от къщата си и отива в градината на своето родово име, в което растат повече от триста вида от необходимите му растения. В него се изработва навик всяка сутрин да обхожда владенията си.

Човекът върви по пътеката и очите му се радват на живото разнообразие на тревичките, дърветата и цветята — задължително се радват, подаряват му положителни емоции. Нищо не би могло да му даде по-голям емоционален заряд, повече енергия, отколкото родното живо пространство.

Изминали са много векове. През всеки век са се опитвали да привличат човека с всевъзможни ценности. Човекът се радваше на голямата къща, новите дрехи, новата кола или на още някакви вещи. Човекът се радваше на парите и на своето положение в обществото. Но всички тези радости са условни и преходни. Те доставят удоволствие и радост само в началото, а след известно време вече стават банални, започват да носят грижи, а понякога да предизвикват и раздразнение. С всяка изминала минута остаряващият и развалящ се дом започва да се нуждае от ремонт, колата излиза от строя, а облеклото се износва.

Човекът винаги е чувствал интуитивно истинската красота и съвършенство на вечното и затова даже и царят, обкръжен от разкош и притежаващ дворци, винаги е имал нужда от парк. Ето една истина,

останала непоколебима през милионите години живот на човека на Земята.

Истинско наслаждение и умиротворение може да се получи само в собственото родово имение. Човекът върви сутрин по родовото си имение и всяка тревичка му се радва, реагира на човека. И неговата градина не се разрушава, а расте с всяка минута на благодатния живот.

Той разбира, че по заложената от него програма, подобрите и посадени от неговата ръка дървета и храсти няма да умрат, а ще живеят през вековете. Те могат да живеят вечно, ако човек не помисли друго нещо.

Върви човекът сутрин по своето родово имение, диша неговия въздух и с всяко вдишване в него влизат малките невидими частички нектар от растенията. Въздухът е наситен с тях, те, живичките, влизат в човека, разтварят се без остатък в него и хранят тялото му с всичко необходимо. Въздухът на родовото имение не храни само човешкото тяло — той храни с етери духа и ускорява мисълта.

Върви човекът сутрин по своето родово имение и изведнъж се спира, откъсва три плодчета от храста френско грозде и ги изяжда. Защо се спира точно при храста с френско грозде? Защо откъсва точно три зрънца? В коя мъдра книга човекът е прочел, че именно днес сутринта са му необходими тези три плодчета? А те действително са му необходими — необходими именно в този ден, в тази минута и именно в това количество.

След това човекът прави още няколко крачки, навежда се и помирихва едно цветенце. Защо го прави? Кой му е подсказал необходимостта да вдиша етерния аромат именно на това цвете?

Той продължава да върви и откъсва още...

И така, вървял човекът сутрин по своето родово имение, усмихвал се, мислел за нещо свое и в същото време се насищал с плодовете, без да е мислил за тях, но ги е чувствал. Човекът се хранел, както дишал.

И все пак, кой е определял храненето на човека с такава невероятна точност и къде е записал цялата информация за всеки земен човек? А тази информация, Владимире, повярвай ми и разбери, цялата тази информация се съдържа във всеки човек. Погледни.

Във всеки човек има механизъм, друга дума не успях да избира. Във всеки човек има механизъм, който е в състояние да предизвиква

чувство на глад и то сигнализира за това, че на тялото или на духа е необходимо нещо от вселенските вещества. Няма да говорим именно какви, в какви съотношения, в какво количество — не е по силите на никой да определи подобно нещо с ума си. Само твоят организъм знае това и избира само три зърна френско грозде сред цялото многообразие. Но за да му се даде възможност за правилен избор, организъмът ти трябва да знае цялата информация за тях и единствено имението на рода може да му я предостави.

Представи си, че влизаш в магазин, където на щандовете са изложени много и различни плодове. Ти искаш ябълка. Виждаш различни сортове. Коя от тях ще избереш? Точният избор не е възможен. Та нали твоят организъм, който е в състояние да направи това, няма информация за ябълките, изложени на щанда. Той не ги е опитвал. Не знае вкуса им и съотношението на веществата в тях. Не му е ясно и кога са откъснати, а това също е важно. Купените ябълки може и да се окажат полезни, но не толкова, колкото биха могли да бъдат, ако организъмът ти знаеше цялата информация за продукта, който си го накарал да преработва в себе си.

Но продуктът, който си го накарал да приеме, може да се окаже дори и вреден. В резултат на това се появява болест. Подобно нещо не може да се случи в родното имение, защото ти знаеш точно от кое ябълково дърво в градината да хапнеш плод, по-кисел или по-сладък, когато те са готови за теб. В твоето родово имение организъмът ти получава информация за всички плодове.

Той е получил цялата информация още когато си бил в майчината утроба и когато си пил мляко от майчината гърд. Нали майка ти се е наслаждавала на същите плодове и те са формирали млякото ѝ.

Сега порасналият вече човек...

Вървял човекът в пространството на родното имение, опитвал плодовете — всичко онова, от което било съставено майчиното мляко.

Вие имате и още едно разбиране — полезно е да се приемат пресни плодове като храна. Но какво означава пресни плодове?

Не замразени, не сушени, не затворени в буркани или каци, както си помисли ти, а онези, които се предлагат в естествен вид. Вие сте създали много хибридни сортове, които запазват дълго време

фалшивия си свеж вид. Повярвай ми, те са вредни с тази тяхна измамна свежест.

Сега вече знаеш и можеш чрез себе си да провериш казаното от мен.

Почти всички плодове от храстите могат да се смятат пресни само няколко минути. Черешите и вишните, и ябълките — не повече от час. С всяка изминала минута след откъсването им те се променят и преобразуват в нещо друго. Ето, опитай, откъсни една вишничка, остави я да престои една нощ, след това иди с нея при дървото, изяж първо нея, а след това откъсни друга и я опитай. Дори да си със затворени очи, веднага ще усетиш разликата коя от тях е по-вкусна и по-прясна.

При малината ще можеш да определиш след час, при друг плод — може би след денонощие. Тогава ще видиш и ще разбереш — онзи, който няма родово имение, независимо от това, колко е богат, с каквато и власт да разполага, не може да употребява прясна храна и като следствие не може да мисли бързо.

Още в древните трактати мъдреците се опитвали да изложат своите съображения в кое време на годината е по-полезно човекът да се храни с определен продукт. И това е много важно. Сред множеството трактати непохватим е само един — онзи, който Бог е съставил за всеки човек.

Погледни сам как постепенно, като се започне от пролетта, първо дават плодове ранните растения, после другите в началото и до края на лятото, а през есента идва ред на останалите.

За какво изобщо е необходимо да се яде, щом всичко е определено нагледно какво и кога трябва да се яде? И не по месеци и сезони — подсказва се всяка минута, постоянно. Само помисли, Владимире, и разбери — нашият Създател като че ли е готов да храни всеки човек с лъжичка, със Своята ръка.

Осъзнай колко съвършена и точна е Неговата програма! Има годишен сезон, когато плодът узрява. В същото време планетите са застанали в определен ред. И това е най-благоприятното време за човека да хапне този плод.

И именно в тази най-подходяща минута, определена от Бога, берял плода човекът, защото така е поискал организъмът му. При това той не правел никакви разчети. Не го затруднявал проблемът с какво и

кога да се храни. Той просто се хранел. Хранел се, защото му се искало. А в същото време мисълта му вече се насочвала към съвместно сътворение.

Тя се втурвала напред, не се занимавала с измисленото вече от Отеца, искала да сътвори нещо по-голямо за радост на всички, когато съзерцават новото творение. Ликувал в тоз момент Отецът: „Творец е Моят син!“ И с творенията Свои Своето дете отглеждал.

ОБЩЕСТВОТО НА ШИЗОФРЕНИЦИ

Когато слушах разказа на дядото на Анастасия за това, как и с какво трябва да се храни човек, неволно го сравнявах с храненето на съвременния човек, дори и на богатия, живеещ в така наречената „цивилизована страна“. Създаваше се доста загадъчна ситуация. Нека, в края на краищата, да вникнем в нея.

И така, всички знаем, че за човека е полезно да употребява за храна пресни, екологично чисти продукти. Всички ние знаем, че в природата съществуват растения, които могат да лекуват всякакви болести на човешкото тяло. Стоп, тук трябва да се каже по-точно: в природата съществуват растения, които са в състояние да не допускат заболявания на човешкото тяло. Тогава защо не са близо до нас? Защо, под чие въздействие ние избираме начина си на живот, който унищожаваше нашата физика и нашия разум? Някой просто ни се присмива, като ни кара на всичкото отгоре да наричаме този начин на живот „цивилизован“.

Ако ние употребяваме термините „цивилизована страна“, „цивилизована държава“ и при това разбираме общество от хора, достигнали определено и, разбира се, правилно ниво на развитие, това развитие би следвало да е отразено, включително и във въпросите на храненето; дори не в това число, а на първо място.

Сега нека да посетим заедно един супермаркет на така наречената „цивилизована държава“. Тези, които не са били в западните страни, могат да посетят и нашите магазини. В големите градове асортиментът на стоките в тях не се различава много от западните.

Ще видим, че повечето продукти са опаковани красиво и имат дълъг срок на годност. Ще видим множество изсушени, замразени и концентрирани продукти. Целият този асортимент не може да се нарече пресен продукт.

Освен това в супермаркета можем да видим и така наречените „пресни зеленчуци“ — красиви на вид домати, краставици и т.н. Но

днес вече стана общоизвестно, че това са хибриди — специално селектирани сортове, които, за разлика от нормалния естествен плод, могат да запазват дълго време красивия си външен вид за сметка на качеството.

В европейските страни това е известно едва ли не на всеки възрастен жител. Там вече се появиха вериги магазини, на чиито фирмени табели е обозначено, че предлаганите в тях стоки са екологично чисти и цената им е примерно пет пъти по-висока, отколкото в обикновените магазини. Следователно обществото е признало, че в останалите магазини, които са значително повече, продуктите не са екологично чисти.

Но нека наречем нещата с техните истински имена. Обществото е признало, че повечето хора употребяват продукти, вредни за здравето.

Стоп! А какво става тогава с термина „цивилизована държава“? Нима хората в цивилизованата държава могат да използват недоброкачествена, вредна за здравето храна? По-точното наименование на такава страна би било „недоразвита“ или държава с „умствено ограничено население“.

Във „възглупавите държави“, на които така старателно се опитва да прилича и Русия, се очертава определена система за измама на населението. Вижте какво става. Човекът използва за храна некачествени продукти и започва да боледува. Разболелият се човек попада в ръцете на системата с име „здравеопазване“. Тази система разполага с огромен брой лекарствени препарати, болници, научни центрове. Тя е със заплащане. В нея се въртят огромно количество пари.

Казват ни, че тя непрекъснато се усъвършенства, но обърнете внимание: според статистиката количеството на болните се увеличава непрекъснато. При това се появяват нови болести, с които човечеството не се е сблъсквало по-рано. Появиха се много психически заболявания, появи се и така модерната професия психотерапевт. Резонно е да се зададе въпросът: Каква е причината за влошаването на здравето на населението в „цивилизованите държави“? Не участва ли в това влошаване самото здравеопазване?

Влошаването на физическото състояние на човека е факт, в който, при желание, може да се убеди всеки, ако съпостави данните от

различните източници.

Ние говорим за физическото състояние, но по-опасен фактор е психиката. Стига само човек да се откъсне от досадната еднообразна информация, която не му позволява да се замисли над същността на събитията, и може, меко казано, да се усъмни в нормалността на по-голямата част от населението на т.н. „цивилизовани страни“; да оцени изборния от обществото начин на живот като следствие от шизофренично заболяване. Преценете сами.

Например на човека, който живее в своето имение, му се прииска да си хапне ябълка. Какво прави? Излиза в градината, откъсва пресния плод и го изяжда. Нека видим сега действията на другия човек, който живее в апартамент в град на една развита страна. Той също иска да си хапне ябълка. Човекът взема пари, отива в магазина, купува си ябълка, но тя вече не е прясна. Той купува ябълка, отгледана от друг човек, който после я е опаковал в амбалаж. Някой друг я е транспортирал с камион или самолет. Трети е построил магазин и е изложил ябълката на щанда. Всичките операции, като се започне от отглеждането до продажбата, се фиксират от специални хора, съставят се отчетни документи, събират се данъци, мита и други непосилни налози или рушвети. По този начин се задейства цяла верига, в която хората уж извършват някаква работа — предоставят възможност на себеподобните си да вкусят плода на овошката.

А онзи, който яде този плод, преди да удовлетвори своята потребност трябва да работи някъде, за да получи първо хартийките — парите — и да плати на цялата измислена от някого верига, стояща между клончето на ябълката и човека.

И обществото смята това явление за нормално. Измаменото общество не подозира, че някой е поискал да отдалечи хората от истинското им предназначение и да ги накара да се занимават с нещо безсмислено.

Хората са били доведени до този абсурд постепенно. Не е трябвало да се извърши бързо. Ако стане бързо, дори необразованият човек би могъл да види безсмислеността на събитията.

Представете си парадоксалната ситуация. Един прекрасен ден вие както обикновено решавате да отидете при ябълката и да си откъснете плод. Прекрачвате прага на къщата, насочвате се към ябълката и виждате редица от хора.

— Кой си ти? — питате най-близкостоящия.

— Аз съм продавачът на ябълки — отговаря той.

— А тези зад теб кои са? — продължавате да се учудвате вие и чувате отговора:

— След мен стои човекът, който докарва ябълките в магазина ми, след него е този, който ги събира от дървото, а до всекиго от нас виждаш хора с чисти костюмчета — това са тези, които записват колко ябълки минават през нас.

— Какво, да не сте се побъркали? — възмущавате се вие. — Защо се занимавате с безсмислени работи? Кой ще ви благодари за тая безсмислица?

И в отговор ви казват:

— Ти ще ни казваш „благодаря“, ще ни плащаш с пари, а с тези пари ние също ще си купуваме ябълки.

— Че откъде ще взема толкова пари, за да ви ги дам?

— Ами иди при съседа с крушата, там има едно свободно място за отчетник. Ще станеш отчетник, ще получаваш пари, ще ни плащаш и ще ядеш ябълки, когато си поискаш.

Пълен абсурд, ще кажете вие, шизофрения. Разбира се, че е абсурд, разбира се, че е шизофрения, но именно това се случва днес с всички нас.

Налага се съвършено очевидните условия за здрав живот да се изложат във вид на трактат. Ами тогава, ето го малкият трактат:

Първо

Всеки човек, който живее на Земята, трябва да има собствено име, собствено пространство, за да осигури на своя организъм качествена храна.

Второ

Човекът трябва, желателно е, да засади със собствените си ръце плодните растения — тези растения, които той смята, че ще бъдат вкусни и полезни за него. Например, ако човекът знае предварително, че не му харесва червеното френско грозде, тогава то не трябва да се засажда в големи количества. В имението трябва да се засадят не по-малко от триста вида многогодишни растения. Няма да се спирам отново върху необикновените начини на садене и общуване с растенията, те са описани още в първата книга, когато Анастасия разказваше за хората, които живеят на вилите си. Разбира се, подобно

нещо не е възможно да се осъществи за една година, а да кажем за две или три. Но е напълно възможно и фактически така ще се осигури идеален източник за храна и за децата.

Трето

Сутрин, след като се събуди, човек задължително трябва да се разходи из родовото си имение и, ако в него се появи желание, да изяде узрелия вече плод или някоя тревичка.

Това трябва да се прави само по собствено желание, а не по препоръка от някой диетолог, дори ако той е със звание академик. След като се запознае с всички вкусови качества на растенията в имението ви, вашият организъм сам ще състави идеалната за вас диета по качество, количество и време за приемане на храната. Необходимо е да се излиза из имението не само сутрин или в строго определени от някого часове за приемане на храна, а тогава, когато се е усетил глад.

В съвременните условия много хора не могат да живеят постоянно в имението си, дори и да го имат. Но е желателно да отиват там поне един път в седмицата. А в случай на неразположение е най-добре, преди да пият лекарства, да отидат за няколко дни в пространството на своя род и да постоят там.

Ако вие вече сте формирали собственото си пространство, ако вашият организъм разполага с информация за растенията там, той ще може сам да избере с абсолютна точност това, което е необходимо за оздравяването му.

Според твърдението на Анастасия не съществуват болести на човешкото тяло, които пространството на Любовта, сътворено от вас, да не е в състояние да победи. Разбира се, тя има предвид не пространството на апартамента в града, а имението, което е изградено въз основа на принципите, изложени от нея.

* * *

Формулирах тези правила в бележника си, прочетох ги на дядото на Анастасия и попитах:

— Да не би да съм изпуснал нещо? — Той отговори:

— Ако е накратко, като начало може да бъде и така, но задължително трябва да се каже и за съседите.

— Че какво общо имат съседите? — не разбрах отначало аз.

— Как какво? — се учуди дядото на въпроса ми. — Помисли сам. Ако непосредствено зад оградата на имението ти е разположен завод, кадящ смъртоносен пушек и вятърът го носи към пространството на твоето имение, какво ще дишаш?

— Никой няма да строи имението си до завод — възразих аз и замълчах.

Спомних си, че в град Новосибирск вилните места се намираха само на около петстотин метра от оловния комбинат, а в Германия селскостопанските полета — до аутобан с осем платна.

Помислих си: Ето на, такава обикновено нещо като отглеждането на селскостопанска продукция за прехрана на човека е възможно само в екологично чисти места, желателно е да не е в близост до големите градове... Такова просто нещо и съвсем да не може да стигне до ума на човека. Действително трябва да се напише още една точка.

Четвърто

Вашето имение трябва да се намира в екологично чиста зона. То трябва да е заобиколено от именията на единомишленици, участващи в създаването на райските родови оазиси. Ветрецьт ще отнесе живителния нектар от вашето имение към съседите, но друг ветрець ще донесе от тях живителен въздух.

ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ

В това, че съществува противодействие на създаването на хармоничен, здрав физически и духовно начин на живот на хората, успяха да се убедят много читатели на книгите от серията „Звънтящите кедри на Русия“.

* * *

Вече неведнъж съм писал за това, че до мен достигаха съобщения, че уж руската православна църква се е обявила против Анастасия; и уж именно от средите на църковните служители се разпространяват слухове сред административните органи за това, че всички читатели на серията книги „Звънтящите кедри на Русия“ са сектанти.

Не повярвах веднага в сериозността на тези съобщения, но скоро след това членовете на новосибирския клуб ми разказаха, че в дирекцията на Дома на културата идвали представители на църквата и молили да се отмени провеждането на читателската конференция.

След това ми показаха как в единия от сайтовете на православието в Интернет някакъв човек, наричащ себе си „доктор по богословие“, ругае по всякакъв начин Анастасия и при това далеч не с богословски изрази. Читателите влязоха в спор с него, опитаха се да обяснят, че идеите на Анастасия са положителни, но „докторът по богословие“, изглежда, не беше в състояние да обсъжда тази тема. Много повече го интересуваше дали използвам истинската си фамилия, или литературен псевдоним.

След това от регионите започнаха да ми изпращат копия от вестникарски статии, написани така, сякаш са прекопирани от една — по стила на стандартните изрази и злобните измислици лесно можеше да се определи, че основно те произлизат от един и същи източник.

И накрая — един факт, който вече е съвсем извън рамките на нормалното. Санктпетербургският театър „Среща“ постави спектакъл по мотиви от книгата „Звънтящите кедри на Русия“, озаглавен „Анастасия“. Театралната група пристигна в гр. Владимир на 23 юли 2002 г. и представи спектакъла в концертната зала „Танеев.“

На 25 юли спектакълът трябваше да се представи в Тула. На 24 юли в първата колонка на местния вестник се появи обръщение към народа с подписа на мисионерския отдел на Тулската епархия, в което хората се призоваваха да не отиват на този спектакъл. Казваше се, че книгите и пиесата призовават хората да се върнат към езичеството...

С една дума, опитвах се да уплашат хората с нещо ужасно. Въпреки това спектакълът в Тула се състоя и залата беше пълна. Когато директорът на театъра „Среща“ ми донесе тази публикация, в мен и в други хора, които се запознаха с нея, веднага възникнаха едни и същи въпроси към мисионерския отдел на Тулската епархия.

Как може да се критикува спектакъл, който не е гледан? Единствената постановка беше във Владимир само преди два дни. Фактически премиерата беше в Тула.

А ето, в Санкт Петербург свещенослужителите дойдоха на спектакъла и след това благодариха на артистите за високата духовност на постановката. Казаха: „Да имаше повече такива!“

Изводът се натрапваше сам. Такова явление, каквото беше Анастасия, се наблюдава внимателно от някаква противоположна на нея сила. Тази сила може да се намира както на територията на Русия, така и извън нейните предели и разполага с някаква разгърната мрежа, която е в състояние да реагира на процесите, протичащи в обществото — да ги развива или забавя по свои съображения.

Разказите на Анастасия и на нейния дядо за жреците приемаха все по-реални и конкретни очертания. И сега те започнаха да се изразяват в конкретни действия.

Дядото говореше за това, че върховният жрец, който формира идеологията на цели народи, се е отказал да противодейства на Анастасия, но ще противодейства създаваната от векове система на жреците. И това също имаше своето потвърждение.

* * *

Ревностните изпълнители на противодействието по места се оказаха неспособни да вникнат в същността на събитията. Те действат сякаш по предварително заложен в тях програма, като обвиняват безразборно Анастасия в съвършено неприсъщи за нея деяния. Така например на въпроса: „Всички ли да отидат в горите?“ Анастасия отговаря: „Не трябва да се ходи в горите. Първо там, където си боклучил, изчисти.“

Но в пресата се появяват твърдения, че уж Анастасия призовава хората да изоставят градските си жилища, децата си и да отидат в горите.

* * *

По този начин може да се направи извод, че някакви структури се опитват активно да пречат на разпространението на идеите на Анастасия, а именно — всяко руско семейство да получи хектар земя за изграждане на родово имение на нея.

* * *

Разбира се, опонентите на Анастасия се стараят да не споменават тази основна идея и предпочитат да плашат хората със своите лъжливи измислици.

Естествено, на мен ми се искаше да защита и самата идея, и читателите на книгите от клеветите и от другите препятствия, които биха попречили за достигането на целта. Да защита, но как? И конкретно от кого? Та нали и клеветниците имат конкретни имена, фамилии, началници и интереси. Разбира се, че имат. Има и център за анализи на привържениците на идеите на Анастасия. Не всички хора, които работят в него, са ми известни лично, но техните определения и изводи са доста интересни:

„Оказва се противодействие не непосредствено на Анастасия, а на националната идея, която се роди в Русия. Противодействието излиза от една междинна точка. Като по сигнал то се подхваща по

места от адептите, които не контактуват помежду си. Те се намират в различни социални слоеве, в това число и в църковните.

Методът е примитивен: клеветата, разпространение на лъжливи слухове. При необходимост провокация чрез оглавяване на движението и неговото дискредитиране.“

* * *

От центъра за анализи съобщаваха конкретно кой е откраднал компютъра с оригиналния ръкопис, какъв е бил планът за открадването на сайта, кой и как се е опитвал да замени книгите за Анастасия с други, като че ли подобни, но всъщност постепенно отблъскващи хората от идеите ѝ.

Казваха ми, че силите, които организират дискредитирането на Анастасия и по същия начин клеветят училището на академик Щетинин и певица Басков, са едни и същи. „А какво общо има тук певецът Басков?“ — ще се учуди читателят. Приятен млад човек, силен и красив глас — именно това ги вбесява. Представете си, че този млад руснак изведнъж изпее с превъзходния си глас:

*Разцъфват изгревите по клоните на звънтящия
кедър,*

*с лъча си озаряват раждането на Земята
целомъдрена.*

*И небесата утринни с дъха на любовта си ѝ
помагат,*

*а ветрове междупланетни галят съня ѝ със своите
кавали.*

Във всяко зрънце се заражда сила.

Във всяко дете изгрява месия.

В белия лъч ще се възроди Русия,

Анастасия, Русия, Господи, помогни ни.

Тази песен пееше детският хор при представянето на книгата „Кои сме ние?“ в концертната зала „Октябърска“ в Санкт Петербург. Вие може би сте я чували в изпълнение на бардовете и във видеофилма „Хора, върнете си Родината“. Тя е написана от учител от Белорусия и, изглежда, се превръща в народна. Може би певецът Басков ще изпее и други патриотични песни за Русия и те ще поведат руснаците... Ето защо, руските начинания са опасни за някого. Възраждането на Русия е опасно за някого!

Молеха ме да не се безпокоя, да не говоря за тези събития, уверяваха ме, че за първи път се е появила възможност да се изучи механизъмът и да се назоват конкретните изпълнители на идеологическите диверсии срещу всички позитивни движения в Русия.

И аз не бих говорил. Нека с това се занимават компетентните органи. Сега моля за извинение, че въпреки дадената дума, не мога да премълча едно нещо. Ако премълча за това, ще изгубя за цял живот уважението към себе си.

Не е възможно да се премълчава за нападките срещу училището на Щетинин и неговите педагози, въобще за педагозите — новатори, а най-вече — за децата.

Учениците от училището на Щетинин заедно с преподавателите си решиха да построят още едно училище в Белгородска област. Съгласуваха го с местната организация и започнаха да довършват предоставената им сграда. Свикнали да се трудят, умеещи да проектират и да строят, те бързо се справиха с поставената им задача. Искаха и други деца да могат да се учат в нормално училище... Само че трябваше да изоставят ремонтираното училище. Защо? Защото провокаторите не дремят...

От същата тази точка, която организира разпространението на слуховете, че уж читателите на книгите за Анастасия са сектанти, са изстреляни точно същите обвинения: „Училището на Щетинин е тоталитарна секта.“

* * *

Както в случая с Анастасия и сега някакви уж православни отчета, като по сигнал, започнаха да потвърждават казаното. И отново

стандартни повърхностни фрази и непотвърдени с факти обвинения.

„Учениците от училището на Щетинин — пише някой си отец Алексей — нямат никакъв опит в боравенето с пари.“ Лъжете, mužiци, имат. Само че не са зациклили на тема пари като вас.

„В училището на Щетинин се използва методът извикване на виновния в кръг. Той застава пред цялата група. Тя е настроена отрицателно и отправя упреците си към него.“

Ама че обвинение! А нима казаците не са извиквали виновния „в кръг“? Извиквали са, но не само за порицаване, а са наказвали и с камшик. А нима нашите демократически и комунистически партии не са извиквали в своя „кръг“ провинилите се? А нима църквата не вика своите грешници в „кръга“ и не ги лишава от сан? Църквата е извършвала къде-къде по-жестоки неща — изгаряла е на клади. А тук — порицание...

Може би този, който е написал за този факт като за нещо отрицателно, е имал предвид, че „кръгът“ може да се състои само от собствената му персона? Но тогава няма да е кръг, а реален тоталитаризъм.

В други статии се говори като за отрицателен факт, че училището на Щетинин се охранява от казаци и на неговата територия невинаги може да се попадне безпрепятствено.

Но, господа, сега много училища се охраняват. И не само в нашата страна. Пък и какво ли ще правите в училището на Щетинин? Имайте страх от Бога. Пазете здравето си. Та нали изпадате в ужас дори когато виждате, че децата от това училище не пият, не пушат, строят сами новите сгради и се учат добре! Изглежда, е мехлем за душата ви, когато в училищата има наркотици и се използват цинични думи.

Няма да изреждам всички безсмислици, написани за прекрасното училище. Тези, които ги написаха, бяха порицани дори от своите колеги.

Ето какво е написал в статията си Александър Адамски. Ще цитирам извадки от нея:

В събота, първи април, по време на авторската телевизия (АТВ) беше показан запис на предаването

„Пресклуб“, посветено, както сега е прието да се казва, на нееднозначните публикации в пресата за училището на Михаил Петрович Щетинин в село Текос, в Краснодарския край. Организаторите на „Пресклуб“-а решили да съберат журналистите, които пишат на училищни теми, и педагозите, за да обсъдят всичко.

От професионална гледна точка и като мироглед системата на Щетинин е уникално явление в съвременното образование и, разбира се, предизвиква спорове. Но аргументите на педагогическите килъри, (изразът е на Александър Радов) се отличават по същество от аргументите на спорещите с Щетинин.

Килърите не спорят, те се стремят да унищожат.

Откакто съществува и се помни, още от времето на Сократ, педагогиката е избивала блестящите учители философи за това, че те смущават младежта и преподават нестандартно.

Така че поредният опит за разгром на Щетинин не е случаен. Както каза на заседанието на „Пресклуб“-а Александър Радов, ако по-рано с организацията на погроми са се занимавали чиновниците, сега го правят много мили журналисти. Когато милите момчета и момичета се срещат с онова, което не се побира в техните обичайни представи и толкова не прилича на онова, което по тяхно мнение трябва да бъде училището или какъв трябва да бъде педагогът, или как трябва да бъде организирана системата на образованието, те се оказват неспособни да съществуват съвместно с това неразбираемо за тях нещо, което не се вмести в съзнанието им. Това, което не разбирам, няма право на съществуване — ето я тяхната проста и убийствена логика.

Това е старият свят, изхвърлил онова, което е останало на дъното, последното, гъстата утайка на тоталитаризма, агресивен и непоколебим в своята ненавист към другото, различното от самия него; старият свят, в който няма място за търпимост, където децата трябва да са еднакви, а учителите трябва да ги учат на едно и също.

Началото на дискусиата в „Пресклуб“-а беше показателно. Единият от тези, които са публикували нападките срещу Щетинин, каза, че има основания за обвинение, но преди това би искал да изслуша аргументите „за“. Поразяващо е колко е жизнеспособна сталинската логика, според която всеки човек първо трябва да се защитава, а вече след това обвинителите ще решат доколко е виновен онзи, който се защитава. Няма съмнение, че е виновен, въпросът е в това, до каква степен е виновен и каква да бъде мярката на наказание.

С писачите е безсмислено да се спори, а да се изрекат техните имена означава само да се рекламират и да се задоволява тяхното тщеславие, което те всъщност целят — да бъдат забелязани. Те просто трябва да се изтърпят, като се разбира, че чрез устата им говори старият, изживял времето си свят, а перото им се води от непроницаемо, тъмно невежество и злоба. Пък и самите те, общо взето, не са виновни за нищо, както не е виновно детето, което си е играло с клечки кибрит и е изгорило къщата, в която е живеело. Но какво ще стане с училището, с бъдещето на нашето образование?

От наша гледна точка Щетинин е направил велико откритие в образованието, което, разбира се, е останало незабелязано от неговите унищожители. Той е открил ново съдържание на образованието. Така е изградил режима на живот в своето училище, на своя педагогически остров, че това устройство е станало съдържание на образованието. Разбира се, и тук има програма и учебни предмети, децата изучават и математика, и биология. Но това е материалът, а съдържание е станала структурата на живот в Текос — строителството на къщи, осигуряването на храна, опазването на жилищата, изкуството, общуването помежду им. И още нещо — всички говорят за това, че децата са различни и те не само имат различен ритъм на учене, но и различни области, в които най-цялостно разкриват способностите си. Засега Щетинин само е успял да направи така, че всяко дете да се движи със свое,

изключително индивидуално темпо на учене. И затова в училището на Щетинин ученикът може да учи физика за девети клас, а да изучава архитектура по програмата на ВУЗ. Именно това е непрекъснатото образование.

Кой друг е успял да направи такова нещо? Трудно е дори да си го представиш, а какво остава да го измислиш и осъществиш.

Разбира се, Щетинин е гений. Разбира се, Михаил Петрович е художник, мислител, забележителен представител на нашата култура.

И именно затова нито той самият, нито творчеството му могат да се поставят в предварително направени рамки и клишета — нито хвалебствени, нито злословни. С Щетинин може и трябва да се спори, от него човек може да се учи и е необходимо да го хвалим — художникът не може да живее без похвала, без признание. Но не трябва да бъде нагрубяван.

По принцип никой не трябва да бъде обиждан. И никой не трябва да бъде унищожаван, защото рано или късно онези, които си го позволяват, ще се срамуват. Само в бандите се самоутвърждават, като унищожават някой друг, а в нормалното общество се самоутвърждават чрез уважение и любов не само към себе си, но и към другите.

Че порицаха идеологическите килъри, наистина ги порицаха. И какво от това? Порицанието им беше награда. Техните господари ще им компенсират всичко. И те ще се стараят още повече. И винаги ще остават ненаказани. А как да се накажат? Хората само са изказали мнението си. Те просто са сбъркали, а за грешно мнение не се предвижда наказание. Но те не са сбъркали. Като наричат училището „тоталитарна секта“, те преследват точно определена цел — административните органи да се дистанцират и да не подкрепят новото прекрасно начинание в Русия. Да не би всички чиновници да тръгнат да разчепкват истинското положение на нещата? Но задължително ще се постараят да се дистанцират от всякакви контакти. Ами ако действително се окаже, че в това училище има нещо лошо? По този

начин училището остава беззащитно, фактически е оставено да бъде унищожено. Тогава вече килърите с всички сили се опитват методично да нанасят ударите си.

А ние какво правим? Нали пред очите ни чернят не само педагозите, а и децата... Нали разбирате, че вече в продължение на две години натъпкват в калта повече от триста руски деца, очернят ги, обиждат ги.

Не вярвам, че това се прави от руснаци. Подобно нещо не е типично за руския характер, но ние наблюдаваме това преследване. Наблюдават го високопоставените чиновници и обикновените хора; наблюдаваме явната наглост и моралното избиване на децата. А кой го прави?

Нека за това да разкажат руските офицери. Но не дай си боже да кажем на внуците си: „Ние живяхме във времето, когато в Текос все още съществуваше училището на академик Щетинин и в него се учеха триста деца, които мечтаеха за една прекрасна Русия.“

Ние сме длъжни да кажем на внуците си, които ще живеят в руските имения: „Ето го и училището, в което сега отиваш с удоволствие. А всичко започна по наше време. Ние го опазихме.“

Всичко това ще стане по-нататък. А сега...

Михаил Петрович, вие, преподаватели в Текос, педагози новатори, трудно ви е, разбира се, но вие знаете... Вие прекрасно знаете, че „до истината не можем да стигнем пълзешком“. Освен това децата! Децата от училището в Текос. Моля да ми простите, млади руснаци, ако не успея във всичко, което съм длъжен да успея... Но аз ще успея. И много други хора ще успеят. Как е там при вас сега, сигурно е топло? Добре е, ако е топло. Нека по-често слънцето свети над вас, нека стопля мечтата на всекиго от вас.

* * *

Разказах на дядото на Анастасия за възникналата ситуация с надеждата, че ще получа съвет как да действам. Старецът стоеше, опирайки се на тоягата, останала от баща му, и внимателно слушаше разказа ми. Завърших разказа си и го помолих да ми даде съвет как да действам при тези обстоятелства. Старецът известно време помълча.

Лицето му беше съсредоточено. После вдигна глава, присви очите си като че ли сканираше пространството и заговори:

— Не беше ясно нито на мен, нито на баща ми, нито на жреца ни върховен как Анастасия, нашата внучка, тайната на тайните ще успее да разкрие и на въпроса тоз да отговори. Защо в смрад започна нашата Земя да се превръща? Защо човекът произведе сам плътските страдания и предизвика лутането на човешките души?

Защо, щом ранните цивилизации са се смятали за най-умни, не са запазили за своите деца щастливия им начин на живот?

Днес е възможно всичко да се върне към първоначално създадения от Бога свят. На никого не беше ясно как той да се запази, как миналите грешки да не се повторят. И ето, моля, тя успя да сътвори със своята мисъл една комбинация, изглеждаща невероятна, и веднага я въплъти. На всичките въпроси ще бъдат дадени отговори.

Анастасия сви събитията, които са се развивали с хилядолетия, в един век. Тя ги повтаря. Сега историята на Земята, на твоята страна, сам всеки върху себе си изпитва. Сам ще ги оцени и изводите ще направи, ще ги запише в книгата на своя род. Чрез себе си, чрез своите чувства, с душата си събитията през хилядолетията ще успее той да опознае.

И ето точно както клеветят сега Анастасия, така са клеветили твоите предци в Русия, когато са унищожавали културата им.

Езичеството и ведизмът в древна Рус нарекли варварство ужасно, безцветна култура. А как да се даде възможност да се почувства, да се разбере какво е ставало там в действителност?

Чрез себе си показва нашата внучка стремежите на своите руски прадеди и ударите върху себе си сега приема от потомците на тези, които навремето са излъгали пред съвременността, пред децата и внуците си.

На всички хора, които живеят на Земята днес, предложи тя, като в историческа пиеса роля да си изберат. А после ролята, която са сами избрали, да я изиграят, да погледнат ситуацията отстрани. И даже тези, които ще гледат само като зрители, тогава ролята на зрителите ще играят, ще преживяват, събитията ще преоценяват, сами към действия ще се стремят.

Избързах аз. Ти отговор от мене искаше да чуеш за това, кой сипе оскърбления, обиди и препятствия създава. Ще отговоря, за

жреца отговорът не е сложен.

Определени хора се опитват да създават пречки на всички, които разбраха и се запалиха от идеите, които внучката Анастасия огласи. Но те не са обикновени хора. Те са биороботи, които се ръководят от малка секта, родила се отдавна, и то не в Русия.

— Но аз имам изрезки от вестниците и в тях има подписи на хората, които пишат статиите, а в една от тях конкретно се говори за това, че против Анастасия се е изказал мисионерският отдел на Тулската епархия. Има и съобщения на хора от различни региони за отрицателното отношение на отделни християнски енории. В тях също ли има, както вие казвате, биороботи, които се подчиняват на някаква секта?

— Самите хора-биороботи не осъзнават своето подчинение. В тях отдавна е заложена определена програма. Тази програма не предвиждаше явяването на Анастасия, затова се срина и започна да се саморазрушава.

— В главата ми някак не се побира такава информация. Къде да намеря потвърждение за нея?

— Ако не ти се побира в главата, подреди спокойно всичко чрез своята логика. Така всеки, който е в състояние да мисли, може да открие доказателствата.

— Да подредя чрез логиката?

— Да, простите и известни факти. Ето, виж как може да се разсъждава, като се базираш само на фактите.

— Как?

— Най-напред разбери точно какво предложи Анастасия всички да направят.

— Ами тя предложи на всички да си вземат не по-малко от един хектар земя и да построят и уредят на него имение за своето семейство и бъдещите си поколения. Както казва тя, ако всяко семейство направи своето райско кътче, цялата Земя ще се превърне в рай. Освен това тя разказа, как може да се засаждат растенията, с които да се храним и които да могат да се преборят с болестите на човека. Говореше и за здравословния начин на живот, за възпитанието на децата, за грижовното отношение към природата, твърдеше, че мислите на Бога са разтворени в природата. С една дума, построи модел, чрез който

Русия може да стане процъфтяваща страна, в която ще живеят щастливи семейства.

— Когато Анастасия разказа за родовите имена, всъщност тя разкри на хората най-великата тайна на Божественото битие. Показа пътя за връщането на човека в рая. Това става ясно, ако се съединят в едно цяло всичките ѝ изказвания, разпръснати в различните книги.

Тя разкри тайната, която в продължение на хилядолетия е била пазена от силите на мрака. Те унищожиха всичко, което би могло да помогне на хората да разберат за нея.

През втори век от така наречената „ваша ера“ е била унищожена и последната книга, написана с руническа азбука. В тази книга се разказваше за божествения начин на живот на човека. В нея се говореше за възможността да се опознае Вселената чрез хармоничното усвояване на собственото късче земя, земята на рода, а след това на цялата планета Земя.

За човека, усвоил до съвършенство Земята, би се открила възможност за усвояване на други планети във Вселената. Този начин на усвояване не е технократски, а психотелепатичен.

— Нима никой от великите мъдреци нито веднъж не е говорил за Земята така, както тя?

— Владимире, няма да намериш нито в един от съществуващите сега трактати откритията, които Анастасия направи за хората. Нещо повече, в продължение на шест хиляди години хората усилено биват отдалечавани от това, да разбират земята. Подхвърлят им се най-различни учения и се твърди, че истината е в тях.

Човекът изучи едно учение и скоро вижда, че в него няма истина. Веднага му поднасят друго — изучава и другото, после третото... и така животът си минава, а човекът, дори когато вече умира, не е успял да разбере същността на живота.

А човекът все пак интуитивно е привлечен от земята, от нейното велико знание. След като разбрали, че не са в състояние да изтръгнат из корен стремежа на човешките души към земята, силите на мрака решили да попречат на този стремеж.

Въобще уловките през вековете са били много. Но през последните шест хиляди години никой не се е занимавал осъзнато със земята.

— Осъзнато означава ли така, както говори за нея Анастасия?

— Да, така както говори тя и така, както я разбират хората.

Анастасия насочи цялото човешко общество по един прекрасен път. И никой повече не ще успее да ѝ пречи, защото много хора носят в своите сърца мечтата ѝ.

— Но нали все пак пречат — клеветят и читателите, и Анастасия. Ако разбираха, че няма да успеят да ѝ попречат, не биха я клеветили.

— Сега, Владимире, с помощта на тези, които злословят, повисоките йерарси се опитват да не допуснат поставянето на непосредственото начало на новата ера в Русия. А малко по-късно те ще представят в друга страна идеята в изопачен вид и ще се опитат да я опорочат.

Анастасия успя да предвиди отрано всичко това. А нейният предварително обмислен ход порази върховния жрец. Анастасия разбираше — след като разкрие същността на човека и на земята, много хора няма да сдържат желанието си за незабавно взаимодействие. А прибързаността може да навреди — нали задължително пространството си първо в мислите си трябва ти да сътвориш.

Сега в Русия клеветниците създават пречки, но хората пък не предават мечтата си и без да отстъпват, създават мислено своето пространство.

Разбира се, системата е силна, но не може тъй безразборно да се обвиняват всички хора. Сред служителите на църквите съществуват различни мнения за Анастасия.

— Знам това, неведнъж съм се срещал със свещенослужители, които разбират и поддържат Анастасия.

— На теб и на твоите читатели трябва да е ясно за кого е неизгодна появилата се информация в Русия.

— Мисля, че много държави, които смятат себе си за развити, не биха искали изведнъж да видят по-развита друга страна.

— Логично е, но във всяка страна живеят много хора. Според теб как е — всички ли следят внимателно събитията в Русия и ги анализират?

— Разбира се, че не. Но определено има заинтересувани хора.

— Кои например?

— Кой ли? Ами например онези, които търгуват с лекарства и ги доставят в големи количества в Русия. За тях не е изгодно руснаците да престанат да боледуват.

— Още.

— Още... Много хранителни продукти се доставят у нас от чужбина, а при осъществяването на плана на Анастасия ще бъде обратното — Русия ще доставя хранителни продукти в много страни. И в това отношение тя ще бъде извън конкуренцията.

— Значи планът на Анастасия е неизгоден не на населението в различните страни, а на отделна категория лица и те могат да се намират в която и да е държава, в това число и в самата Русия. Така ли е?

— Да. В общи линии е така.

— Сега ми кажи дали тези лица, притежаващи огромни капитали, могат да имат свои служби, които да следят в какви насоки се развива светът?

— Разбира се, всички големи компании имат такива служби. В противен случай ще се разорят. Дори има учебни заведения, в които се подготвят такива хора.

— Добре. Значи големите компании имат служби, които се занимават с развитието на тяхната дейност в различни страни. И те могат да влияят за създаването на благоприятни условия за себе си.

— Да.

— Ти се съгласи. Добре. Тогава по-нататъшната логическа връзка ще те заведе до това, че с подобни служби могат да разполагат и правителствата на цели страни.

— В историята има много примери и най-важният от всички се отнася точно за малка еврейска група, с помощта на която днес се управляват Америка, Европа и Русия. Макар че те са били само един инструмент в ръцете на жреците.

— Каква е връзката между християнските епархии, изказали се срещу идеите на Анастасия, и тази група?

— Нали ти казах, че биороботите, които се изказват, са хора точно от този тип. Той се формира под въздействието на програмата на жреците и е разпространен сред малка еврейска общност.

— Къде да намеря доказателства за подобно твърдение?

— Във фактите на историята. Погледни ги внимателно и безпристрастно.

КЪМ ЕВРЕИТЕ, КЪМ ХРИСТИЯНИТЕ И НЕ САМО КЪМ ТЯХ

Като се обръщам към евреите и към християните, аз се надявам на разбиране поне от страна на част от привържениците на тези две взаимноизключващи се идеологии. Разбирам, че далеч не всички осъзнават целта, поради която бях принуден да засегна тази тема.

Щом беше спомената темата за християните и евреите в предишната ми книга, веднага последваха някои обиди, а същността на казаното от Анастасия преследва едно-единствено нещо — да се разлее светлина, да се изяснят причините за конфликтите между народите; конфликти, които не спират в продължение на пет хилядолетия.

Когато работех върху тази книга, здравият разум ми подсказваше, че е по-добре да не засягам темата за евреите и християнството. Защо да дразня част от читателите и нещо повече — да ги настройвам срещу себе си? И въпреки това не смятам, че имам право да я пренебрегвам, колкото и неприятна да изглежда за някого.

Когато цитирах информацията за еврейските погроми, продължаващи вече хилядолетия, аз споменавах само исторически факти и, доколкото можех, се опитвах да не коментирам описаните обстоятелства и да не им давам субективна оценка.

Единствената ми цел беше да се опитам да предотвратя поредния едромашабен погром над евреите едновременно в няколко страни.

По своите мащаби този погром може да стане значително по-голям от онзи, който е бил осъществен по време на хитлерова Германия. Той е почти неизбежен. Може да го предотврати само едно-единствено нещо — да бъдат разбрани в достатъчна степен причините за предишните погроми и да бъдат предприети действия за отстраняване на тези причини.

Ще се постарая да не прибягвам до твърденията на отшелниците от сибирската тайга — Анастасия и нейните дядовци, — макар че лично за мен с всяка изминала година те имат все по-голяма тежест.

За останалите хора те могат да изглеждат само като измислица. Ще се постарая да формирам доказателства от всички известни факти или от тези, в чието съществуване при добро желание може да се убеди всеки.

И така, както е известно от историческите източници, погромите над евреите са започнали по времето на египетските фараони. През последното хилядолетие те са ставали периодично — примерно, един път на сто години. Извършвали се в различни страни, които вече са били християнски. И с всяко следващо столетие ставали все по-мощни. Последната акция с голям мащаб за унищожаването на евреите е била извършена от хитлерова Германия в периода 1939–1945 година. Евреите били изгаряни в пещите на концлагерите, разстрелвани, отравяни с газ. По различни данни в този период били унищожени около шест милиона евреи.

Повтарящите се събития, свързани с унищожаването на евреи в различни страни в продължение на хилядолетия, ясно и убедително говори за съществуването на някакви причини, предизвикващи тези събития, но някой много внимателно се стреми да замаскира именно истинските причини.

Пресата, радиото и телевизията се опитват да не засягат тази толкова остра тема. Дори само един намек за нея в средствата за масова информация се окачествява като разпалване на вражда между народите.

Всъщност за разпалване на вражда може да послужи мълчанието по острите въпроси, които тревожат обществото.

А за това, че обществото се вълнува от еврейския въпрос, свидетелстват много факти. На много хора е известно публичното изказване на руския генерал, депутат от Държавната дума, който заяви от трибуната на митинг: „Всички евреи във Русия.“

Редица депутати от Държавната Дума порицаха генерала. Естествено, в пресата не му дадоха думата. Никой не влезе в полемика с него. Защо? Да не би пък този генерал, който се придържа към такова мнение, да е единствен в Русия и да не си струва да се хаби скъпоценното ефирно време за спор на цялото общество с един човек?

Смея да твърдя, че не е единствен. Те са много и сред генералите, и сред чиновниците, и сред младежта. Броят на хората, смятащи, че за всички нещастия са виновни евреите, расте от ден на

ден. Мълчанието на пресата дава възможност критичната маса да се натрупва. Ще цитирам цифри, които достатъчно красноречиво свидетелстват за това.

Като се започне от 1992 година различни издателства в Русия пуснаха на пазара повече от петдесет книги, разобличаващи евреите. В тази доста сериозна цифра не влизат стотиците самиздателски материали, многочислени вестници и списания. Тези издания не стоят по рафтовете в книжарниците, не събират прах в складовете за книги. Те преминават от ръка на ръка. Много от тях се изпокъсват от четене. Тези издания се разпространяват чрез системата „до поискване“. А това, че въпросът, който вълнува множество хора, не се обсъжда в пресата, се оценява от тях просто — „цялата преса е в ръцете на евреите“. Аргументите им са такива, че за неподготвен човек е трудно да спори с тях.

* * *

В купето на влака, с който се връщах от Санкт Петербург в Москва, влязоха двама мъже и младо девойче. Мъжете бяха облечени в рубашки с тъмен цвят, запасани с широки офицерски колани. По всичко си личеше, че са изморени от някакви бурни събития. Легнаха да си почиват на горните легла.

Поговорих с девойката, която също беше облечена така строго. Стана ясно, че те се връщат, както тя каза, от конгрес на „патриотичните сили на Русия“.

— И какви задачи бяха поставени на вашия конгрес? — попитах девойката.

— Борбата срещу световното еврейство — гордо отговори тя.

— Как бихте могли да се борите с някой, който се намира в Европа, в Америка, при положение че се намирате в Русия?

— Наши привърженици има и в Европа, и в Америка. Не с всички имаме контакт, но познаваме много движения, които споделят нашите възгледи. Скоро срещу световното еврейство ще се обединят патриотите от различни страни.

Девойката беше приказлива, говореше смело и откровено. Дали по поръчение, или по собствена инициатива тя изпълняваше ролята на

агитатор на своето, както смяташе, „патриотично“ движение.

Попитах я:

— Кажете, а лично на вас евреите навредили ли са ви по някакъв начин?

— Разбира се, че са ми навредили. Заради тях съм принудена да живея в бедна и мръсна страна, която се прекланя пред Запада и се храни с неговите огризки.

— А защо смятате, че евреите са причина за несполуките в страната?

— Защото програмата им за действие е такава — да излъжат, да окрадат една страна, след това друга, трета. А щом първата се изправи на крака, отново да я окрадат. Че те не ни смятат за хора. Ето, прочетете какво е написано тук. Това е извадка с някои цитати от техния Талмуд^[1]. Тя ми подаде тънка брошура, като я разтвори на определено място и аз започнах да чета.

Няма да ви цитирам тези извадки, защото тогава, по време на разговора, ми беше трудно да преценя доколко те съответстват на казаното в Талмуда. Но това, че според Стария завет на евреите се предлага да се смятат за избран народ, ми беше известно. Работата е в друго. Поразен от яростната агресия на младата „патриотка“, аз си помислих, че в края на краищата, истината трябва да се погледне в очите.

Причините за непрекъсващите конфликти в много страни се крият в това, че в едно и също общество съществуват едновременно две религии, които взаимно се изключват.

Хайде да поразсъждаваме какво нещо е религията. Тя преди всичко е идеология, оформяща определен тип човек, която го включва в определена програма за действие.

Религията (в случая на еврейския народ) определя този народ като единствено богоизбран и даже конкретизира, регламентира неговите действия спрямо другите народи.

В християнството се казва, че християнинът е роб и само след земния живот някои от християните могат да си почиват в рая. За богатите е трудно да попаднат там. Трябва да обичаш ближния си и да делиш имуществото си с него.

В Талмуда се казва: „Всичко е твое“; в Библията — „Раздай всичко“. Добра комбинация! Тези две взаимноизключващи се

идеологии, както ни е известно, са излезли от едно място, от Израел. Но това не означава, че тези, които са ги разработили, задължително са евреи. Важно е съвсем друго нещо — неизбежността на конфликта.

Това, че конфликтът между привържениците на двете идеологии е неизбежен, може добре да се проследи в поведението на малките деца. Ако кажем на едно дете, че всички играчки, които види, принадлежат само на него, а на друго внушим, че то трябва да даде на някого своите играчки (когато те му потрябват), какво ще стане?

Детето може и да се съгласи един-два пъти да ги даде, но в никакъв случай няма да изпита любов към този, който ги е взел. След това ще поиска да си ги върне, ще протегне ръчичката си, но нищо няма да му дадат. Като резултат то ще заплаче и ще се опита да използва сила.

Излиза, че с помощта на двете различни идеологии се предопределя конфликтът дори между децата, които ще се родят в бъдеще. В този случай националността не играе никаква роля. Ако направят всички евреи християни, а славянските народи — евреи, пак ще стават подобни конфликти.

Помежду си не воюват постоянно различните националности, а различните идеологии, „използващи“ националностите!

Неведнъж ни се е случвало да чуваме дори от много културни и просветени хора за необходимостта от търпимост към различните вероизповедания. Държавната Дума прие закон, наказващ онези, които разпалват национална и религиозна неприязън. Ние виждаме по телевизията как лидерите на различни духовни школи присъстват заедно на светските правителствени приеми.

Изглежда, сякаш всичко е наред, интелигентно и правилно, но от това екстремизмът съвсем не намалява. Показват ни минирани плакати с надпис „Бий ги“. Чуваме информация за взривове край седалищата на обществени организации...

Какво става всъщност? Всичко е много просто. Само с красиви думи и призови не е възможно да се промени положението.

И не само това, благодарение на тях то само се утежнява, умело се маскира зад тези думи. Маскира се, за да взриви, да унищожи държавата в часа „хикс“.

* * *

„Нека се отнасяме с търпимост към всички вероизповедания.“
Хайде. Аз например, а мисля, че и много други хора, не съм против търпимостта.

Но какво става в този случай със самите вероизповедания? Ами ето какво — всяко от тях с всички сили се стреми да набере колкото се може по-бързо голяма сила, да привлече на своя страна колкото се може повече привърженици. Като резултат, смятайки, че са завоювали достатъчно стабилни позиции, двете идеологии непременно влизат в двубой. За това свидетелства ясно историята на безкрайните конфликти, но човечеството като кодирано продължава с векове да натиска едни и същи гребла.

Дали са знаели за това жреците, създатели на двете идеологии? Знаели са. Не може да не са знаели тези, които са способни да оказват психологическо влияние върху много хора от различни страни; онези, които могат така добре да кодират хората. Те действително ли са искали да ощастливят еврейския народ като са му говорили, че е избран? Историята показва, че целта е била свършено друга. В продължение на векове еврейският народ се използва като разменна карта, като изкупителна жертва, като щит, който не позволява на хората да насочат вниманието си към онези, които „играят играта си“, като използват и евреите, и християните в ролята на пешки в проста партия шах. И на едните, и на другите това кодиране носи само страдание.

Преценете сами към какво се движи всичко сега. В света се натрупва все повече агресивна енергия. Продължава конфликтът между Израел и Палестина. Като използва военна техника и поддръжката на САЩ, Израел може да окупира Палестина и да накара палестинците да се подчинят на неговите искания, но това съвсем няма да означава поява на взаимно уважение между двата народа, живеещи в съседство. Точно обратното, в целия мюсюлмански свят рязко ще се увеличи енергията на агресията, насочена към евреите. Тази енергия задължително ще се прояви, включително и в непрекъсващи терористични актове на територията на Израел и на САЩ. Но работата не е само в прекия израелско-палестински конфликт.

За много хора на планетата става все по-очевидна безизходицата в развитието на земната цивилизация. СПИН, наркоманията, престъпността, техногенните катастрофи поглъщат хората. Огромна част от хората на планетата са лишени от възможността да употребяват храна, която не вреди на здравето, да пият чиста вода, да дишат чист, а не замърсен въздух.

А какво ще стане, ако се появи информация за истинската причина за социалните и техногенни катаклизми; ако се появят лидери, които ще покажат истинските виновници за угнетяващата ситуация на планетата, които ще разкрият играта на жреците, на целите и задачите им?

Именно от това се страхуват световните идеолози. Затова, като се стараят да не допуснат всенародния гняв да се насочи към тях, те подхвърлят все тази изпитана карта — евреите. С една дума, те са виновни за всичко — дръжте ги. А в гнева си масите се нахвърлят безразборно върху всички евреи. Така е било неведнъж през вековете. Нахвърлят се, като смятат, че ликвидират злото, но в действителност само „изпускат парата“.

[1] Талмуд — (от евр.). Сборник от правила и предписания, тълкуващи старозаветните книги на Библията. — Бел.ред. ↑

В ДЪЛБИНИТЕ НА ИСТОРИЯТА

Разказът на дядото на Анастасия ме порази със своята невероятност и простота на доказателствата. Впоследствие сравних неговите изводи с други източници и бях поразен от съпадението на фактите — факти, които водеха логическото мислене към определени изводи. И в по-нататъшното си повествование ще се постарая да съвместя изводите на дядото на Анастасия с другите източници.

В периода между 30-тата и 100-та година от нашата ера малки групи от вярващи евреи и неверници, които живеят както в Израел (Палестина), така и в пределите на Римската империя, започнали да се обединяват в самостоятелно течение вътре в самия юдаизъм — възникнала малка християнска община от хора, които вярвали свято в заветите на Иисус Христос и в Неговото скорошно възкръсване.

Този факт се потвърждава от много исторически монографии, в това число и от самата Библия. С една дума, фактът, че мощното християнско учение е започнало от събранията на малка еврейска община е потвърден.

Но нека сега се опитаме да определим по какъв начин учението на тази малка община изведнъж се е внедрило в Римската империя, в днешната Европа и в Русия. Въобще откъде и как е станало известно за него в много страни, след като дори в Израел за него са знаели малко хора?

По думите на дядото на Анастасия жреците, които по онова време ръководели евреите, забелязали, че при определено доразвиване, по-точно, преработка на християнското учение, то ще може да формира човек от робски тип, който ще се управлява лесно.

Човекът биоробот е такъв човек, който се е съгласил, разбира се, не съвсем доброволно, а под въздействието на специална окултна програма, да вярва в някакъв нереален свят. А тъй като нереален свят се изгражда от някого с определена цел, този някой твърди, че знае законите му и иска от човека да им се подчинява. А фактически го подчинява лично на себе си.

По-нататък жреците на юдаизма, които по това време вече притежавали не само знания, но и практически опит във внедряването на необходимите им видове учения сред масите, подготвили стотици проповедници от средата на християните, снабдили ги с пари и ги насочили към различни страни, за да внедряват необходимото им учение.

Като косвено доказателство за този факт може да послужи това, че в края на второто столетие от нашата ера еврейските християнски общини изведнъж разгърнали много широка мисионерска дейност в различни страни. А тя била предшествана от усилена евангелизация (издаване и тиражиране на християнската еврейска Библия).

На всички е добре известно, че издаването на книги и днес изисква доста пари. А в онези древни времена производството на всяка книга изисквало не просто пари, а много големи пари. Доста средства били необходими и за пътуването в други страни. Такива пътешествия можели да си позволят търговците или богатите знатни хора.

Тогава по какъв начин е осъществила такава едромащабна и скъпа операция една община, в която влизали предимно селски жители?

Разбира се, че те са получили квалифицирана теоретична подготовка и голямо финансиране. Вниманието на жреците към обикновения вярващ селянин, моралната и материалната подкрепа го превръщали във фанатик.

Представете си само един израелски селянин, на който изведнъж казват: „Ние виждаме в теб велик мисионер и проповедник. Ти малко ще се изучиш, ще получиш пари и след това ще учиш народа, но... но не само в нашата страна. Трябва да отидеш и в други държави.“

И те се понаучили, получили пари и тръгнали. Заминали по другите страни. Какъв бил резултатът? Дали са успели? Ни най-малко. Населението на всички страни отхвърлило еврейските проповедници. И не само ги отхвърлило. Отначало ги слушали, след това просто ги молили да си тръгнат, прекалено нахалните ги биели и насъсквали кучетата срещу тях.

За това свидетелстват многобройни факти в историята на Римската империя от онова време, накъдето били насочени основните сили на проповедниците.

В резултат на едромащабната акция в редица места в Римската империя били организирани мрежи от християнски общини, но те по никакъв начин не влияели на основните традиционни вярвания.

Древният Рим бил езически и си останал такъв. Тези секти не оказали никакво влияние и на политическия живот в империята, и на формирането на човека от нов тип, на роба-биоробот, за който мечтаели жреците.

Римските императори не обръщали внимание на проповедниците от първата вълна и не ги покровителствали. Император Нерон, който се отнасял спокойно към различните езически вярвания, не зачитал единствено християните. От своите територии гонели християните императорите Дионис (249–251), Диоклетиан (284–285) и Галерий (305–311) — един от главните им преследвачи.

Успех бил постигнат едва при втората проповедническа вълна. Те вече не били фанатици на вярата. Жреците ги подготвили по такъв начин, че от една страна, те можели да говорят убедително за вярата, а от друга — притежавали знанията на психолози, които могат да въздействат на човека, като използват стремежите му за свои цели.

В задачата на проповедниците от втората вълна се включвало изключително въздействие върху управниците. Те трябвало да ги убедят в това, че християнската вяра ще укрепи властта им, ще я направи вечна, че държавата ще бъде изцяло управляема, контролируема и процъфтяваща.

С тази цел били въведени и доктрините: „Цялата власт е от Бога“, „Управникът е наместник на Бога на Земята“.

Изповедта давала възможност да се контролират мислите, надеждите и постъпките на всеки член на страната. С една дума, започнали да убеждават управниците, че въвеждането на християнството в държавата ще създаде най-удобните условия за нейното управление.

Външно всичко изглеждало точно така, но само външно. Управниците, които се поддали на тези уловки, не подозирали, че всъщност те самите попадат под управлението на други сили.

Християнството в Римската империя започнало да укрепва забележимо от 312 година, когато те успели да убедят император Константин в ползата за самия него от наличието на християнски

църкви в държавата. Константин се съгласил да ги покровителства, като поддържал в същото време и храмовете на римските богове.

В резултат на това положението на християнската църква в Римската империя се подобрило значително, богатствата се умножили, а следващите поколения християнски епископи придобили могъществото на римски сенатори.

Този факт и много следващи факти говорят, че това учение не е могло да се развива и да оказва някакво сериозно влияние върху обществото без поддръжката на светските управници. Неговите лидери също винаги се стремели към властта.

Могъществото на Римската църква е огромно и днес, но вече я няма Римската империя. Случайност ли е това? Изключение от правилото ли е, или закономерност? Отговор може да даде историята на държавите през следващите векове и до днес.

Никой не би могъл да назове нито една държава на тази планета, която да е процъфтявала след идването на християнството. И обратното, може да се изредят много държави, сполетени от печалната участ на Римската империя.

И още един интересен исторически факт — абсолютно във всички страни, приели християнството, скоро след това се появявали евреи с нехристиянско вероизповедание, които разгръщали доста странна дейност. Те необикновено лесно забогатявали.

Дейността им във всички християнски държави придобивала толкова мащабен характер, че не можела да остане незабелязана както от народа, така и от правителствата на тези страни.

Когато тя достигала кулминацията си в дадена страна, народът започвал да избива евреите, а правителството — да ги гони от страната.

Известни са многобройни факти за еврейски погроми в различни християнски страни още в началото на второто хилядолетие от нашата ера.

През 1096 година били изгонени и разгромени десетки еврейски общини по поречието на Рейн; през 1290 година изгонили евреите от Англия; в края на XIV век в Испания били избити повече от 100 хиляди евреи. Истина е, че след известно време евреите отново се връщали скришом в тези страни.

Списъкът от исторически факти може значително да се продължи. Но защо? И така е абсолютно ясно, че постоянно повтарящите се в продължение на много столетия подобни ситуации са програмирани.

А тъй като загубите се понасят от представителите на християнския свят и от самите евреи, значи съществува трето действащо лице, което не търпи загуби. За това трето лице и човекът от християнския свят, и евреинът са само биороботи, които могат лесно да се манипулират.

Кое е това трето лице? Историците, които се опитват да стигнат до същността, до корените на събитията в света за непрекъсващата се вакханалия в продължение на хилядолетия посочват само евреите.

Излиза, че те са виновни за всичко. Но ако съществува трета сила, тогава както евреите, така и християните са само марионетки — биороботи в ръцете ѝ.

Все пак дали е възможно да се определи и докаже днес нейното съществуване? Разбира се, че е възможно.

А с помощта на какво? С помощта на историческите факти и логическото мислене. Преценете сами.

* * *

Сред евреите има един род, съсловие, националност, каста (може да се нарече както искате — същността не е в името), ще наречем тези хора за удобство „левити“. Има исторически източници, които сочат, че родоначалници на левитите са египетските жреци. Като се опираме на по-известните за много хора източници и конкретно на Стария завет, можем да видим, че левитите са били в особено положение.

Според израелските закони например те не участвали във военни действия; не били длъжни да плащат на никого никакви налози и данъци. При преброяването на населението, левитите не били включвани в списъците.

При изграждането на лагери по време на походите, израелските родове, наброяващи от 50 до 150 хиляди човека, се разполагали в кръг. Всеки имал предварително определено място. Посочвало се къде да се разположи станът — дали на север, юг, запад или на изток и къде да се

постави охраната. Мястото за разполагане на левитите било винаги в центъра. Фактически в задълженията на всички израелски родове се включвала и охраната на левитите.

И с какво се занимавали представителите на това съсловие левити? В задълженията им влизало да назначават свещенослужители от своите редове, да следят за изпълнението на установените за евреите закони. Тези закони регламентирали какво да се яде, как да се постъпва с неверниците, накъде да се върви.

Строг конкретен регламент, определял целия ден — от сутринта до вечерта. В него се посочвало къде, кой, в кои земи да се намира и с кого да воюва. По този начин фактически управници на еврейския народ се явявали левитите. И съдейки по всичко, те са били доста квалифицирани ръководители.

Трудно е да се каже дали самите левити са били евреи. Далеч не всички закони, към които трябвало да се придържа всеки евреин, важели за левитите. Задължителният за всички евреи закон за обрязването на осмия ден след раждането за тях не бил задължителен.

По този начин, като знаели тайните науки на египетските жреци и имали възможност да се занимават с експерименти, да наблюдават и да размислят, освободените от военна служба и обичайните за всички всекидневни задължения, те можели поколение след поколение, включително и до днес, да усъвършенстват знанията си.

„Как така и до ден-днешен? — може да се усъмни някой. — Не сме чували нищо за такава националност или съсловие — левити. За англичаните, за руснаците, за французите всички са чували, а кой знае защо левитите — най-умните и при това управляващи света — са малко известни.“

Ами, защото както египетските жреци навремето, така и те трябва да остават в сянка. Ако се случи нещо, всички претенции ще бъдат към евреите — изпълнителите на тяхната воля.

Ето защо бият и унищожават евреите в продължение на хилядолетия в различни страни на света. Защо ги унищожават? За това, че евреите по най-различни начини се опитват да спечелят колкото се може повече пари. И много от тях успяват.

Е, и какво общо имат с това левитите? Каква им е ползата или какъв интерес имат, ако евреите в Англия, Испания или Русия провеждат своя политика и прехвърлят съществена част от държавните

или частни средства в своя банка? С една дума, ако ги присвоят. Народът и правителствата на тази или онази страна ще разберат за неблагопристойните деяния, ще започнат да бият евреите или просто ще се държат лошо с тях. Та нали така може да стигнат и до левитите? С една дума, може да ни се стори, че в действията на мъдрите левити няма логика. И няма за какво да помагат с мъдри съвети на евреите, да организират за тях хитри комбинации, да манипулират цели държави.

Оказва се, че има защо. Има директен, прост и конкретен интерес. Парите! Богатите евреи, в която и страна да се намират, са задължени да дават част от своите доходи на левитите. Доказателства? Моля! Съгласно Стария завет израелците трябва да дават една десета част от своя доход на левитите. Всъщност това звучи така:

„Всички възвишаеми приноси от светите неща, които Израилтяните принасят Господу, давам на тебе, на синовете ти и на дъщерите ти с тебе, като ваше вечно право. Това е вечен завет със сол пред Господа за тебе и за потомството ти с тебе.

Господ рече още на Аарона: Ти да нямаш наследство в тяхната земя, нито да имаш дял между тях; аз съм твоят дял и твоето наследство между Израилтяните. А на Левийците, ето, аз давам в наследство всичките десетъци в Израиля, заради службата, която вършат, службата в шатъра за срещане. Израилтяните да не пристъпват вече при шатъра за срещане, да не би да се натоварят с грях та измрат. Но Левитите да вършат службата в шатъра за срещане и те да носят виновността си; вечен закон ще бъде във всичките ви поколения да нямат те наследство между Израилтяните. Защото десетъците, които Израилтяните принасят за възвишаем принос Господу, давам в наследство на Левитите; затова рекох за тях, те да нямат наследство между Израилтяните.

И Господ говори на Моисея, казвайки: Говори на Левитите, казвайки им, когато зимате от Израилтяните десетъка, който ви дадох от тях за ваше наследство, тогава да принасяте от него десетък от десетъка за възвишаем

принос Господу. И тия ваши възвишаеми приноси ще ви се считат като жито от гумното, и като изобилие на вино от лина. Така и вие да принасяте възвишаем принос Господу от всичките десетъци, които зимате от Израилтяните; и от тях да давате на свещеника Аарона възвишаем принос Господу. От всичките си дарове да принасяте всеки възвишаем принос Господу, то ест, осветената част от всичко що е най-добро от тях. Затова, да им речеш, когато принасяте най-добрата част от тях, останалото ще се счита за Левитите като доход от гумното и като доход от лина. Можете да го ядете на всяко място, вие и домоладията ви; защото това ви е заплата за служенето ви в шатъра за срещане.“ (Библ. Числа. Гл. 18,19–31)

Някой ще си помисли: „А какво общо имат днешният ден и Старият завет с отпреди повече от две хиляди години?“ На което може да се отговори така. А няма днес сред евреите няма вече вярващи, свещенослужители и равинат? Разбира се, че има! И, разбира се, мнозинството от евреите спазва религиозните канони. А щом е така, опитайте се да си представите с какъв колосален капитал, разпределен в банките на различни страни, разполагат левитите.

При това няма защо да се тревожат за съхраняването и умножаването на своите капитали. Много от банкерите в различните страни са евреи и това е тяхна задача. Разбира се, в определен момент левитите могат да подскажат къде е по-добре да се вложат парите, кои режими, групировки, опозиции на дадено правителство да се поддържат или, обратното, да се унищожат чрез финансови интриги.

Човек можеше да се усъмни в информацията на Анастасия затова, че човешкото общество се управлява само от няколко жреци. Но сега, когато логическата верига се подреди, не следва да има съмнения у хората, които са в състояние да мислят логически. Тук фанатиците не влизат в сметката.

А логиката се състои в следното. Под ръководството на жреците от Египет излизат милиони евреи. Най-близки помощници на жреците са левитите, на които е възложена задачата да формират от евреите определен тип човешки индивиди. За тази цел е създадена и

специфична идеология — религия, която препоръчва серия от ритуали и своеобразен начин на живот.

Левитите успяват да изпълнят поставената им задача. Създадената преди няколко хилядолетия идеология господства над евреите и днес. Тя ги прави различни от хората от другите националности на Земята.

Един от основните постулати на тази идеология твърди, че Бог е определил в качеството си на избран народ единствено евреите измежду всички други народи, които населяват Земята.

И така, идеологията съществува и днес, съществуват евреите, конфликтите продължават. Евреите са наблюдавани от много хора. Но къде са левитите? Чуваме ли нещо за тях? Почти не чуваме, но те съществуват. И в това се състои тяхната хитрост или мъдрост.

А сега си представете, че на Земята има съдружие от хора, които владеят езотеричните знания в много по-голяма степен от останалите. Те са придобили през хилядолетията все по-голям и по-голям практически опит за въздействие върху масите. Може ли да се сравни с тях някой институт в която и да е държава, който се занимава с проблемите на развитието на страната, с формирането на идеологии? Не е възможно по ред причини. Левитите са предавали езотеричните знания на своите потомци по наследство. Предават ги и днес. Съвременната наука отхвърля езотеричните знания, а следователно не ги изследва, най-малкото не се занимава сериозно с тях.

Такова абсурдно положение не е случайно. Защо е абсурдно ли? Сами преценете.

От една страна, дадена държава признава официално някои религии, а това всъщност е чиста проба езотерика. Дори им дава привилегии за тяхното материално развитие. От друга страна, тя не създава условия на своята наука за изследване на езотеричните направления. Следователно на територията на тази държава са легализирани структури, които са в състояние да влияят на психиката на населението, но светското правителство има доста смътна представа в какво се изразява това влияние в реалния живот. Тогава кой управлява и кого управляват?

И второ, правителството и всички мислещи хора в държавата могат да се опитат да си извлекат урок от историята. Историята е много добро училище за живота. И именно затова тя трябва да се знае.

Тези, които управляват света, я познават прекрасно. Но за по-голямата част от хората, в това число и за правителствата, историята на държавата, в която те живеят, не е известна. Нещо повече — тя е изкривена. Това много добре може да се види, ако се вземе за пример Русия.

* * *

Не беше отдавна времето, когато в училищата, в институтите, в изкуството и особено в литературата, се твърдеше колко ужасен е бил животът на нашите баби и дядовци в царска Русия. Повечето хора вярваха свято в това. Болшинството не само вярваше, но и се възхищаваше от тези, които ни отърваха от ужаса на царизма. За много хора комисарите в кожени якета станаха герои и кумири, а поповете — символ на мракобесието.

И изведнъж пред очите ни, забележете не през две-три поколения или столетия, а направо пред очите ни историята се смени. Оказа се, че комисарите с кожени якета са били бандити, че народът е бил подложен на геноцид. И след царизма ние сме живели в най-ужасната, най-тоталитарната държава в света. И отново повечето хора повярваха в това. И отново мнозинството се възхити от тези, които го освободиха от потисничеството на тоталитарната държава.

Нямам намерение да правя преценка кой от режимите е по-лош и кой по-добър, но бих искал всички заедно да размислим за рязката промяна, за полюсното изменение в нашето съзнание за много кратко време. Замисляли ли сте се защо то се променя така? Дали измененията стават сами или под нечие въздействие?

Не е трудно да се досетим — върху нашето съзнание от много отдавна са въздействали с лекота, въздействат и днес. Ние сме като опитни зайчета в нечии ръце.

Само майсторите на въздействието се съревновават помежду си.

Но нека поне да се опитаме да разберем каква е истината за тази действителност. Да се опитаме да определим историческата действителност не според нечии думи, а чрез собствените си разсъждения.

Обърнете внимание, ние можем всеки ден да гледаме по няколко канала на телевизията как умело изневеряват мъжете на жените си, и обратното. Предлагат ни да обсъждаме маса несъществени проблеми, но не дай си Боже някой от политиците, журналистите или писателите да засегне сериозна тема. Тя може само да се мерне и веднага ще потъне в кашата от интриги, клюки, клевети, стрелящи сериали и психотропна реклама.

Необходимо е да се направи сериозен анализ на преживяното, критичен анализ на днешното състояние на живота на хората на планетата и да се изработи план за бъдещето. Необходима е нова идеология — идеология, която да не противопоставя цели народи, а да ги обединява.

Но ако се каже хиляда пъти, че тя е необходима, ако даже се извика хиляда пъти, тя няма да се появи. Ако се съберат всички водещи учени в света и седнат заедно, за да я разработят, пак няма да се получи нищо. Ще се получи само един безкраен спор. Ако науката беше в състояние да създаде такава идеология, тя отдавна би я представила поне в една страна.

Анастасия — сега вече не е важно коя е тя. Важно е друго.

На фона на вакханалията Анастасия подари на света идеята за именията на рода. Сега вече става ясно, че тя представи с прости думи философията, новата идеология, която е била и си остава непоклатима в човешкото сърце от времето на сътворението.

Императорът и просякът, християнинът и евреинът, мюсюлманинът и шинтоистът, руснакът, китаецът или американецът винаги са намирали най-голямо спокойствие и благодат за душата си в лоното на Божествената природа.

Философията на Анастасия е философия на обединението не на думи, а на дело — в интерес на всички народи. Както показва животът, тя се възприема от хората от различни националности, в това число и от евреите. Аз имам документи, които свидетелстват за това.

И предлагам на еврейските аналитици, на християните и на идеолозите на патриотичните движения, на лидерите и на редовите членове на големите и малки религиозни общности да обсъдят нейните идеи, нейните философски стремежи.

Самото обсъждане вече е съзидателен процес, който може да доведе до единство на противоположностите, който може да ни насочи

„към съвместно творчество и радост за всички при неговото съзерцаване“, както е искал това Бог.

СВАЛЕТЕ ИИСУС ХРИСТОС ОТ КРЪСТА

Веднага ще кажа, че не трябва да се смесва учението на Иисус Христос и самоотвержената просветителска дейност на старците от руската църква с ритуалите, с които се сблъскваме сега. И най-прекрасното учение може да се неутрализира с помощта на окултни похвати.

Вие и сами разбирате, че Иисус Христос няма никакво отношение към тях. Нещо повече, Самият Той и до днес виси на кръста благодарение на окултистите и нашето неразбиране.

Неслучайно посветих няколко глави на силата на енергията на човешката мисъл, с помощта на която хората могат да формират образи. Ако това е ясно, кажете кой е най-яркият образ на Иисус Христос, който се намира във вашите мисли, в мислите на повечето вярващи? Допитването показва, че е образът на разпънатия на кръст Иисус Христос.

Изображенията на разпятието могат да се видят във всеки православен и католически храм. Кой и с каква цел е измислил този окултен похват? Дали самият Иисус Христос е искал именно изображението с разпятието да бъде основно, господстващо над всички останали? Разбира се, че не.

Но ние, именно ние, със силата на мислите си продължаваме да проектираме разпятието. Забележете — не възкресението, а разпятието. И целуваме кръста с разпятието, вместо да славим единствено възкресението. По този начин ние Го държим на кръста.

Този най-прост окултен похват използва енергията на колективната човешка мисъл при формирането на образа.

И Иисус Христос ще продължава да виси на кръста до момента, до който ние не разберем и не Го свалим оттам чрез мислите си; докато не престанем да се поддаваме на окултните уловки.

Още от самото начало на формирането на религиите жреците се стремели да зложат във всяка от тях своите окултни ритуали и доктрини. Която и да е религия, дори най-светлата, призоваваща към

добрината и смирение, чрез внедряването на нюанси от жреците в нея се превръщала в мощно оръжие — механизъм. С помощта на този механизъм те подчинявали напълно цели народи, насъсквали ги един срещу друг, включително и до пълното им самоунищожение. Така е било, така е и сега. И днес окултните ритуали и доктрини присъстват в много религии. Техният смисъл и степен на влияние върху човечеството са известни само на жреците.

Благодарение на окултния ритуал разпъването на Иисус Христос се проектира чрез мислите на много хора. Но и хората, които осъществяват подобно проектиране, по-точно техните души, ще бъдат разпънати дотогава, докато те проектират разпятието. Колективната мисъл за разпятието е толкова силна, че прониква дори в плътта на съвременните хора. Кървящите рани на Иисус Христос, които периодично се появяват по телата на някои вярващи, се наричат „загадка на стигмата“. Много учени смятат, че стигмите — кървящите рани — са следствие от психическо заболяване. Бих добавил, че това не е заболяване на отделния човек, а на част от обществото и негова първопричина е внедреният от жреците окултен ритуал.

Но вместо да вникнат докрай в това явление, предприемчивите хора изграждат въз основа на него своя бизнес.

Например в аржентинския град Сан-Николос живее Гледис Мотта. Тя е стигматичка, а около нейната къща успешно върви търговията с всичко, което пряко или косвено е свързано с нея.

Сибирският старец каза:

— Убийствата между хората и онова, което вие наричате тероризъм, е следствие от доктрината на жреците, внедрена в множество малки и големи вероизповедания.

Те са измислили доктрината, че истинският, Божественият живот на човека не е на Земята, а някъде в друго измерение. Те са измислили образа на рая извън създадената от Бога Земя. Благодарение на тази доктрина у много религиозни фанатици се появява пренебрежение към земния живот. При съвсем незначително въздействие върху психиката им те са готови да се самоубият или да убиват други хора.

Анастасия се опитва да предаде тази информация чрез много фрази и различни думи. Не всички ще разберат казаното от нея; не всички ще разберат и моите думи. Затова и ти, Владимире, и твоите читатели трябва внимателно да помислите върху казаното, да дадете

свои примери и аргументи. Когато се слоят в едно цяло, различните слова ще успеят да освободят хората.

Вгледайте се внимателно в причините за съвременните войни и терористични прояви и ще видите ясно влиянието на чудовищната доктрина.

* * *

Сибирският старец поговори още известно време на тази тема. Струваше ми се, че малко се вълнува. Понякога спираше разказа си, бързо погалваше висящото на гърдите му парче кедър и отново се връщаше към това, че ние сами трябва да видим, да почувстваме проявата на окултните ритуали и доктрини.

„Никакви духовни учители няма да успеят да спасят хората от тях, ако те самите не започнат да се замислят и не се научат да ги познават“, казваше дядото.

Струва ми се, че разбрах важността на неговите твърдения и реших да огледам явлението тероризъм в нашия живот. А в бъдеще ще трябва да се ориентираме заедно. Аз само ще започна.

ТЕРОРЪТ

През последните години много страни бяха залети от терористични акции. Днешните хора все още не са изтрили от паметта си 11 септември 2001 година (срутването на кулите в Ню Йорк), а неотдавна беше извършен страшен терористичен акт и в нашата страна. На 23–26 октомври 2002 година терористи задържаха 800 души в московския Театрален център на „Дубровка“ по време на мюзикъла „Норд — Ост“.

Между тези две тежки терористични акции станаха редица по-малко „зрелищни“ атаки в различни краища на Земята, които причиниха човешки жертви. Всеки път правителствата на различни страни гневно осъждат терористите. Специалните служби ни уверяват в неизбежността на наказанието на виновните и предприемат все повече предпазни мерки за повишаване на безопасността.

Вече е създадена международна коалиция за борба срещу тероризма. Но и днес терорът не намалява. Напротив, той става все по-рафиниран и по-мощен. Създава се впечатление, че някой майсторски плъзга по лъжлива следа и правителствата, и спецслужбите на много страни.

Истинският източник и главен организатор на много терористични нападения по света съвсем наскоро беше разкрит отчасти в Русия.

Докато заложниците бяха задържани (23–26 октомври), по водещите телевизионни канали вървяха множество интервюта и коментари. Заместник-министърът от Министерството на вътрешните работи на Русия представяше информацията, получена в щаба за извънредно положение. Белокосият строен човек говореше ясно, по военному. В речника му отсъстваха паразитни думи и звуци от типа „ъ-ъ, е-е“. Фразите бяха смислени и пълни с чувство, а това означаваше, че мисълта му работи достатъчно бързо и точно. Именно той беше един от първите, които казаха; „Имаме си работа с религиозни фанатици.“ Възможно е много хора да не са обърнали внимание на

тази фраза. За малкото разбиращи тя означаваше, че е треснал гръм от ясно небе. За първи път, при това от устата на заместник-министър на вътрешните работи, беше назована една от основите на тероризма. След терористичния акт тя беше формулирана като „ислямски фундаментализъм“. Започнаха да се чуват гласове, че ислямските фундаменталисти са обявили война на християните и на евреите, по-конкретно в Израел, в Русия и САЩ.

Възниква въпросът: Как да се борим с религиозния фанатизъм? Предлагам да се успокоим и да разгледаме положението по-внимателно.

Нека преди всичко да определим дали религиозният фанатизъм е присъщ само на исляма или съществува и в другите религии. Разбира се, че съществува. Да си спомним многочислените кръстоносни походи на християните; да си спомним картината „Княгиня Морозова“; нека си спомним и имената на много мъченици, готови заради някакви религиозни догми да жертват собствения си живот. След тяхната смърт те са били въздигани в „ранг“ светии.

Съвършено очевиден става фактът, че не самата религия като цяло, а конкретните догми, внедрени в различните религии, карат хората да пренебрегват собствения си живот. Религиозният фанатик камикадзе е уверен, че той не пренебрегва живота си, а преминава в истинския живот.

Как става това? Сред вярващите, без значение дали са мюсюлмани или християни, винаги може да се отдели група от най-привързаните към определени догми. След това с помощта на окултните ритуали тяхната вяра може да се усили до фанатизъм. По този начин се получава биоробот, вярващ в това, което сам не може да види и което не е в състояние да разбере по пътя на логиката.

По-нататък онзи, който познава законите на психиката, прекрасно разбира кои „бутони“ на биоробота може да се натиснат, и го прави. Той просто посочва обекта, който трябва да се унищожи заради бъдещия светъл живот. Биороботите сами разработват операцията и я осъществяват. Собственият им земен живот за тях е без значение — те са уверени в своя преход в по-добрия свят, във висините.

И докато съществува доктрината за добруването не на Земята, а някъде на друго място, никакви специални служби и армии не ще

успеят да ликвидират терористите камикадзе.

Нека си представим следващата ситуация. Специалните служби на водещите държави са се обединили и със съвместни усилия са унищожили до един всички терористи. Е, и какво ще се промени след това? Ще се родят нови. Нали доктрината, която ги произвежда, съществува.

Тогава какъв е изходът? Разбира се, традиционните предпазни мерки трябва да се предприемат, но заедно с това е необходимо да се разбере причината и да се ликвидира доктрината, която поражда все нови и нови терористи камикадзета.

Да се разбере! Сега това е най-важното! В противен случай борбата с тероризма ще се превърне във фарс.

Представете си следната ситуация. Религиозен фанатик, терорист камикадзе, отвлича самолет и го насочва към важен обект в населен град. С терориста се водят преговори, съобщават му, че са готови да изпълнят някои негови искания. Но преговарящите дори не допускат, че исканията на религиозния фанатик не са земни цели — неговата цел е да загине и да се пренесе в небесния рай, такъв какъвто той си го представя.

Догмата за небесния рай влияе и на атеистите. Тя се проектира от колективната мисъл на хората от различни вероизповедания и вече не едно хилядолетие оказва изключително пагубно влияние върху цялото човешко съдружие.

* * *

Това, което ще кажа сега, може да изглежда неосъществимо, даже фантастично. Единственото безкръвно решаване на проблема може да бъде следното:

Патриарсите, мюфтиите, старейшините на религиозните направления (на първо място на християните католици и мюсюлманите) трябва незабавно да организират събор, на който да преценят внимателно създалото се в света положение и да изменят доктрините в своите религиозни движения, които са пагубни за живота. Необходимо е да се помогне на религиозните фанатици отново

да открият човешкото светоусещане. Трябва да се заяви: „Отецът е тук на Земята и никъде другаде!“

Ами ако духовните лидери не се съберат? Ако не направят подобно изявление? Няма нищо страшно.

То вече е направено!

Вече никого не трогват изявленията на лидерите на духовните движения: „Нека да живеем заедно.“ Едва ли някой вярва на думите им: „Ние нямаме отношение към терора.“ Необходима е по-кардинална крачка.

Казах, че подобен събор и неговите изявления могат да се оценят като нереални. Нека тогава да помислим защо такава просто и реално действие изглежда нереално. Защо не вярваме, че високодуховните хора, облечени във висш сан, могат просто да се споразумеят помежду си? Ако те не могат да се договорят, какво бихме могли да очакваме от обикновените вярващи?! Ако те не успеят да се споразумеят сами, тогава трябва да им се съдейства от здравомислещата общественост и правителствата.

Трябва да се договорят! Ако това не стане, с цялата си мощ ще заговорят бомбите. Затова е по-добре да говори човешкият разум. И нека говори той — разумът на децата на Бога.

* * *

На пръв поглед може да ни се стори, че позитивни промени въз основа на идеите на Анастасия могат да станат в Русия, както и в другите страни, едва след много време. Може да ни се струва, че човешкото съзнание се променя постепенно, но практиката показва, че при много от читателите то се променя за миг.

Нека да погледнем какво би станало с Чечня, ако правителството на Русия и Държавната Дума бяха разгледали и приели закона за земята и ако всяко желаещо семейство получеше един хектар земя за уреждане на имение — такава за каквото разказваше Анастасия.

Какво би станало тогава с Чечня? Ами ето какво.

Двадесет хиляди бежанци, които вече трета година живеят в палатки, биха получили имененията си. За три години същите тези палатки, които сега са опънати в мръсните палаткови градчета, днес

щяха да се намират сред прекрасни градини; а някои семейства биха успели да си построят и къщи.

Кой пречи да се осъществи сега подобно нещо? Този, на когото е изгоден не мирът, а друго; този, който се опитва да не допусне каквито и да е позитивни промени в Русия.

Напразно се стараете, момчета! Едва ли някой от вас може дори и смътно да си представи коя е Анастасия и олицетворение на какви сили е тя.

Ще кажа само едно — тя не само ще сътвори това, което е замислила, тя вече го е създала. Сега става материализацията му и вашето противодействие е доказателство за това. На всяка строителна площадка има боклук, но след това задължително го прибират и садят цветя.

ЕЗИЧНИЦИТЕ

Основното обвинение по адрес на Анастасия се изгражда въз основа на това, че тя е езичница, и то без всякакви доказателства или анализ на нейните идеи. Анастасия ясно и точно нарече себе си ведруса.

— Е, и какво следва от това, че е езичница? Япония и днес е почти езическа страна. Римската империя в периода на своя разцвет също е била езическа. Нашите бащи и майки също са били езичници, при това не просто езичници. В разцвета на Египетската държава и на Римската империя в Русия все още се е запазвала ведическата култура.

Дали трябва да се гордеем с езическата си история, с произхода си или да се срамуваме? Внушават ни, че трябва да се срамуваме. Думите „езичество“, „езичник“ са превърнати в думи символи — символи на нещо лошо и ужасно. Думата „християнин“ също е станала дума символ — но тя символизира духовността, почтеността, просветлението на ума, приближаването към Бога.

Днес ние можем да наблюдаваме човека християнин и да съдим за достойнствата му по плодовете на неговата дейност. Можем да съдим по собствения си днешен начин на живот... Не, всъщност нищо не можем да оценяваме! Ние просто не можем да го сравняваме с толкова осъждалия начин на живот на нашите бащи и майки езичници. Той се крие от нас.

Историята на нашата държава, такава каквато ни се поднася, ни внушава, че нашите предци са били някакви ужасни тъмни субекти, но ето, дошли просветителите, донесли идеология, разработена в Израел — християнството.

Руският княз Владимир взел, че покръстил цяла Русия.

Неотдавна ние празнувахме хилядолетието от покръстването на Русия. Но какво са хиляда години? Миг на фона на милиардите години. Е, нека си представим не един миг, а един ден. Това е много важно — да можете да свивате времето. Сега ще видите в този случай какво се случва.

Събуждате се една прекрасна слънчева утрин и виждате на прага на дома си гости. Гостите ви разказват, че вашите родители са лоши, ужасни езичници, а всъщност трябва да бъдете християни и не да общувате с природата, а да се молите за прошка, защото вашите родители толкова много са съгрешавали, че техният грях се е прехвърлили и върху вас.

И вие веднага се съгласявате с твърдението на пришелците, отивате след тях в храма, целувате им ръце. Молите за тяхната благословия и се опитвате дори да не мислите за своите родители. Изтривате ги от паметта си, като оставяте само понятието „ужасни езичници“. Ето такава картина се получава при сгъстяване на образа във времето.

През изминалите хиляда години насочват вниманието ни към маса различни събития: разказват ни кой с кого е воювал, какви прекрасни съоръжения са строили, кой за кого се е женил сред князете и царете, кой и как се е сдобил с власт, но в сравнение с отношението ни към нашите родители и тяхната култура това няма съществено значение. Всички останали събития, катаклизми и несгоди са само следствие от основното — предателството спрямо родителите ни.

„Но ние не сме предали родителите си — ще каже някой. — Тези събития са станали преди повече от хиляда години, а тогава са живели съвсем други хора.“

Е, аз мога да перифразирам, да разширя времето, но същността все едно няма да се промени.

Вашата далечна, много далечна прамайчица била езичница; тя обичала и разбирала природата. Тя познавала Вселената и значението на изгриващото слънце. Тя родила вас... вас, далечния-далечния. Родила ви в прекрасна градина. И вашата прамайчица-красавица ви се радвала, и баща ви бил щастлив от вашето появяване.

Те, вашите прародители, искали вие, далечният-далечният от вас сегашния, да направите прекрасното пространство още по-прекрасно. Направили така, че това прекрасно пространство да дойде при вас, днешния, да дойде, като се подобрява от поколение на поколение и вие, днешният, да можете да живеете на Земята, която се е превърнала в Божествена райска планета. Те са правили това именно за вас.

Те били езичници, те можели да разбират мислите на Бога чрез природата. Вашите далечни, много далечни майка и баща знаели как

да ви направят щастливи. Те знаели, защото били езичници.

Вашият баща загинал в неравен бой с чуждите наемници, сражавайки се за вашето бъдеще.

Майка ви била изгорена на клада, защото не искала да подмени вашето прекрасно бъдеще с днешния ден.

Но днешният ден настъпил... И потомците на езичниците днес коленопреклонно целуват ръцете на потомците на онези, които са изгаряли на клада майките им и са убивали бащите им. Целуват и съчиняват песни за непокорената Русия. Пяят песни за руския дух, а вече второ хилядолетие пълзят робски на колене.

Каква ти свобода? Свестете се, вие, които сте под хилядолетен гнет, упоени като с наркотик от чуждата идеология!

Опомнете се, който може, и помислете. Как стана така, че Анастасия — сибирската отшелница, рускинята — след като каза само няколко думи за руската история, веднага се натъкна на съпротива и не къде да е, а именно в Русия?!

Ако тази страна (както смятаме) не е завладяна от чуждестранни идеолози, тогава кой оказва съпротива? Излиза, че самите руснаци оказват противодействие дори само при споменаване на миналото им и на техните родители. Все едно че те, руснаците, съвсем са се побъркали.

Не, не съвсем — за това свидетелстват многочислените писма, песните и стихотворенията, милионните тиражи на книгите с изказванията на Анастасия.

Сърцата на руснаците започват да бият ведно със сърцата на далечните им и близки родители, които са мечтаели за щастието на своите деца. А противодействието се провокира от наемниците и техните помощници. Какви наемници? Какви помощници на наемниците?

Да не би сериозно да мислите, че промяната в начина на живот на целия руски народ е извършил чрез словото си някой си руски княз с името Владимир, който дори не е седял стабилно в своето княжеско кресло? Ей така, седял-седял и изведнъж казал: „Момчета, значи аз мисля, че всички вие трябва да забравите културата на своите родители и да бъдете покръстени“.

И народът отговорил с въодушевление: „Да, разбира се, на нас ни е дотегнала културата на нашите предци, давай, княже, покръсти ни.“

Абсурд! Разбира се, че е абсурд. Отначало княз Владимир действително се опитвал да укрепи властта си чрез промяна на религиозния мироглед на древните славяни, като за целта създаде пантеон на езическите богове. Но езическите вярвания не можели да благославят формиращите се социални отношения; да оправдаят имущественото и социално неравенство, експлоатацията на човек от човека, „богоустановяването“ на княжеската власт. Това накарало княз Владимир да избере чуждата за руския народ религия, за да може да удовлетвори политическите си амбиции. Не е тайна, че изборът му паднал на византийския вариант на християнството, тъй като той предполагал фактическо подчиняване на духовенството на княжеската власт въпреки юридическото подчинение на Константинополската патриаршия. А нас ни убеждаваха, че той го е направил в името на просвещаването и благоденствието на Русия.

Всички ние знаем, че изменението на идеологията е свързано със социални катаклизми и кръвопролития. Но тук не е станала само промяна в идеологиите — сменили са се рязко религията, културата и начинът на живот, социалното устройство на обществото.

Ако се сравни случилото се в онези времена с революцията от 1917 година, може да се каже, че то е било „революция на квадрат“. Ако след тази революция беше станала и кръвопролитна гражданска война, тя би била „гражданска война на квадрат“. Но в онези далечни времена не е имало гражданска война. А не е имало, защото в езическа Русия е имало само езичници. Говорят ни за противодействие, в това число и за въоръжено противодействие от страна на езичниците срещу християните. Но ако цяла Русия е била езическа, тогава откъде са се взели в Русия християните? Дошли са отвън с наемниците. По това време княз Владимир далеч не е бил най-могъщият княз. Разбира се, князът е имал дружина, която е била на негова издръжка, но от историята ни е известно, че такава дружина е била недостатъчна за каквито и да било по-сериозни военни действия. Винаги е била необходима и поддръжката на народа. В древна Русия основна военна сила винаги е било народното опълчение.

Но за какво народно опълчение може да се говори, ако целият народ е бил против покръстването?

Външни наемници? Разбира се. Но едва ли в княжеската хазна е имало толкова средства, че да се наеме цяла армия и да ѝ се плати за

работата. Разбира се, че не е имало. Но той ги получил. От кого? От станалите достатъчно богати по онова време патриарси на Рим и от други християнизирани страни.

По този начин преди хиляда години с цел засилване на собствената си власт в Русия полуруският княз Владимир като размяна е разрешил на чуждестранните емисари да водят пропаганда, да уреждат интриги и да правят провокации, а по-късно да извършват физическо насилие над руския народ.

Русия се оказала по-издръжлива от Римската империя и не се поддала особено на пропагандата. Именно тогава княжеската дружина била подсилена с наемници и с тяхна помощ било унищожено част от непокорното население.

„Това е само една версия“ — могат да кажат опонентите. Не, господа идеолози, това е историческа действителност. Тя може да се докаже и без да се притежават феноменалните способности на Анастасия и нейните знания по история. Сега мога да го докажа и аз, обикновеният човек, а това значи, че и много други обикновени хора ще успеят да се ориентират в нея.

Кажете, господа привърженици на окултните идеолози, колко милиона руски бащи и майки сте изгорили живи на кладите? Кажете вашата цифра, макар и да е занижена. Или ще кажете, че това не е ставало, че не са ги изгаряли? Ставало е! За това се споменава и във вашите източници. Спомнете си.

На събора през петнадесети век старците, които живеели на изток от Волга, поставили въпроса за отмяна на смъртното наказание на еретиците.

Обърнете внимание, вече са били минали петстотин години от покръстването, а руснаците все още се съпротивлявали. Смъртното наказание не е било отменено и старците имали незавидна участ.

Но ако вие искате да разглеждате казаното от мен само като версия, моля. Само че тогава нека да разглеждаме като версия и вашите твърдения и да ги сравним.

При сравняване веднага може да се забележи, че вашата не подлежи на никаква логика; тя се базира само на твърдения, които вие искате да се приемат като истина. Освен това не можете да представите абсолютно никакви документи, потвърждаващи например човешките жертвоприношения на езичниците в Русия.

Покажете на народа археологически свидетелства, разкопайте жертвениците. Няма да стане, защото не ги е имало.

Покажете книгите на езичниците, в които те са изложили своите възгледи за света. Нека хората сами да сравнят културата на двете цивилизации.

Няма да ги покажете, нали? А защо? Ами защото, щом се запознаят с текстовете, хората ще видят цялата безсмислица на днешния начин на живот.

И така, доказателства за вашата утопична версия вие нямате. И затова имате изисквания към всички — вярвайте и толкоз. Вярвай ни, а ако не поискаш, ще получиш етикет „бездуховен човек“.

Потвърждения за това, че Русия е била поробена с помощта на интриги и сила съществуват. Аз няма да цитирам дългия им списък. Като пример ще кажа само за едно от тях.

Оттогава и до днес Русия може да се смята за поробена. И днес в Русия доминира чуждата идеология. И днес Русия плаща данък. Само формата на заплащане е друга — прехвърляне на капитал, продажба на земни залежи, надмощие на чуждестранните некачествени хранителни продукти. И днес много внимателно се следи за идеологията.

Само едно споменаване на културата на Древна Рус и веднага се пуска в действие механизмът за противодействие — интригите и нападите срещу Анастасия не спират.

Говорите за свободата на словото, а защо се страхувате толкова много от нейните думи? Защо се стремите да излъжете народа и да не му дадете възможност да се запознае с културата на своята страна? Защото културата на нашите предци е прекрасна, радостна и високо духовна!

* * *

В предишната ми книга, озаглавена „Книгата на рода“, цитирах разказа на Анастасия за обряда на венчавката на двама влюбени. Само преди две хиляди години този обред все още е съществувал в Русия. След тази публикация последваха изводите на учените и на изследователите. Казвал съм вече, че в последно време изказванията на Анастасия се изследват от учени в различни направления на науката.

Те го правят открито и даже се стремят да публикуват своите работи, а други просто ги изпращат във Фонда за сведение. Няма да цитирам имената им, за да не излагам и тях на нападки. Само ще дам същността на изказванията им.

* * *

„Обредът на венчавката, съществувал в Русия и описан от Анастасия, е уникален, безценен документ, свидетелстващ за високото равнище на знания на древните руснаци. Целият обред се базира не на вярванията в свръхестественото, а именно на знанията за онова, което ние сега наричаме свръхестествено.

И днес отделни елементи на този обред могат да се видят при някои народности, но в съвременната им интерпретация тези елементи носят чисто ритуален, неосъзнат и непълен характер, а следователно не помагат за сплотяването и укрепването на съюза на двамата влюбени в онази степен, в която те са били действени при тяхното осъзнато прилагане.

В съвременното си изпълнение някои от тях са безсмислени, основани на някакви суеверия и в най-добрия случай се отнасят към категорията на така наречените «езотерични действия». Представеният от Анастасия обред превръща неосмисленото в осъзнатост с огромна рационалност и говори не само за знанията, но и за ненадминатото равнище на духовност на предшестващите ни славянски поколения.

* * *

При сравнителния анализ на днешните сватбени действия и обреда, описан от Анастасия, се появява усещане, че съвременните обреди по-скоро са присъщи на

недоразвито първобитно общество, а древноруският — на високоразвита във всяко отношение цивилизация.

Например при редица народности, в това число и при руските, съществува ритуално действие — посипване на младата току-що венчана или регистрирана двойка със семена. Една от майките на младоженците, баба или близка роднина посипва семена преди влизането на младите в дома им или хвърля семена директно върху тях, като пожелава с това действие благоденствие на бъдещото семейство.

Описаните съвременни действия може да се отнесат към суеверията или към езотериката. Те не се поддават на друго обяснение. Как да се оцени тяхната рационалност, след като падналите на пода, на пътеката или асфалта пред входа на къщата семена ще бъдат стъпкани веднага?

В представения от Анастасия ритуал също се посипват семена, но това действие има едновременно няколко ясни и точно осмислени рационални елемента. Всички, които са дошли на бракосъчетанието на младите, — роднини, познати и приятели — носят със себе си семената на най-качествените растения и всеки от тях засажда със своите ръце донесеното семе на посоченото от младите място.

Ако говорим за материалното благосъстояние, то не се предполага, а фактически се постига именно с това действие. За много кратко време, час или два, младоженците получават и бъдещата си градина от най-хубави плодни и храстови насаждения, и зеленчуковата градина, и живата зелена ограда, оформяща тяхното пространство.

* * *

Не по-малко важен е и вторият, психологическият аспект на това действие. Много от нас забелязват подобрене на психическото си състояние при излизане

сред природата. Приятните усещания се засилват при допир не с нечии чужди градински насаждения, а именно с тези, които ти принадлежат. Днес ние можем само да предполагаме каква може да е била силата на духа, равнището на емоционалното състояние на човека, влизащ в градината, където всяко дръвче, храстче, тревичка са сътворени като подарък лично от родителите, роднините, приятелите, защото едва ли някой от днешните жители на Земята може да има такова пространство.

И както изглежда, не само материалното благосъстояние, а именно вътрешните положителни емоции, явяващи се като следствие на това действие, са играели основна роля.

* * *

В съвременната езотерична литература се говори много за енергията кундалини, за чакрите. В общи линии, предоставената информация фиксира вниманието само върху възможността за съществуване на чакрите. Едва ли има някой, който се съмнява в съществуването на енергията на любовта, енергията на половото влечение на мъжа към жената, и обратното.

Огромна част от хората са изпитали въздействието на тази енергия върху себе си, но нито теоретиците от миналото, нито съвременната наука посочват възможността тази енергия да се управлява от човека.

В обряда, представен от Анастасия, за първи път е показано как човек може да управлява, да трансформира и да съхранява тази енергия.

* * *

Фактически младите влюбени материализират слязлата при тях или влязлата в тях енергия на любовта. С

нейна помощ те формират около себе си видимото и осезаемо пространство и оставят завинаги тази велика енергия край себе си.

Защо при тях е било възможно, а в нашата действителност не? Нека да сравним действията на двете влюбени двойки от миналото и от настоящето.

Средностатистическата съвременна влюбена двойка прекарва времето си като посещава увеселителни заведения, като се уединява къщи или на разходки и много често влиза в полов контакт преди сключването на брака.

* * *

Основна цел на повечето влюбени е официалната регистрация на отношенията им в светско учреждение или в църква. Както показват изследванията, влюбените не изграждат достатъчно ясни и конкретни планове за по-нататъшния си живот. Дори някои да се опитват да определят по-нататъшните си съвместни действия след сключването на брака, те имат доста абстрактен характер. Както отбелязват психолозите, всеки се надява, че след събирането им животът ще бъде подобрен от партньора или партньорката.

Всеки се надява, че възвишеното състояние на любов, запълващо живота, ще се запази и след встъпването в брак, но любовта си отива. Заобикалящото ги пространство става обикновено и не само че не напомня за състоянието на влюбеност, но започва да дразни с еднообразието и примитивизма си.

Появява се раздразнение и в отношенията между двамата. Малко хора подозират, че това раздразнение не е причина за действията на влюбените след сключването на брака им. Неудовлетворението се появява вследствие на неспособността да се използва състоянието на любов.

* * *

Както показва практиката, любовта или дори чувството на взаимно уважение не може да се запази от никакви светски закони и никакви религиозни сплашвания.

Нека сега да погледнем действията на двамата влюбени от разказа на Анастасия и да се опитаме да им дадем логично научно обяснение.

Преди всичко ни поразява обяснението в любов:

«С теб, прекрасна богиньо, аз бих могъл да сътворя пространството на Любовта за векове» — казвал той на избраницата си. И ако моминското сърце отговаряло с любов, прозвучавал отговорът: «Мой Боже, на тебе съм готова да помагам аз в сътворението тъй велико.»

Сега да го сравним с обяснението в любов, дадено от известен поет, което характеризира най-точно същността на съвременното отношение към енергията на любовта: «Обичам ви, какво повече бих могъл да кажа аз...»

Както може да се види, първото обяснение веднага предполага ясно определено велико действие — формирането на пространство на любовта; фактически научната материализация на любовта.

Във второто обяснение се констатира фактът «аз те обичам», но не се предполагат по-нататъшни действия. Той и тя просто не знаят как и за какво да използват енергията на любовта.

* * *

След като получат съгласието си един от друг, влюбените от разказа на Анастасия пристъпват към изграждането на пространство на любовта за себе си и за бъдещите свои поколения.

Те се уединяват, може да живеят дори в колиба, построена на избрано от тях място, но не влизат в полова

връзка. Какво е това? Ритуално въздържание ли?

* * *

Подобно въздържание се среща в религиозните вярвания на много народи. Има го и в светската етика. Младите влюбени не трябва да влизат в полов контакт преди регистрацията на брака или венчавката, но повечето влюбени пренебрегват религиозните заплахи и общественото осъждане, като встъпват в такава връзка преди сключването на брак в светско учреждение или венчавка в църква. Защо? Най-вероятен отговор може да бъде отсъствието на логика в изискванията на обществото и религията; в отсъствието на ясно, разбираемо обяснение, по-точно, на знания за същността на енергията на любовта.

Енергията на любовта активизира целия комплекс от чувства в човека, активизира мисловните процеси. Тази енергия може да се сравни с най-високата точка на вдъхновение и подразбиращи се по-нататъшни действия.

Благодарение на знанията си и изключително високата култура на човешките взаимоотношения влюбените в древна Русия по естествен път насочвали енергията на любовта и половото влечение към действия за сътворяване на пространството за бъдещия съвместен живот.

* * *

Едва ли е възможно да се надмине с помощта на научни изследвания сътворяването от двама влюбени. Свидетелство за това предположение е и следното твърдение на Анастасия: «Не е по силите на учения свят да създаде дори подобие на това прекрасно имение още и затова, защото във Вселената има закон — Творецът,

вдъхновен от любовта, по-силен е от всичките науки от любов лишени.»

Всички действия на участниците, отразени в разказа на Анастасия за сватбения обред, са пронизани от логика, рационалност, изключително висока духовност и култура на битието. И в сравнение с тях колко ограниченост, оскъдност на ума има в съвременната сватба, където основното е богатата трапеза с обилно поглъщане на храна и употреба на спиртни напитки.

Представените от Анастасия притчи, обредите на древната езическа или, според израза на Анастасия, ведическа Русия превъзхождат със своята емоционална, смислова, информационна наситеност всичките известни ни досега древни сказания, характеризиращи историческото минало. Пред тях бледнее дори толкова известното «Слово о полку Игореве».

Със своите разкази за ведическа Русия Анастасия фактически разкрива високата духовна култура на досега неизвестна за нас цивилизация. Тя коренно променя съществуващите в науката представи за историята не само на нашата страна, но и на цялото човечество.

Този толкова неочакван и фундаментален завой, простотата, с която той е направен, обърка много светила на съвременната наука. И за да се задържат по някакъв начин в рамките на достигнатата научна позиция, много от тях се опитват да се правят, че нищо не се е случило и че не са запознати с цитираната информация.

Те приличат на щрауса, който крие главата си в пясъка. Информацията съществува, тя наистина е безценна и сензационна, тя става все по-търсена и необходима за обществото.“

* * *

Уважаеми читатели, цитирах ви изказвания на отделни учени изследователи. Както виждате, те потвърждават важното информационно значение, съдържащо се в изказванията на Анастасия. Говорят също и за объркването на научния свят.

Но объркването е едно нещо — съвсем друго е противодействието, полаганите усилия да не се допусне разпространението на тази информация, разливаща светлина върху историята на нашата страна, на нашия народ.

Някой много се страхува от възможността да се докоснем до културата и знанията на нашите прародители. Кой? Под чий натиск и каква програма изпълняват и днес тези, които наричат „варвари“ и „езичници“ нашите прародители? Кой превърна великата дума „езичници“ в нещо, говорещо за ужас и изостаналост?

И какво излиза? Нима нашите историци са се съгласили с това определение? Щом са се съгласили, тогава те не са наши историци.

Пък и въобще историци ли са? Щом и до днес не са в състояние да ни кажат нещо ясно за историята само отпреди хиляда години и в същото време обиждат или се съгласяват с обидите, отнасящи се за този отминал период, значи те не са историци на Русия, а предатели и наемници, действащи в угода на някого.

И ние не трябва да разчитаме повече на тях. Необходимо е сами, със съвместни усилия, троха по троха, по аналогия да възстановим собственото си минало и да реабилитираме своите прародители и себе си. И ако не направим това...

* * *

Много читатели на серията книги „Звънтящите кедри на Русия“ вече са започнали да пишат книгата на рода за своите деца. Някой ще поиска да изкаже мнението си и за историята на древна Русия, да разкаже на децата си от кого сме произлезли. Но какво можем да разкажем за нашето минало? Нима ще пишем за тези безсмислици, които са ни внушили?!

А може би е по-добре да не пишем нищо за миналото, все едно че не е съществувало? Няма да стане. Тогава вместо нас други ще

поднасят отново и отново на нашите деца онова, което е изгодно и угодно на някого.

Някой може да си помисли: „Как ще успеем ние, обикновените хора, а не учените историци, да възстановим историята отпреди две хиляди години?“ Ще успеем! Защото ние няма да я правим по поръчка, а по повеля на ума и на сърцето. Аз ще се опитам да започна, но нека всички ние заедно да съберем преданията, фактите и аналозиите, всеки, колкото и каквото може, и да започнем да изграждаме историята на своя род.

Хайде, да започнем заедно да мислим и да разсъждаваме. И пак повтарям, дори по аналогия може да се възстановят много неща. Ето погледнете как става това. Гледайте.

* * *

Преди повече от две хиляди години е съществувала могъщата Римска империя. Съществували са римското право, сената, императорите. Монументални здания украсявали градовете на империята, а в столицата вече имало водопровод; имало библиотеки, развивали се изкуствата. Римската империя водила доста войни.

В данните за развитите в дохристиянския период държави почти напълно липсва информация за Руската държава, за нейното държавно устройство, територия и култура.

Може би не е съществувала? Разбира се, че е съществувала. От историческите източници ни е известно, че към момента на покръстването в Русия е имало градове, княжества. И княз Владимир, по време на който е покръстена Русия, далеч не е бил първият княз. Същите източници съобщават и за неговия баща, княз Светослав.

Значи Русия е съществувала по време на Римската империя. Съществували са нейните градове и множество богати села. Именно богати, защото градовете на Русия се оформяли не само като столици на княжествата, но и като занаятчийски и търговски центрове, които обслужвали много околни селища.

При бедни селища не е възможно да се роди град. Просто не би имало кой да финансира неговото строителство, а по-късно не би имало кой да употребява произведеното в града.

* * *

А сега нека се опитаме да определим дали дохристиянска Русия е била силна или слаба държава. Нека предположим, че е била много, много слаба. Освен това историците твърдят, че тя е била разделена на малки феодални княжества, които постоянно враждували помежду си.

Но отново възниква въпрос: Ако дохристиянска Русия е била толкова слаба държава, раздирана от междуособици и конфликти, защо по-мощните държави не са се опитали да я завладеят?

Не би било трудно да се покори една слаба, в сравнение с другите държави, Русия (особено сравнена с Римската империя), да се превърне в колония и да се получават данъци от нея. Именно тук започват мистериите и загадките.

В историческите документи на Римската империя и на другите мощни държави по онова време не е отбелязан факт за нападение над Русия.

Както ни е известно, към момента на покръстването Русия е била самостоятелна, неокупирана от никого държава. Интересно, защо ли никой не се е опитал да я завладее? Може би тя е имала огромна, добре организирана и екипирана армия? Не, не е имала. Дори в периода на князете е имала само дружини, които значително отстъпвали по численост на римските легиони.

Ние никога няма да научим историческата истина, ако изначално приемем за основа лъжливите твърдения за езическа, а още повече за ведическа Русия.

И обратното, всичко застава на мястото си, ако приемем и разберем противоположното.

Ведическа, докняжеска Русия е била държава с висока духовност, извънредно добре организирана цивилизация — именно онази „изгубена“ на Земята цивилизация, за която по-късно ще се разказват легенди.

Аз нарочно нарекох Древна Русия не държава, а цивилизация, защото еталон за държавност по онова време са смятали Египет и Рим, в които управлявали висши владетели, жреци и забогатялата за сметка на робите аристокрация.

Общественият строй в Русия е бил по-съвършен и цивилизован в сравнение с Египет и Рим.

* * *

По онова време в Русия изобщо не е имало робство. Не е имало и отцепили се враждуващи помежду си княжества. Русия се състояла от прекрасни родови имения. Решенията са се взимали във „вече“ — общо народно събрание. Информацията се разнасяла от влъхвите.

Погледнете само как са подменили понятията, като са изкривили смисъла на думата „цивилизация“. Египет, в който всичко са управлявали жреците и фараоните, наричали стабилна, високоразвита, цивилизована държава, а Русия от онова време — изостанала, нецивилизована, слаба страна, в която липсвала държавност. Доста жестоко и грубо, нали! Щом не е имало робство и налудничави управници, не е имало държава, било е нецивилизовано?

И отново същият въпрос: А защо тогава никой не е завладял Русия?

Опити да се покорят ведрусите, разбира се, е имало. Но тези, които са правили опитите, после винаги са се опитвали да ги изтрият от собствената си памет.

Ето какво разказа Анастасия за един такъв опит отпреди повече от две хиляди години.

СРАЖЕНИЕТО

В онези времена в Русия все още преобладавал ведическият начин на живот. Тогава не съществували ведруските градове. Русия била съставена от много селища, богати с необичайната си храна, с радостта, със светлите си хора, които живеели в своите родови имения. По същото това време съществували други страни, които се гордеели с градовете си, но в тях властта на парите все повече господствала над човешките стремежи. Имало и огромни армии — с тяхна помощ владетелите се опитвали да подчинят света. И тъй се случило, че пред тъмната сила се преклонили много страни.

Срещу Русия бил изпратен елитен римски легион. Пет хиляди войници се приближили до границата на първото селище. Направили огромен лагер в близост до покрайнините му.

Военачалниците привикали при себе си старейшините. Те дошли без страх пред огромната сила. Римляните пояснили на старейшините, че са от държава, която е най-могъща измежду всичките страни и затова всички са длъжни да им плащат данък. Онзи, който не плати, ще бъде взет в робство.

Старейшините на малкото селище обяснили на римляните, че не бива да хранят лошите с храната си, защото по този начин отглеждат грамади от тъмни сили.

Най-главният от военачалниците казал на най-стария от селото:

— Знаех за варварството и вашия необикновен бит. Умът ви не ще успее да прецени дори съотношението на силите. С този ум вий никога не можете да бъдете свободни в цивилизованата ни империя. Ще бъдете роби или съвсем ще изчезнете.

— Няма да го бъде този, който не е способен Божественото да употреби като храна за себе си. Ти само погледни.

И при тези думи старецът ведрус извадил от джоба си две еднакви прекрасни, свежи ябълки. Огледал той военачалниците, които блестели с доспехите си, но погледът му се спрял върху редови

войник. Приблизил се към младия войник, подал една от ябълките и му казал:

— Вземи, синко, нека този плод да ти бъде по сърце и по душа.

Римският войник взел плода, вкусил го под погледите на околните. Блаженство осветило лика на младия боец, за завист на останалите.

Старейшината отново се обърнал към военачалника, приблизил се към него, като държал в ръката си втора прекрасна ябълка и произнесъл:

— Моята душа не жадува да ти поднесе прекрасен плод. Какво означава това, опитай се сам да разбереш. И старецът ведрус оставил втората ябълка в краката на военачалника.

— Как можеш, старче, да говориш дързости на отличилия се в боевете и заслужил пълководец? — възкликнал римският ординарец, вдигнал бързо ябълката и ахнал от учудване. И всичките, които били дарени с власт, и тяхната прислуга, замръзнали втрещени, когато видели... Прекрасната ябълка в ръцете на ординареца гниела пред очите им. Започнали да я ядат ситни мушици, които се появили изневиделица. А старецът продължил:

— Със злато и със сила няма да успее никой плодовете на божествената благодат да вземе. Ти себе си владетел можеш да наричаш, увереност в себе си ти можеш да вселяваш, че държави покоряваш, но въпреки това ще вкушаш само гнило.

* * *

— Това не е мистика, Владимире. Разбери, че плодовете, отгледани с любов, могат да предадат своята благодат само на този, който е вложил в тях любов и на онзи, комуто по своя воля е дал човекът, който ги е отгледал. Всичко във Вселената е подредено така. И погледни внимателно днес доказателството. Хората отдавна се хранят неправилно и ядат остарели плодове.

— Ами богатите и онези, които управляват света?

— За тях проблемите с храната са още по-големи. Те се страхуват от отровените плодове и от толкова изисканите иначе блюда. И карат приближените си да опитват тяхната храна, преди самите те да

започнат да се хранят. Поставят охрана при продуктите и специални служби, но напразно... Много властници в мъки са умирали от непригодната храна. Обърни внимание, че много хора се стремят днес да продават кедровото масло, но то се различава по своята целебност, защото помислите на производителите са различни.

И онзи старец ведрус не е бил мистик, а само е изразил онова, за което във ведическа Русия е знаело всяко дете.

* * *

Но с действията си ведрусът предизвикал гняв, бил хванат и поставен в клетка, за да наблюдава как ще опожаряват къщите и градините в неговото село, как пред него, оковани във вериги, ще минават мъжете, жените и децата.

Военачалникът със злоба му говорел:

— Гледай, старче. Ето ги твоите сънародници, сега те са роби. Ти се подигра лошо с мен пред цялата ми свита, даде ми плод, който изгни за миг. Сега всички твои сънародници са роби, те ще отглеждат негниеци плодове под заплахата от смърт.

— Под смъртна заплахата може да порасне само смъртоносно нещо, макар видът му да е благороден. Ти си примитивен. Не ще успееш страната ми да покориш. Аз пуснах гълъб с вестта за тебе. Щом влѣхвите я видят, на всички ще разкажат...

Римският военачалник дал заповед. Бързи куриери се устремили към всички ведруски селища, за да я предадат. В нея се нареждало от всяко селище да дойдат представители, за да видят колко са силни неговите войски, колко добре са екипирани и обучени да водят война; как могат да изтрият от земята непокорните села, да отведат в робство младите жени и децата. И всички своята дан за страшните воители да донасят. И занапред през есента да се събира данък за държавата му и те сами данъка си в държавата му да доставят.

В деня, определен със заповед, още на разсъмване деветстотин ведруски младежи застанали пред огромния лагер. Пред всички известният ти Радомир стоял в рубашка, извезана с любов от Любомила. Зад него стояли юноши, облечени в светли ризи. Русокосите им глави не били покрити с железни шлемове. Ленти

изплетени от треви, обрамчвали главите им. Те нямали и щитове, с които да се пазят от смъртоносните удари. Единствено по два меча висели на поясите на всекиго от тях. Те стояли мълчаливо и държали юздите на конете си, а много от тях дори не били оседлани.

Събралите се на съвет военачалници на обучената петхилядна войска гледали деветстотинте младежи. Старшият военачалник се приближил към клетката, в която държали ведруса от изгореното село, и попитал:

— Какво може да означават тези младоци? Аз наредих да се явят старейшините на всички селища, за да се обяви законът на императора на моята страна.

Ведрусът отговорил:

— Старейшините на селищата знаят какво искаш да им кажеш. Твоите речи са им неприятни и са решили да не отиват при неприятното. Пред лагера на твоите войски стоят само деветстотин младежи от съседното селище. На поясите си те имат мечове. Възможно е да искат в бой да влязат.

„О, безмозъчни варвари — си мислел главният началник. — Разбира се, никакъв труд няма да ми представлява да насоча част от моите воини да влязат в бой и без особено затруднение да ги съсекат. Но кому са нужни мъртвите тела? Не е ли по-добре тук всичко да им обясня и на императора да закарам здрави роби?“

— Послушай, старче — се обърнал военачалникът към ведруса, — нали младите те почитат. Обясни им цялата безсмисленост на този неравен бой. Предложи им да се предадат. Аз ще запазя живота им. Разбира се, че всички ще пленя, ще ги направя роби, но пък няма да живеят във варварска страна. Ще получат дрехи и храна, щом станат послушни роби. Обясни им, старче, цялата безсмисленост на кръвопролитното неравностойно сражение.

Ведрусът му отвърнал:

— Сега ще се опитам. Ще им обясня. И аз виждам, че е кипнала кръвта на младите ведруси.

— Тогава, старче, говори.

Ведрусът започнал да говори високо от клетката, за да го чуят застаналите пред лагера млади ведруси:

— Виждам, че на поясите ви има по два меча, синове мои. Виждам до вас буйните ви коне. Държете ги за юздите, не ги

затруднявате със себе си, пазите силите им за сражението. Решили сте да влезете в бой. Ваш предводител е мъдрият Радомир. Отговорете ми.

Военачалниците и войниците от войската видели как Радомир излязъл напред и се поклонил ниско на старейшината, който се намирал в клетката, и дал отговор, потвърждаващ думите на ведруса.

— Така мислех и аз — казал старецът, и продължил: — Ти си предводител, Радомире, вярвам, че разбираш, че силите, които са пред теб, не са равни на твоите.

И отново Радомир се поклонил, като дал с това утвърдителен отговор.

Военачалниците били доволни от диалога, но казаното по-нататък ги учудило. Старецът продължил:

— Радомире, ти си млад, мисълта ти тече бързо, запази живота на пришелците. Не убивай всички. Накарай ги да си отидат, да предадат оръжието си и никога повече да не си играят с него.

Отначало военачалниците като че ли онемели от неочакваните думи на ведруса, но после началникът се развикал ядосано:

— Ти си откачил! Загубил си си ума, старче! Не разбираш кой на кого може да запази живота тук. Ти обрече на смърт своите сънародници. Сега ще дам заповед...

— Ти вече закъсна. Погледни, досега Радомир стоеше в размисъл, но ето той се поклони на моите думи, а това означава, че ги е разбрал и ще ви остави живи.

В следващия миг военачалниците видели как останалите пред лагера деветстотин младежи скочили на конете си и стремително се понесли в посока към лагера. Военачалникът успял да даде заповед само на част от стрелците, които успели да дойдат на време, да се приготвят и да посрещнат ведруските конници с град от стрели.

В момента, в който конниците се оказали на разстояние, достатъчно да не ги поразят стрела, те изведнъж скочили от конете си и затичали до тях. Щом се приближили плътно до римската войска, младите ведруси образували кръг, в средата на който се намирали половината отряд и конете, а втората половина, врязвайки се в редовете на строилите се римляни, влязла в бой.

Воините ведруси държали във всяка ръка меч. Те действали еднакво добре и с дясната, и с лявата ръка. Не убивали на място никого, а избивали оръжието от ръцете на противника, без да го

раняват смъртоносно. Ранените и обезоръжени римски легионери пречели веднага да се приближат нови войници, които да ги заместят.

Малък отряд от ведруси стремително си пробил път към шатрата на главния военачалник. Радомир разсякъл с меча си резето на клетката, в която се намирал старецът, поклонил му се, после подхванал с лекота тялото му, вдигнал го и го сложил върху коня.

Двама бойци от отряда на Радомир хванали главния военачалник, хвърлили го върху задницата на друг кон и го вкарали в средата на своя кръг.

Смелият отряд бързо си пробивал път, но не в обратна посока, а напред. Воините скоро излезли от навалищата на римската войска, скочили на своите коне, на един малък хълм слезли от конете и почти всички легнали на тревата, като разперили ръце и замрели.

Плененият римски военачалник гледал с учудване как легналите на тревата ведруси спят дълбоко. Лицата им се осветявали от благи усмивки, а до всекиго от тях кротко пощипвали трева техните коне. Само двама постови наблюдавали действията на римските войски.

Останалите без пълководец римски военачалници се карали известно време, като се обвинявали един друг за случилото се, а след това започнали да спорят кой да поеме командването и как да се действа.

В края на краищата, решили да изпратят потеря от хиляда души, почти цялата конница, а останалите да я следват в случай на непредвидени събития или при попълнение на ведруския отряд с нови сили, макар че основната причина за това решение бил страхът.

Отрядът от хиляда добре екипирани конници се втурнал в преследване. Веднага щом от лагера започнали да излизат редиците от римски конници, единият от войниците на Радомир, който бил на коня си, протръбил с рога си.

Ведрусите веднага скочили, взели поводите на конете си и побягнали. Добре отпочинали след боя, те тичали много бързо, но летящата след тях конница на римляните бавно, много бавно, но все пак ги настигала. Командирът на конницата, предвкусвайки победата, отдал заповед да се протръби за ускоряване на преследването. Тръбачът затръбил.

Пришпорените хиляда коне, които вече били целите в пяна, ускорили и без това лудия си галоп, като намалявали всеки момент

разстоянието до бягащите от тях ведруси. Оставало съвсем малко...

Възбуденият командир наредил още един път да се ускори потерята. И тръбачът отново дал сигнал. Преуморени от бясното препускане, няколко римски коне паднали. Никой не им обърнал внимание, римските ездаци вече вадели мечовете си от каниите, за да съкрушат бягащите, но изведнъж... по сигнал на рога всички бягащи ведруси скочили върху конете си и... разстоянието между гонещите и гонените започнало да се увеличава.

Плененият римски военачалник разбрал — ведрусите запазили силата на конете си и сега било невъзможно да ги стигнат. Те подменили и коня на стареца. И друго нещо видял римлянинът — ведрусите не седели върху конете си, а лежали върху задницата им, хванати здраво за гривите им, и отново спели.

Римлянинът си помислил: „За какво ли им трябва да си възстановяват сега силите?“ И малко по-късно разбрал...

Възбудените от преследването римляни, яростно биели конете си, които падали под тях. И най-издръжливите, носещи върху себе си по време на потерята тежките конници в доспехи, не били в състояние да догонят конете на ведрусите, които не били изморени.

Началникът на конницата, който успял да осъзнае най-накрая, че не могат да стигнат отряда на ведрусите, спрял и заповядал на всички да слезат от конете си. Но вече било късно, част от конете били преуморени и падали на коленете си.

„Всички да си починат!“ — изкомандвал началникът на римската конница. Войниците, които току-що били слезли от уморените си коне, видели как срещу тях лети като вихър отрядът на ведрусите. Младите конници държали в готовност по два меча във всяка ръка. Те препускали покрай слезлите от конете си римляни и ги ранявали, избивали оръжието от ръцете им.

Ужас обхванал целия римски легион и всички побягнали към помощта, която идвала след тях пеша. Ведруският отряд яздел на конете си след бягащите, но незнайно защо не ги догонвал. Ведрусите не докосвали и падналите от умора римски войници.

Тълпата от едва вървящи вече, клатещи се от умора войници, веднага спряла, щом видяла пред себе си Радомир с двата меча и конниците след него, спокойни и изпълнени със сила.

Римляните паднали на колене и тези, които все още имали оръжие, го сложили пред себе си. И така, обезсилени от ведрусите, те зачакали присъдата си.

Радомир тръгнал с другарите си между седналите на тревата римски войници. Ведруските мечове лежали в калъфите, а Радомир и другарите му говорели с войниците за живота. Те сваляли от главите си лентите, сплетени от билки, и ги давали на ранените римски воители, за да сложат лековитите треви върху раните си. Билките спирали кръвта и успокоявали болката. Главният военачалник бил върнат на римския легион.

* * *

В Рим влизали стройните колони, които се завръщали от похода си във ведическа Русия. Императорът бил известен от вестоносците за необикновените неща, които се случили с елитните воители от легионите на Рим. Когато видял войниците и командирите си, смущението не го напуснало няколко седмици.

След това издал тайна заповед. Всички отряди, които са участвали в похода срещу ведическа Русия, войниците и командирите да се отстранят от армията. Да се разселят в различни краища на цялата империя и строго да се забрани дори в кръга на приятелите и на най-близките роднини да се говори нещичко за този поход.

Самият император никога вече не изпратил войските си на война с Русия, а в тайна книга на приемниците си написал: „Ако желаете империята да запазите, дори и в мислите си не планирайте война с ведрусите.“

Не бил глупав императорът — разбрал, когато видял своите воители, прибрали се от похода току-що, че войските му се върнали цели, невредими, но не носели със себе си трофеи, нямало злоба по лицата им, нямало и желание да служат като войници. Ако се оставят такива хора в имперската армия, кой знае, може да заразят цялата армия на империята със своето нежелание да влязат в бой.

* * *

Въпреки това приемникът на императора отново се опитал да покори ведрусите, след като научил много неща за тактиката им от онези, които били в допир с тях по-рано. Изпратил десет хиляди бойци на поход срещу древната Рус. И отново войниците се приближили до малко селище на ведрусите, направили лагер и бързо издигнали укрепление. Подготвили пак вестоносците за път, да призват старейшините.

Но в определения час военачалниците видели, че от ведруското селище към големия им лагер вървят само едно момченце на около десет години и едно момченце на около пет. Войниците им направили път и децата тръгнали към центъра на лагера, като спорели помежду си. Момченцето дърпало сестра си за полата и говорело:

— Ако ти, Палашечка сестричке, не ми разрешиш да водя преговорите, ще си помисля лоши работи за теб.

— Какво лошо ще си помислиш за мен, немирнико? — попитала братчето си сестричката.

— Ще си помисля за теб, Палашечке, че си се родила твърде опърничава.

— Не е хубаво да мислиш така.

— Не е добре, ето затова ми дай да водя преговорите с враговете.

— Ако се съглася, какво ще си помислиш за мен?

— Ще си помисля, че сестричката ми Палашечка е най-красивата, най-умната и най-добрата от всички.

— Добре, братче, ти започни преговорите. Не ми е притрябвало да общувам с празноглавци.

Децата застанали смело пред военачалниците и малкото момче им казало, без ни най-малко да се притеснява:

— Моето татенце ми поръча да съобщя на всички, че сега в селото ни има празник в храма. Той се провежда там всяка година. И всяка година народът се весели на капището. Не бива, така каза моето татенце, не е редно хората да се откъсват от празника и да си говорят глупости с вас. Изпрати мен, а ето че и сестра ми тръгна...

Главният военачалник даже изпищял при думите на дръзкото момченце, побледнял и се хванал за меча:

— Ти, дръзко копеле, как смееш тъй да ми говориш? Ще бъдеш роб до дълбоката си старост при моите коне... Твоята сестра...

— Ей, чичковци — намесила се в разговора сестрата, — ей, чичковци, захвърляйте по-бързо своите играчки — мечове, щитове и копия, по-бързо бягайте към къщи. Бягайте колкото сили имате. Ей там се задава облаче, то изобщо няма да говори с пришелците. То може да влезе в сражение, без да разговаря.

Момиченцето развързало вързопчето си, извадило някакъв пращец, посипало с него първо брат си, а с остатъка и себе си.

А облачето стремително летяло ниско над земята към лагера на римляните, бучало и все повече увеличавало размерите си. Накрая покрило лагера. И скоро доспехите, щитовете, копията и мечовете на римляните лежали на земята, а шатрите на военачалниците и палатките на войниците били празни. Децата стояли сред вещите на римляните и братчето говорело на сестрата си:

— Все пак ти не ми даде възможност да поговоря с враговете, Пашечка, сестричке моя. Не успях да им кажа всичко, което исках.

— Затова пък започна. Не се сърди, ако малко съм ти попречила на теб война ведрус, защитника на родната земя.

— Е, добре де. Все пак ще си мисля, че имам не опърничава, а красива и добра сестричка.

Вървели към селото, стъпвайки между захвърлените доспехи, сестрата красавица и нейният брат.

Отдалечаващото се облаче изглеждало съвсем малко. Малко, но десет хиляди ужасени елитни войници от Рим бягали от него към къщи. Падали и ставали и отново бягали, обхванати от ужас.

Не мисли, че тук има някаква мистика, Владимире. Ведрусите просто взели решение. Във всяко имение, а те били повече от двеста, всеки отворил по десет пчелни кошера. Във всеки кошер имало примерно около петнадесет хиляди пчели. Сам изчисли колко са били всичките пчели в облачето. От многото ужилвания човек първо получава сърбеж и болка, а после може да заспи и неговият сън ще бъде смъртоносен.

* * *

И така щастливите ведруси продължили да живеят без да познават войните, без да преживяват нещастия. В продължение на

векове за тях не били опасни никакви външни врагове. И все пак Русия била покорена, когато поддавайки се на хитри уловки, самата тя създавала сила срещу себе си.

* * *

И така Анастасия разказа няколко притчи за живота на ведическа Русия. Възможно е и някой друг да знае древни сказания за живота на хората по онова време. Не можем да разчитаме на ръкописни източници, тъй като, както знаем от историята, те много прилежно са били унищожавани. Изгаряни са в Италия, Франция, Англия и особено усърдно в Русия.

Но тези, които са унищожавали яростно културата на нашите прародители, не са успели да я изпепелят в дълбините на човешките сърца и души.

Ние трябва да знаем своята история — да я знаем и да я уважаваме. Необходимо е и да я разбираме. Ведизмът, езичеството, християнството — те всички са етапи от нашата история. Не бива да се пренебрегва нито един от тях. Ако се опълчим срещу някой от тях, ние се опълчваме отново на самите себе си. И към християнството, и към другите вероизповедания трябва да се отнасяме с разбиране и уважение. Само тогава всичките етапи в нашата история ще бъдат здрав фундамент на прекрасното бъдеще, но това може да стане, ако знаем и разбираме, ако оценим етапите в нашата история като уроци в процеса на изграждане на бъдещето. Иначе ще живеем в света на абсурда.

В ред страни правителствата и законодателите се борят с тероризма. Приемат се закони, които забраняват раздухването на расови и религиозни вражди. И в същото време в същите страни официално са разрешени и се поддържат вероучения, чрез които уж в името на Бога, се извършват мащабни терористични актове, за да се постигнат определени политически цели.

ПРЕКРАСНИТЕ ПРАЗНИЦИ НА ВЕДРУСИЯ

В известна степен ние можем да съдим за ведическата култура и по някои запазили се до днес празници. И днес те са най-обичани и популярни сред народа, въпреки че в тях са останали само елементи от първосъздадените ритуали. Кои са тези празници? Нова година, Сирна неделя и Петдесетница. От цялото множество ще дам като пример само най-известния. Най-големи изменения е претърпяло празнуването на Свети Дух.

Празникът е бил в началото на юни. Както знаете, в днешно време на този ден хората отиват на гробищата, посещават гробовете на своите близки, подреждат ги, поправят оградките им. Много хора взимат със себе си алкохол, пийват при гробовете, оставят чашка и парче хляб и за починалия. Разговарят помежду си, като си спомнят живота на умрелия. Много от тях смятат, че е необходимо да поплачат на гроба. Този чисто езически празник е претърпял сериозни промени. По време на ведизма, а по-късно и на езичеството, не е имало тъжни празници. Всеки празник е давал на хората заряд от положителна енергия, предавал е на младежта знанията за предците.

Денят за помен във ведическите времена също се отличавал значително от днешния. Не са ходели на гробищата и не е имало оплакване и подреждане на гроба на починалия. По време на ведизма въобще не е имало гробища. Починалите били погребвани в родовите имения и мястото на гроба не се отбелязвало с надгробни плочи или паметници. Правели само малко хълмче, което с течение на времето се изравнявало със земята.

Ведрусите смятали, че най-добър спомен за човека трябва да бъде извършеното от него по време на живота му. Знанията за природата, знанията за силата на човешката мисъл довели ведрусите до извода, че ако всички роднини мислят за смъртта, техните мисли не дават възможност на душата на починалия да се прероди.

В деня на помена за предците всички членове на семейството се събирали още сутринта в най-старото имение. В тяхно присъствие

най-старият, по правило това бил дядото или пращадото, започвал да разговаря с децата:

— Когато баща ти беше на ръст като теб — казал дядото, като се обръщал към шестгодишния си внук, — посади ето тази фиданка. Минаха години и сега от нея израсна това голямо ябълково дърво, което дава плодове.

И дядото завеждал внука си до ябълката, докосвал я, а внукът я погалвал.

След това дядото се приближавал към другите растения и му разказвал кой ги е посадил. Всички членове на семейството помагали на дядото със спомените си, като разказвали весели истории или говорели за чувствата, които са изпитвали.

Накрая членовете на рода се приближавали към най-важното дърво на рода — кедъра или дъба.

— А ето това дърво — продължавал разказа си старейшината на рода, — е посадил пращадото на моя пращад.

По-нататък започвало съвместно обсъждане защо е избран този вид, а не друг; защо далечният прародител е посадил дървото именно на това място, а не по-наляво или по-надясно. Едни задавали въпросите си, други — отговаряли. Понякога започвал спор. И често се случвало така, че в разгара на спора изведнъж някое от децата, без самото то да се усети, казвало странна фраза: „Ама как може да не разбирате, аз посадих това дърво именно тук, защото...“

Възрастните членове на семейството веднага разбирали, че детенцето носи в себе си душата, чувствата и знанията на далечния прародител и се гордеели, че душата му не се скита из вселенските простори, не се е разпаднала на малки частици, а продължава живота си в съвършенство, във вечния живот.

Езичеството, още повече ведизмът, трудно може да се нарече религия. По-правилно е да се каже „култура на начина на живот“ — велика култура на високодуховна цивилизация, живяла на Земята. На тази цивилизация не ѝ е трябвало да вярва в Бога.

Хората от тази цивилизация познавали Бога. Те общували с Бога, разбирали мислите на Създателя, знаели предназначението на тревичката, мушичката, на планетите.

Хората от тази цивилизация и днес се намират в нашите души. Те задължително ще се събудят, веселите жизнерадостните творци на

прекрасната планета, децата на Бога — ведрусите.

Това не са просто думи, неподкрепени с доказателства. Доказателства има колкото искаш. Едно от тях е Япония. Както е известно, в шестнадесети век християните започнали усилено да проповядват своята идеология в Япония. След като наблюдавал известно време резултатите от дейността на християнските мисионери, Тонугава Иеясу, японският управник по онова време, забранил християнството.

Япония и днес е страната, която е най-близо до езичеството със своята национална религия шинтоизъм. В превод „шинтоизъм“ означава „път към боговете“. Съгласно шинтоизма целта на човека е съвместното хармонично съществуване с природата.

И какво? Да не би начинът на живот на японеца да е ужасен и нецивилизован? Именно така се тълкува животът на човека от езическия период. Лъжа. Всичко е точно обратното.

Много японци пишат стихотворения, отнасят се с трепет към природата. Именно от японската икебана се възхищава целият свят. С това изкуство в Япония се занимават не само професионални художници флористи — икебана може да се види във всяко японско жилище. Особено е и отношението на японците към децата. Възрастните полагат максимум усилия, за да осигурят на детето пълна свобода.

Те са не само поети и художници — равнището на японските технологии превъзхожда дори тези на най-развитите страни. С тях е трудно да се конкурират и в областта на електрониката, и в областта на автомобилостроенето. Когато говорим за една съвременна езическа страна като Япония например, ние говорим само за елементи на езичеството. А какъв ли тип човек е бил онзи, живял при цялостната езическа култура?

Ясно е само едно — по знания и духовност той значително е превъзхождал съвременния човек, но някой много е искал да ни направи на глупаци, като ни внушава точно обратното.

Япония не е изключение и не е единствен пример. От дълбините на хилядолетията до нас са достигнали имената на гениални поети, мислители и учени като Архимед, Сократ, Демокрит, Хераклит, Платон, Аристотел. Те са живели между двеста и шестстотин години

преди Рождество Христово. Къде са живели? В Гърция — по онова време също езическа страна.

Япония, Гърция, Рим, Египет — техните най-древни храмови постройки, античното изкуство, празниците и традициите и днес свидетелстват за културното равнище на тези народи.

А какво биха могли да предоставят нашите историци за Русия от същия период? Нищо. Как да се намерят видими доказателства за това, че по времето на ведическа Русия са живели хора художници, хора поети, славни воители, владеещи великолепно оръжията, но които не са нападали никого.

Казах на Анастасия:

— Ако не се намерят видими доказателства за културата на ведическа Русия, никой няма да повярва в нея. Твоите разкази за нея ще се възприемат като легенди — красиви, разбира се, но легенди. Да се търси в трудовете на историците, както се убедих, е безсмислено. Остана само ти. Ще можеш ли да покажеш видими свидетелства, Анастасия?

— Да, ще мога. Защото те са много.

— Тогава кажи къде, на кое място трябва да се правят разкопки?

— А защо веднага разкопки? Като доказателство за културата на ведрусите могат да послужат много човешки жилища.

— Какви жилища? Какво имаш предвид?

— Владимире, обърни внимание на съвременните блокове и ги сравни с къщите в селото, в което ти живееш сега. Почти всички стари къщи в това село са украсени с резба. Видя и още по-стари къщи, когато беше в града музей Суздал.

— Да, там всичките къщи също бяха украсени с още по-хубава резба. И не само къщите — и вратите, и портичките също бяха произведения на изкуството.

— Значи, колкото по-назад отиваш в миналото на народа на своята страна, толкова по-красиво оформено жилище виждаш.

В музеите можеш да видиш още красива резба по хурката, чекръка, чашата за пиене и по друга покъщнина, която е била присъща на бита преди триста-петстотин години. Както виждаш сам, Владимире, колкото повече се навлиза в гълбините на времето, толкова изкуството на майсторите е по-голямо.

Нито в една страна на света не се наблюдава толкова масово творчество на народа в продължение на много векове. Забележи, не на отделни художници, изпълняващи поръчки на богати велможи, а абсолютно на целия народ. Сам прецени, ако видиш в музея обикновена хурка, дали това е предмет на царя, царицата или на някой велможа. Ти виждаш предмет, който се е намирал във всяка къща. С любов са украсявали с дантелена дърворезба всички къщи, включително и оградата; изпъстряли са цялата покъщнина, бродирали, извезвали дрехите. И това не са го правели специални майстори художници, защото би трябвало те да са немислимо огромен брой. Това се правело от всяко самостоятелно ведруско семейство.

Целият народ се е занимавал с творчество. А това говори, че целият народ е живеел охолно. За да използваш много време за творчество, трябва да го имаш. Вашите историци казват една лъжа — че в древността хората са се занимали само с това да се трудят, превивайки гръб по своите ниви. Ако това отговаряше на действителността, те не биха имали време за творчество. А те са го имали. Що се отнася до владенето на оръжието, сам прецени. Щом те са можели да правят с брадви такива красиви къщи, сигурно са боравели с тях както художникът с четката.

Знаеш ли какво развлечение — вид съревнование — са имали по време на Сирни заговезни? Вкопавали в земята две високи дървени трупи на разстояние три метра една от друга. Двамата състезатели се приближавали към тях. Държали по една брадва във всяка ръка. Завързвали очите им и те работели с двете ръце едновременно — съревновавали се кой по-бързо ще отсече дървото. Но това не е всичко, трябвало така да го подсекат, че то да падне точно върху другото, което било до него, и да го събори.

ВАЖНИТЕ КНИГИ

Веднъж попитах дядото на Анастасия дали е чел някакви духовни или научни книги. Последва много странен отговор:

— Така да взема някоя книга в ръце, да я прелиствам и да чета написаните в нея думи ми се е случвало само веднъж. Но всичко, което е написано във важните книги, ми е известно.

— Откъде ви е известно? И какво означава важни, значими книги? Щом има важни, значи съществуват и такива, които не са от значение.

— Съществуват. А на тебе за какво ти е да си пълниш главата с всичко това?

— Как така защо? Културният, интелигентният човек трябва да бъде начетен. Когато се изказвам на читателските конференции, се случва да ме питат дали съм чел една или друга книга. А аз съм прочел малко книги през живота си. И затова ми се иска да знам кои книги трябва да чета най-напред. Един живот не стига, за да се прочетат всичките, дори ако се занимаваш с четене от сутрин до вечер. Та затова ми трябва да зная кои са важните книги, за да не изглеждам пълен профан.

— Знаеш ли, Владимире, когато те питат на твоите читателски конференции какви книги си прочел, отговори на хората, че познаваш всички книги.

— Не мога да отговоря така, ако не съм ги прочел. Може да ме попитат какво е казал в книгата си някой конкретен автор. Щом дори не съм държал тази книга в ръце, няма да мога да отговоря нищо.

— Отговори им просто така: „Този автор не е казал нищо съществено.“ Нека онзи, който е насочил вниманието ти към някоя книга, да докаже обратното. Разбираш ли, Владимире, само така изглежда, че книгите сякаш са много по количество. В действителност не би могло да се съберат и десет на брой, които са от значение.

— А как да се прецени важността на книгата?

— С помощта на класификатор.

— Можете ли да ми дадете този класификатор? Поне за известно време.

— Разбира се, мога да го дам и на теб, и на всички твои читатели. Работата е в това, че като класификатор на значимостта на книгите се явява начинът на живот на хората.

— Как така начинът на живот? Какво общо има той?

— Хората живеят в различни краища на Земята. Човешките общности се обуславят от различията между страните. Културите на народите в отделните държави се различават една от друга. Различава се и начинът им на живот, неговата продължителност. Освен всичко друго културата на различните народности се формира и под въздействието на главната книга. Като правило тя е тази, която определя философията на народа, типа религия, а следователно и начина на живот.

Например в Китай се смята за важно учението на Конфуций. Специфичното виждане на света се е развивало в Китай от древни времена. Казано накратко, то разглежда света като жива система.

Част от тази космическа система е представата за „ин“ и „ян“. Ако те интересува начина на живот на китайския народ, ако в него виждаш пример за цялото човечество, прочети книгата, написана от Конфуций. Ако те интересува миогледа на японците, техните постижения в живота, прочети книгата, която разказва за традиционната религия на тази страна — шинтоизма. В много отношения именно тя е формирала начина на живот на японския народ.

Но ако смяташ, че най-щастливите хора живеят в християнския свят, тогава прочети Библията. Важните книги са тези, които формират този или онзи начин на живот на човешкото съдружие.

— Но нали в християнството има и много друга духовна литература освен самата Библия.

— Да, има, и то много, но в тях няма абсолютно нищо ново. Като правило във всяка значима книга има една-две основни мисли или толкова философски извода. Всички останали книги на същата тема просто повтарят основната мисъл и не внасят нищо ново в светогледа на читателя.

Ето, например една от основните мисли в Библията е тази, че трябва да се покланяме на Бога и да изпълняваме Неговите заповеди.

След това се появяват множество книги, които разказват как по-добре да се прави това.

В едните се говори за необходимостта да се кръстим с два пръста, в другите — с три. Как е по-добре да се строят храмовете, какъв да бъде външният им вид. Дават се стотици примери за поклонения, извършени от различни хора, привърженици на поклоненията. Съобщава се за войни и спорове около начина на поклонение.

Хората потъват в тези спорове и губят способността си да определят основната мисъл. Те престават да сравняват основната мисъл с другите мисли. Става така, че като четат много книги за едно и също нещо, те не получават нова информация, а само блокират своите аналитични способности. И даже не се опитват да разберат дали Бог действително иска от човека да Му се покланя. А може би Бог иска нещо съвсем друго?

Както виждаш, в продължение на две хиляди години стотици хиляди „духовни“ книги фактически говорят за едно и също нещо. Появата на нова обоснована мисъл за взаимоотношенията между Бога и човека означава, че за първи път след две хиляди години се е появила нова значима книга. Щом тя се появи, това означава, че предишната от разряда на важните е преминала в категорията на историческите книги.

— Вие говорите за появяването на нова значима книга. Коя е тя?

— „Сътворението“. В нея се съдържат нови мисли. И те са обосновани. Главната мисъл в тази книга ясно и обосновано казва какво иска Бог от човека и какво е предназначението на човека. Ти написа тази книга по думите на Анастасия, Владимире, и си спомни какво отговори Бог на въпроса на вселенските същности: „Какво желаеш толкоз силно Ти?“ — питали всички, а Той в отговор, уверен в своята мечта, им казал: „Съвместното творение и радостта на всички от неговото съзряване“.

— А къде са доказателствата, че тази фраза изразява желанието именно на Бога?

— Доказателствата са навсякъде — дори в самата фраза; в сърцето и в човешката душа, в логиката на мисълта. Сам прецени. Ако се приеме за основа, че Бог е сътворил Земята и човека, тогава и по-нататъшните чувства на Бога ще съответстват на чувствата на човека

— както на родителя към неговите деца. Всеки любещ родител желае съвместно творчество с децата си.

Втората част на фразата говори за това, какво творение точно желае Бог: И радост за всички от неговото съзерцаване. А сега кажи кои творения могат да носят радост на абсолютно всички?

— Трудно е да се отговори на този въпрос. За едни носи радост хубавият автомобил, други са равнодушни към колите. Едни обичат да си похапват месо, други пък съвсем не го ядат. Даже има и народна поговорка: „На вкус и на цвят приятели няма.“ Едва ли може да се намери предмет, който биха харесали всички.

— И въпреки това може — например въздухът, водата, цветята...

— Но нали това вече е създадено, а тук става дума за съвместно творение.

— Да, въздухът, водата, растителността са сътворени, но те могат да са различни. Човекът е в състояние да направи така, че въздухът да е прашен, изпълнен с дим и смъртоносни газове и същият този човек може да го напълни с етери, с аромати, с нектар. И водата е различна. Може да се използва вода, миришеца на хлор, а може да се пие и жива вода. Сред многообразието на растенията може да се създаде хаос от боклуци, но пък може да се творят и живи картини с необикновена красота, които радват очите и привличат към себе си. В книгата „Сътворение“ има една фраза за това.

— Ако книгата „Сътворение“, както казвате, е важна, тогава и тя трябва да промени живота на обществото или да му повлияе по някакъв начин?

— Да, законът е такъв. Новата мисъл, задължително ще се въплъти като нов начин на живот на обществото.

— Но кога ще стане това? Минаха вече две години от издаването ѝ?

— По-точно е да се каже не вече, а още. Но и за този относително кратък срок тя направи много. Нали самият ти казваше, че много хора вече се опитват да изграждат новия си начин на живот. Даже се създават и нови правителствени програми за държавното устройство.

— Да, казах. Тези прояви действително съществуват.

— Ето, виждаш ли. На християнската идеология са ѝ трябвали триста години, за да стигне до осезаема изява, а тук — само две.

Мислите на Анастасия се материализират в реалния живот на много хора, обединяват техните стремежи в единен творчески порив за всеобщо сътворение.

Тя разпръсна новото мислене в пространството и това е събитие от вселенски мащаб. Следователно и книгата, в която за първи път са прозвучали тези мисли, ще получи съответстваща оценка.

— Това означава ли, че и аз ще бъда един от значимите писатели?

— Ти няма да си един от... ти ще бъдеш най-значимият, Владимире. Внучката дори не би помислила за второстепенни роли за любимия си.

— Не е точно така. В популярния вестник „Аргументи и факти“ публикуваха рейтинга на книгите. В него „Книгата на рода“ е поставена на второ място.

— Ще мине известно време и хората ще осъзнаят значението на книгите, написани от тебе. И тогава дори и първото място ще е малко за тях. Изминаха само шест години, откакто ти написа първата книга. Тогава не те познаваше никой, а днес не си просто известен. Чух, че са те удостоили със званието народен академик и са ти връчили диплома.

— Да. Но това не е звание на традиционната академия, а на обществената.

— Именно, на обществената. Цени това звание, то е по-високо от традиционното, защото тук е казал думата си народът. Онези, които са осъзнали важността на казаното в твоите книги и са определили твоята значимост, фактически са разбрали мислите на Анастасия и са ги оценили. Това са могли да направят не обикновени хора, а такива, които ще успеят да реализират, да разберат и да материализират мислите. Така ще бъде! Само че да не се възгордееш, трябва да издържиш до идването на това време, без да станеш горделив и високомерен.

— Ще се постарая. Ще прочета още веднъж казаното от Анастасия. И сам разбирам, че няма да чета всякаква белетристика и криминалета. В тях действително няма кой знае какви мисли. Те са само така, за развлечение. Но има един въпрос, който си остава неясен за мен. Дали една книга е значима, или не, може да се определи само след като я прочетеш. Но количеството на написаните книги е огромно. Като влезеш в някоя библиотека, виждаш по рафтовете

десетки хиляди книги. Заглавията на много от тях са претенциозни като „Разговори с Бога“ например, „Откриване на истината“, „Всички тайни на живота“. А всъщност четеш, четеш, а в тях няма никаква нова мисъл. Сред десетте хиляди може да се намира и някоя важна, но вероятността да попадна на нея е едно към десет хиляди. Какво да се прави?

— Ами аз нали за това ти говоря. Преди да започнеш да четеш, се взри в живота на планетата, избери си ситуация от живота на хората, която ти харесва, и започни да четеш книгата, да размисляш.

— Ами ако не ми хареса нищо? При всички народи нещастията си приличат. Различия, разбира се, има, но като цяло... Ето, екологията например се влошава по цялата Земя...

— Е, щом нищо не ти харесва от живота, тогава помисли как да го направиш приятен, красив. И когато решиш, сам ще напишеш книга.

— Сам? Без нищо да чета?

— Ех, Владимире, защо се объркваш така сам? Нали самият ти казваш, че не можеш да намериш стойностни книги. Зад ярките, биещи на очи заглавия има само сбор от думи без смисъл, без нова мисъл. И в същото време се съмняваш, смяташ, че не можеш да бъдеш умен, без да си прочел безсмислиците. Между другото, ще ти кажа, че всеки човек още с раждането си се опитва да чете главната книга. Нейният език се различава от печатните букви. Спомни си: „А този език си има миризми и цвят...“.

— Разбрах.

— Ами тогава започвай да я четеш и да мислиш.

УПРАЖНЕНИЕ ЗА ТЕЛЕПОРТАЦИЯ

— Да, прав си, Владимире, при сегашното съзнание на повечето хора това, което създава Анастасия, изглежда невероятно. Когато достигнат съзнанието и състоянието, присъщо на хората от първоизточниците, ще им бъде смешно днешното им учудване.

Сега ще ти разкажа само за едно упражнение, с помощта на което можеш с лекота да телепортираш своето второ „Аз“, да пренесеш самия себе си в съседния град или в друга страна, в друга епоха. Всеки ще може да го прави, ако не го домързи.

Ти видя веднъж как по твоя молба Анастасия пренесе за миг тялото си от единия на другия бряг на езерото, и обратно. И не скри, че всеки човек може да постигне това. Необходимо е мислено да си представиш клетчиците на цялото тяло, тези, най-малките, които не се виждат и под микроскоп, и да ги разпръснеш в пространството чрез мисълта си, а после с волята на мисълта да събереш всичко в едно цяло, но на новото място. Ефектът от това зрелище поражда въображението.

Подобно нещо е способен да направи човек, чиято скорост на мисълта позволява в един миг да си представи детайлите на своето тяло. Достатъчно е да има една микроскопична грешка и ти не би могъл да се събереш отново, след като си се разпръснал.

Аз съм го правил само три пъти през живота си. И всеки път съм се готвил за това не по-малко от година. Сега не бих могъл да го направя. Малко остарях и се обзаведох със склонност към мързел. Но дори и внучката, която с лекота ти демонстрира своето преместване, ти каза: „Това не трябва да се прави без изключителна необходимост.“ И разясни защо.

Всъщност тя те пренесе неведнъж в различни епохи и градове. Ти виждаше картините и се чувстваше като участник в тези събития. Правилно ли го казах?

— Да, правилно. Когато описах как тя пренесе себе си и мен на друга планета без телата ни, а те останаха на Земята, много хора не

повярваха във възможността за подобно действие.

— Ще повярват, когато успеят да го направят сами. Сега ще те науча как. Само че слушай внимателно и се опитай да осъзнаеш това, което казвам.

Човекът се състои от много енергии, които образуват неговата същност. Чувствата, мислите и въображението са също част от него, но те не се виждат. Няма да обсъждаме дали тези части от тялото са материални, или не. В този случай не е важно да се разбере тяхната степен на материалност. Важното е друго — те съществуват и също са част от теб — от човека.

Материалното тяло е една от многото компоненти на човека. Той може да живее и без материално тяло, но тогава трябва да го наричаме другояче. Материалното тяло дава възможност да се определи видимо степента на хармоничност в баланса на другите енергии.

Сега си представи, че ти или някой друг човек с помощта на волята си вземе, че отдели от тялото си всички свои енергии, целия комплекс, и го премести в друго пространство.

— А нима всеки може да направи това нещо?

— Може. То се случва частично с всеки по време на сън. Но не се отвличай, слушай по-нататък. Казах, че с волята си всеки човек може да премести целия комплекс от чувства. За това е необходима една малка тренировка. Ето и упражнението за нея.

За тренировката трябва да се избере място, където никой няма да те безпокои. Това може да е обикновена стая, легло. В това помещение не трябва да проникват звуци, които да те отвличат от занятията. Лягаш и отпускаш тялото си. Провери дали ръцете, краката и главата ти лежат свободно и удобно. След това, без да мърдаш, само с волята си, се опитай да насочиш по-голям поток кръв към китката на едната си ръка, отколкото към другите части на тялото си. Ако не се получи веднага, повтаряй, докато усетиш леко боцкане в краищата на пръстите на ръката, към която си насочил повече кръв и своите енергии. Тези опити трябва да се правят всеки ден, но не повече от тридесет минути. И да се правят дотогава, докато успееш спокойно да насочваш по желание кръвта си към китките на ръцете и към стъпалата на краката си. Когато постигнеш желанния резултат, ще можеш да насочваш енергията си и в мозъка.

Този, който придобие такова умение, ще има голяма полза за здравето си — например да премахне раничка или пъпка по ръката или крака си, или от друга част на тялото си, да подхрани косата си, която пада. А най-важното, ще може да подава допълнителна енергия на мозъка си. Освен това е необходимо да се каже, че за да може да се постигне това, няколко дни преди започването на упражненията трябва да се спре яденето на месо. Храната трябва да е лесно усвоима, разнообразна и прясна, с етери. В условията, при които живееш ти, е трудно да си осигуриш такава храна, но много от това, което не ти достига могат да ти дадат следните продукти: сутрин изпивай десет грама кедрово масло, след това хапни около двадесет грама мед и пет грама нектар от цветя. Същото трябва да се повтори и три часа преди лягане.

Когато усвоиш първата част на упражнението, може да преминеш към втората. Каж ми какви действия извършва човек вкъщи всеки ден.

— Вероятно най-често си готви. Разбира се, повечето хора всеки ден си приготвят храна. Например белят картофи.

— Значи и ти си избери някое действие, което се повтаря най-често. Не е важно какво е, важното е, да ти е добре познато. Ти каза чистенето на картофи и за някого то може да е най-познато, а друг може да избере нещо друго.

По часовник засечи времето. При извършването на съответното действие се постарай да не мислиш за нищо друго, запомняй детайлите и своите усещания при съответната работа. Ако чистиш картофи например, запомни как държиш ножа, къде падат обелките, как ги миеш, запомни също и усещането на водата. Запомни как слагаш картофите в съда за варене, как го поставяш на котлона, запомни как след като си свършил работата си, изхвърляш боклука.

Когато прецениш, че си завършил всички действия, погледни, запомни или запиши колко време си изразходвал за тях. Да приемем, че са изминали двадесет минути. Вземи будилника и го нагласи да звъни точно след двадесет минути. Отиди в другата стая, където е леглото, на което си усвоил първата част на упражнението. Легни, отпусни се, затвори очи и си представи, че си в помещението, където си чистил картофите.

Трябва да си представиш всичко в най-дребни детайли. Ако направиш всичко правилно, последователно и в детайли, будилникът ще зазвъни точно тогава, когато завършиш в представите си целия процес.

Ако те домързи и изпуснеш много от детайлите, ще завършиш представянето в мислите си, преди да зазвъни будилникът.

Ако си бавен, въл в мислите си и въображението си, будилникът ще зазвъни по-рано.

Някой ще трябва да тренира една година, друг — две, а трети може да се научи и за месец. Този, който се научи да го прави, чието време за представяне на действията съвпада с реалното, почти ще се е приближил към телепортацията. Тогава вече може да пристъпи към третата част на упражнението.

В третата част трябва мислено да преминеш в друга стая на апартамента си и да извършиш действие, което правиш много рядко. Този път засичаш времето на действията си в своята представа. Например влизаш в стаята, наливаш вода в някакъв съд и поливаш цветята. Когато полееш мислено цветята и се изправиш, погледни циферблата, запомни или запиши колко време ти е било необходимо, за да си го представиш.

Сега вече влез в стаята, в която си бил преди малко, и повтори реално действието. Интервалът от време трябва да съвпадне с точност до минута. Несъвпадението отново посочва, че са ти необходими тренировки. Ако времето съвпада, ти ще можеш да свършиш много неща чрез второто си „Аз“, да бъдеш не само в съседната стая в апартамента си, но и в съседната къща или страна. За това ще ти бъдат необходими само достоверни детайли. Като ги подложиш на анализ, ще успееш да отидеш там.

Не на всеки ще бъде дадено подобно нещо, но мога да те уверя, че ако си бил веднъж в някой град в чужда страна, можеш да отидеш там втори, трети път, като преместваш своето второ „Аз“.

Този, който постигне това, трябва да запомни, че има една опасност — второто „Аз“ не трябва да се отделя за дълго време от тялото си.

Тук ще направя едно отстъпление и ще разкажа по-подробно за опасността. Правих това упражнение от любопитство и, когато постигнах резултатите, за които говореше дядото на Анастасия, се опитах да се преместя или да телепортирам своето второ „Аз“ на Кипър, в градчето Патос, където съм бил преди това.

Легнах на дивана в кабинета си, отпуснах се, представих си как се приготвям, след това отивам на аерогарата, сядам в самолета, пристигам на аерогара „Ларнака“ и отсядам в познатия ми хотел. След това си взимам душ и отивам на разходка към морето.

Вечерно кафе, местна музика, сутринта — плаж, къпане в морето...

Върнах се или дойдох на себе си, не знам как да го кажа точно, чак след три дни. И едва успях да се вдигна от леглото. Тялото, меко казано, отдавна е искало да отиде до тоалетната, но никой не го е завел. Освен това е искало да яде, но никой не го е хранил. Едва успях да стана. Погледнах се в огледалото — отражението в него хич не ми хареса. На лицето ми — тридневна четина, а изражението на лицето ми беше на обиден човек, едно такова нерадостно. Стана ми много мъчно за собственото ми тяло, което се оказа захвърлено за три дни. Направих си извод, че тялото на човека без втория тип енергии, или може би без първото човешко „Аз“, е абсолютно безпомощна плът. Но макар и безпомощно, то все пак е най-близкото, родното и не трябва да се оставя дори и заради пътешествие до някой чуждестранен курорт. И още нещо, когато пътешестваш без тялото, като че ли усещането е пълно: чувствах и морската вода, и топлината на слънчевите лъчи, но тялото ми не придоби тен.

Отначало ми беше жал за времето загубено за тренировки, но покъсно използвах това умение в полза на работата си — успях да видя с помощта на своето второ „Аз“ някои събития, които все още не са се случили. По този начин написах няколко сюжета, които представям тук.

ДА ДАДЕМ РОДИНА НА ДЕЦАТА

В Украйна има един град Харков. В този град има дом за сираци. Хубав детски дом — уютни помещения, красив аквариум, голям басейн. Местните власти са се постарали, а и предприемачите са помогнали. Ръководителят на градския отдел за народно образование ни показва помещенията и ни разказа, че децата от този дом ходят в обикновено училище. Гледах през прозореца. Децата се връщаха на групи от училище. Само едно малко момиченце вървеше само, отделно от другите.

— Това е Соня. Тя е първокласничка — ми разказваше директорът. — Винаги върви сама. Смята, че скоро ще я осинови някое еврейско семейство.

— Защо еврейско, тя не прилича на еврейско дете, косите ѝ са руси, по-скоро е украинка.

— Някой в училището ѝ казал, че Соня е еврейско име, а това означава, че тя е еврейка.

Соня се съгласила с тази националност и веднага решила, че непременно ще бъде осиновена от еврейско семейство. И през цялото време ходи самичка, защото смята, че ако е в групата, бъдещите родители може да не я забележат.

Хубав е детският дом в Харков. И в другите градове в Украйна, Белорусия, Русия има домове за сираци. В тях също е пълно с деца, но независимо от това, колко са уютни тези детски домове, децата мечтаят да имат родители, да имат семейство.

И така, малката, слабичка първокласничка Соня, обува сивички обувчици, вървеше с делова походка по асфалта на училищния двор отделно от връстниците си. Соня, момиченцето от детския дом, мечтаеше...

Минали ден, втори, после месеци. Соня още не знаела, че и в другите страни отдавна съществуват детски приюти и че не всички деца се осиновяват, че повечето са обречени да живеят без родители. Соня също не била осиновена.

Но животът ѝ потръгнал нестандартно. По същото онова време група жители на Харков решили да си построят селище близо до града. Успели да получат сто и петдесет хектара земя и 120 семейства си взели по един хектар, за да поставят началото на своите родови имена.

Един парцел в края на общия терен останал без собственик. Решили да го дадат на някое дете от дома за сираци. Случило се така, че избрали малката Соня. Закарали с кола момиченцето заедно с нейната възпитателка до парцела ѝ. Възпитателката започнала да обяснява на детето:

— Виждаш ли, Соня, ето тук се поставени колчета и между тях е опъната връвчица. Зад нея се намира твоята земя, цял хектар. Подариха ти я хората, които също са си взели по един хектар земя до твоята и ще засадят тук градини, ще си построят къщи. Когато пораснеш, ти също ще можеш да си построиш къща и да си посадиш градина. Твоята земя ще те чака.

Момиченцето се приближило към връвчицата, пипнало я и попитало възпитателката:

— Значи зад тази връвчица е моята земя и зад връвчицата мога да правя всичко, което реша сама, така ли?

— Да, Сонечка, това е твоя земя и само ти можеш да се разпореждаш с всичко, което расте на нея.

— А какво ще израсне на нея?

— Както виждаш, засега растат различни тревички, но погледни към съседните участъци земя. Хората вече са засадили овошки — ябълки, круши и много други овощни дървета, при тях градините скоро ще зацъфтят. Когато пораснеш, и ти ще решиш какво и къде да посадиш на своята земя, за да бъде красиво както е при другите.

Соня се навела и се пъхнала под връвчицата, стъпила на своята земя, направила няколко крачки покрай колчетата, като разглеждала внимателно тревата и всичко, което сновяло и цвърчало в нея. Стигнала до малката брезичка, която растяла в предоставения ѝ парцел, и попипала тънкия ѝ ствол. Обърнала се към възпитателката и неизвестно защо малко развълнувано попитала:

— А дръвчето? Брезичката? Тя също ли е моя?

— Да, Сонечка, сега и брезичката е твоя, щом расте на твоята земя. Когато пораснеш, ще можеш да засадиш тук и други дръвчета, а

сега е време да тръгваме, скоро ще стане обед и аз трябва да съм при групата.

Момиченцето се обърнало с лице към своя парцел земя и започнало мълчаливо да го гледа.

* * *

Онези, които имат деца, знаят, че когато те играят вкъщи, често правят импровизирани стаи, като се ограждат с различни вещи. Когато са на село, строят малки палатки и играят вътре в тях. Не е ясно защо, но всяко дете има потребност да се ограда от големия свят в свой мъничък, да сътвори свое пространство. При децата в домовете за сираци пространството е общо. Дори да е обзаведено добре, им действа потискащо.

Соня, както и другите деца от дома, никога не е имала свое, макар и малко, ъгълче.

И ето, сега тя стояла зад ограденото с колчета място, където всичко било само нейно. И тревичката, и живите щурчета в нея, и брезичката. Слабичкото момиченце се обърнало към възпитателката и заговорило. В гласа му имало и молба, и решителност:

— Моля ви, много ви моля, разрешете ми да остана. Вие заминавайте, аз ще си дойда сама.

— Как ще си дойдеш, това са тридесет километра?

— Ще си дойда — отговорила твърдо Соня. — Ще вървя и ще дойда. Може и с автобус да пътувам. Моля ви, разрешете ми да постоя сама на моята земя.

Шофьорът, който бил също и собственикът на съседния имот до този на Соня, чул разговора и предложил:

— Нека момичето да постой тук до вечерта. Аз ще ви закарам, а вечерта ще ви доставя и нея.

След като помислила, възпитателката се съгласила. Тя не можела да не се съгласи, защото погледнала лицето на стоящото зад връвчицата момиченце, чакащо нейното решение.

— Добре, Соня — отговорила жената, — постой тук до вечерта, а аз ще изпратя обедът ти по шофьора.

— Ама защо да изпращате? Ние ще споделим обeда си със съседката — казал сериозно шофьорът, като произнесъл с уважение думата „съседка“.

— Клава, слушай — викнал той на жена си, която приготвяла обeда на верандата на строящата се къща, — пригoтви обeд за четирима, днес с нас ще бeде съседката.

— Добре — отвърнала жената. — Има за всички. — И добавила: — Соня, ако ти трябва нещо, обади се.

— Благодаря — отговорила вече съвсем щастлива Соня.

Когато автомобилът заминал, Соня тръгнала покрай опънатата връв. Вървяла бавно, понякога спирала, клякала, пипала нещо с ръчичките си и отново тръгвала. Така тя обиколила цялото си място по периметъра.

После застанала в средата на своя хектар земя и огледала всичките му страни. И изведнъж разтворила ръчичките си и побягнала, като подскачала и се въртяла.

Следобед Клава видяла колко се е изморило натичалото се по своята поляна дете и му предложила да поспи на сгъваемото легло, но уморената Соня отговорила:

— Ако може, дайте ми някаква стара дреха, за да си постеля. Искам да поспя на моята земя, при брезичката.

Николай поставил до брезичката на Соня сгъваемо легло с дюшек и одеяло. Момиченцето легнало и веднага заспало. Това бил първият му сън на собствената родна земя.

Както се струвало на всички, в детския дом възникнал неразрешим проблем. Соня молела всеки ден възпитателите за разрешение да отиде при своята земя. Обясненията, че още е малка и не бива да пътува самостоятелно по автобусите, а възпитателите не трябва да оставят другите деца, не помагали.

Соня започнала да разговаря с директора на дома. Тя му обяснявала, че непременно трябва да ходи при своята земя. Задължително е, защото на съседните места хората вече садят дървета и градините им скоро ще разцъфнат, а нейната земя изглежда сякаш е изоставена и на нея нищо няма да разцъфне.

В края на краищата, директорът на детския дом намерил приемливо решение за Соня и ѝ казал:

— Соня, сега не е възможно да те возим до твоя парцел, защото освен всичко друго ти трябва да учиш още половин месец. След две седмици започва ваканцията.

Ще поговоря със съседите ти и, ако те се съгласят да те наглеждат, през ваканцията ще те изпратим за известно време на твоето местенце. За една седмица, а може и за повече. Между другото можеш да изкараш тези две седмици, като свършиш и нещо полезно за своята земя. Ето, вземи тези две брошурки. В едната се разказва как се саят зеленчуци, а в другата — билки. Ако си послушна, до идването на ваканцията ще ти подготвя различни семена.

Соня се държала добре. Подготвяла старателно уроците си, а през цялото си свободно време четяла двете брошурки, които ѝ подарил директорът. Когато лягала да спи, мечтаела, представяла си как на нейната земя ще растат различни красиви растения. А веднъж нощната бавачка забелязала, че докато всички деца спели, на лунната светлина, проникваща през прозореца, Соня рисувала дървета и цветя.

Съседите се съгласили да се грижат за момичето. Когато започнала лятната ваканция, самият директор помогнал на Соня да натовари в багажника на колата суха храна за две седмици, лопатката, малкото гребло и пакета със семената...

Николай не искал да вземе сухата храна от детския дом, но директорът му казал, че Соня е независимо момиче и никога не би се съгласила да бъде бреме за някого и е по-добре да види, че си има и свои продукти.

Освен това ѝ дали и спален чувал, макар че семейството на съседа Николай било приготвило за детето от дома малка стаичка и постеля на вече построения първи етаж.

Когато Соня тръгнала към колата, дошли да я изпратят не само сътрудниците на дома, но и много други хора, които искали да видят сияещото от щастие лице на момичето.

Първите три нощи Соня спала в отредената за нея стая в съседната къща, но целия ден прекарвала на своето родно парче земя.

На третия ден Николай имал рожден ден и му дошли много гости. Една млада двойка пристигнала с палатката си. На следващия ден гостите си заминали, но палатката останала.

— Това е подарък за тебе — казали на раздяла младите приятели на Николай.

И Соня го помолила да спи в палатката. Николай ѝ разрешил:

— Разбира се, спи, щом искаш. Да не би да ти е задушно в стаята?

— В стаята е хубаво — отговорило момичето, — но всички хора спят на своята земя, а моята остава самотна през нощта. На много места горят огньове, а на моята е тъмно.

— И какво, искаш да преместя палатката на твоята земя ли?

— Чичо Коля, много ми се иска да бъда до брезичката. Ако имате време, ако не ви е трудно...

Всички следващи нощи Соня спала в палатката, поставена до брезичката на нейната земя.

Щом се събудела сутрин рано, тя веднага отивала до кофата с вода, която стояла до палатката. Гребвала вода с канчето и, като си напълвала устата, пускала тънка струя в шепите си и така се измивала.

После взимала албума, в който били рисунките ѝ с плана на терена, направен от нея, и ги разглеждала. А след това отивала да прави лехи с цветя.

Макар че малката сапърска лопатка, подарена от директора на детския дом, била остра, Соня по никакъв начин не успявала да забие докрай металната ѝ част в земята, силите ѝ стигали само до половината, но въпреки това лехичките все пак ставали.

Съседът Николай предложил на Соня да прекопае местата, които тя му покаже, с култиватор, но получил категоричен отказ. С една дума, тя се отнасяла ревниво към каквото и да е нахлуване на нейната територия. Хората чувствали това и се стараели да не престъпват без знанието на момичето границата, определена с колчета и опънат канап. Дори съседът Николай, след като се събудел сутрин и отивал да извика Соня за закуска, се приближавал само до връвта и оттам се обаждал на Соня.

Някакъв невероятен стремеж на малкото момиче към самостоятелност или страх да не би да бъде в тежест не му позволявал да моли за каквото и да било. Дори когато някой от жителите на селището се опитвал да му предложи ту дрехи, ту бонбони, ту някакъв инвентар, то учтиво благодаряло, но категорично отказвало да ги вземе.

За двете седмици престой на своята земя Соня прекопала и посадила три лехи и направила в средата на терена голям кръг с цветя.

Сутринта, в последния ден на двуседмичния ѝ престой, Николай както обикновено се приближил до границата между двата участъка, за да я извика за закуска.

— Чичо Коля, днес не ме викайте да закузвам, не ми се яде.

Николай почувствал в гласа на момичето някаква мъка и едва сдържан плач. Той не започнал да си изяснява какво е станало. Върнал се вкъщи и започнал да наблюдава Соня с бинокъл.

Момичето се разхождало из градината, пипало с ръка растенията, поправяло нещо по лехите. После се приближило към своята брезичка, прегърнало я и раменцата му се разтресли.

Старият микробус на детския дом дошъл за Соня към обяд. Шофьорът спрял при входа на имението на Николай и подал сигнал. Николай ми разказа какво станало по-нататък:

— Когато видях с бинокъла как тя си събира обикновените нещица, лопатката и малкото гребло и тръгва оклюмана към нас, когато видях лицето ѝ, не издържах и хванах мобилния си телефон. Добре, че успях да се свържа веднага с директора на детския дом. Казах му, че съм готов да подпиша всякакви документи и ще поема отговорност за детето, ще взема отпуск, ще бъда непрекъснато на вилата си, само и само момичето да може да бъде на своята земя до края на ваканцията.

Отначало директорът започна да обяснява, че всички деца от дома трябва да заминат на лечение и почивка на летен лагер край морето; че те отдавна се опитвали да осигурят тази възможност и сега вече тръгват благодарение на спонсорите.

Казах на директора това-онова по мъжки, но той не се обиди, а също ми отговори рязко. И веднага добави: „Дайте телефона на шофьора, сам ще говоря с него.“

Веднага изтичах при шофьора, подадох му телефона и му казах:

— Давай, приятелю, бързичко си заминавай.

Шофьорът си замина. А приближилата се Соня ме попита:

— Чичо Коля, нашият автобус ли беше дошъл да ме вземе? Тогава защо замина?

А пък аз нещо много се бях развълнувал от преговорите с директора, запалих цигара, ръцете ми трепереха и ѝ казах:

— Да бе, точно за тебе. Просто мина оттук ей така, да попита дали ти трябва продукти или нещо друго, а аз му казах, че ще се

оправим сами.

Тя ме погледна внимателно, стори ми се, че разбра нещо и тихо каза:

— Благодаря ти, чичо Коля — после първо тръгна, а след това затича бързо към своята земя.

Директорът на детския дом дойде на следващия ден сутринта, но аз вече го чаках. Само че той не дойде при мен, а се насочи направо към палатката. Не успях да му кажа да не прескача без разрешение канапа. Той се сети сам. Щом момичето излезе насреща, явно, за да не го травмира, веднага каза:

— Добър ден, Соня, минах оттук само за да те попитам какво ще решиш. Ние тръгваме за морето, а ти как искаш — тук ли ще останеш, или ще дойдеш с нас?

— Тук — не каза, а извика Соня.

— Аз така си и мислех — отговори директорът, — и затова ти донесох като суха храна...

— Не се безпокойте, не си губете времето. Нищо не ми трябва.

— Не ти трябва ли? Държавата отпуска пари за всеки възпитаник на дома. А ти тук сама ще се възпитаваши, сама ще се храниши. А какво ще ми наредиши да правя при тази ситуация, как да се отчитам пред държавата за парите, които са ми дадени? Не, бъди така добра да я приемеш. Хайде, Алексеич, разтоварвай. Разреши ни, Соня, да влезем. Може би ще ни покажеш все пак стопанството си?

Соня гледа известно време директора, като осмисляше ситуацията. После видя как шофьорът на микробуса разтоварва някакви тежки чанти и като разбра окончателно, че остава на своята земя до края на ваканцията, радостно възкликна:

— Ох, ама аз какво... Влизайте, ето я вратичката, тук няма връвчица. Заповядайте, гости. Ще ви покажа стопанството си. И вие, чичо Коля, влизайте.

Тя ни заведе при палатката си и веднага предложи да пийнем вода:

— Тази вода е от изворчето. Тя е вкусна, по-добра е отколкото тази от крана. Моля, пийнете.

— Няма да откажа — отговори директорът.

Гребна половин канче вода и с удоволствие я изпи.

Ние с шофьора също пихме и за голямо удоволствие на Соня похвалихме водата. Вероятно за първи път през живота си тя притежаваше нещо свое. Нека дори да е обикновена вода, но нейна, и това свое нещо тя можеше за първи път да даде на възрастните. Соня започваше да чувства своята съпричастност към света. След това ние слушахме около час и половина — два увлекателния разказ на момичето за това, какво е посадило и какво се кани да засажда. То ни показва и рисунките на бъдещото си имение. На рисунките нямаше само къщичка.

— Е, време е вече — каза директорът на Соня. — Ти тук сама си разопаковай вещите. Ей там съм ти докарал и фенер, който работи с акумулатор. С него можеш и надалеч да осветяваш, а може и за четене да го използваш, ако се превключи на лампа за дневна светлина. А сега ще има какво да четеш. Донесъл съм ти и списание за подредба на парцела, и книги за отглеждане на какво ли не, и за народна медицина.

— Олеле, ето пак щях да забравя — плесна с ръце Соня. — Аз ей сега.

Тя отметна края на платнището на палатката и ние видяхме вътре снопчета от различни билки, които висяха на опъната връв. Тя свали няколко от тях и ги подаде на директора:

— Това е глухарче. Една билка. Тя е за Катя от нашата група. Трябва да я запарва и да пие отварата. Тя често боледува. Прочетох в брошурката, която ви е ми дадохте... Така че изсуших.

— Благодаря...

Въобщо този директор е добър човек и обича децата. Поговорихме си после с него, той ме пита за поведението на Соня, даде ми смислени съвети за някои неща.

Соня изкара цялото лято в палатката на своя хектар земя. В центъра на участъка ѝ разцъфнаха прекрасни цветя. По лехите покълнаха лук, ряпа и други зеленчуци.

Когато дните станаха по-къси, вечер можеше често да се види как блещука светлината на фенера в палатката под брезичката. Всяка вечер Соня четеше книжките за народна медицина и все рисуваше в албума си бъдещето на своята земя.

Когато в края на лятото дойде да я вземе старият микробус на детския дом, помогнах да се натоварят запасите на Соня. А имаше

какво да се товари: чувал с картофи, три тикви... С една дума, напълнихме микробуса. Попитах Соня:

— Е, как ще бъде следващата година? Да пазя ли палатката ти?

— Разбира се, задължително ще дойда за следващата ваканция. Още първия ден ще пристигна на моята земя. Вие сте добър съсед, чичо Коля. Благодаря ви за доброто съседство!

И ми подаде ръка като възрастен човек. Заякнала беше тази ръка. А и самата Соня не само беше почерняла, но и укрепнала, беше станала по-уверена в себе си.

На следващата година тя дойде с различни фиданки, с някакъв разсад и веднага се захвана за работа.

На едно събрание хората от нашето селище решиха да построят на Соня малка къщичка.

А Зина, жената на предприемача, който строеше най-голямата вила, започна да настоява да не бъде малка.

— Срам ме е да гледам хората. Всички полагат основи на къщи като дворци, а едно-единствено дете живее в палатка. Идват гости, кой знае какво си мислят за нас.

Тъй като познавах характера на момичето, нейното болезнено отношение към всякакъв род дарения, възложиха на мен да проведа с нея преговорите във връзка със строителството на къща.

Отидох при нея и ѝ казах:

— Соня, по време на събранието хората от селището решиха да ти построят малка къща. Ти само кажи къде трябва да бъде.

А тя някак недоверчиво ме попита:

— Чичо Коля, а колко ще струва тази малка къща?

Без да подозирам каквото и да е, аз ѝ отговорих:

— Около две хиляди, средно по две хиляди на всяко семейство.

— По две хиляди? Но това са много пари. Значи хората няма да купят нещо за своите деца, а ще ги похарчат за мен. Чичо Коля, много ви моля, кажете им, че засега не ми е необходима къща. Аз още не съм измислила и място за нея. Моля ви, чичо Коля, обяснете на хората, моля ви...

Тя се вълнуваше и аз разбрах защо. Когато Соня получи своя парцел, за първи път през живота си се почувства независима. Той замени родителите ѝ, тя имаше нужда от него, а той от нея. С някакво

вътрешно чувство момичето усещаше или си представяше, че нейната земя не иска някой чужд да се докосва до нея.

И не дай си Боже, някой да я упрекне след изграждането на постройката, дори да е само мълчалив укор. Собствената ѝ независимост беше по-скъпа от собствената къща.

Започнах да убеждавам хората да не правят насила подаръци на момичето. А скоро след това се случи нещо неочаквано. Един ден децата се връщали бежешком от езерото и минали покрай парцела на Соня, а най-отпред карал велосипеда си синът на предприемача, Едик. Той през цялото време се шегуваше с нея, като я наричаше дребосък, макар че беше само три години по-голям от нея.

— Ей, дребосък — викнал Едик на Соня, — не ти ли дотяга да се занимаваш все с твоя ландшафт? Хайде, по-добре ела с нас да видиш зрелището.

— Какво зрелище? — попитала Соня.

— Моят баща ще запали сега строителния фургон. Виждаш ли, ей там? За всеки случай пристигна и пожарната.

— А защо трябва да се изгори?

— Защо ли? Защото разваля гледката.

— Но след неговото изгаряне дълго време нищо няма да расте на земята.

— Защо пък да не расте?

— Защото всички полезни червейчета, всички буболечици ще изгорят. Ето, аз палих огън до палатката и виж, на това място сега нищо не расте.

— Я виж ти, колко си била наблюдателна, дребосъче. Ами тогава спаси нашите червейчета. Вземи старото вагонче, защото татко не знае как да се отърве от него.

— Как да го взема, та той е тежък?

— Как, как. Разбира се, че с кран. Вдругиден при нас ще дойде кран. Ще поставя вятърен двигател. С една дума, вземи го, или сега ще има грандиозен огън.

— Добре, Едик, съгласна съм да взема вашето фургонче.

— Да тръгваме тогава.

Възрастните съседи и куп дечица се събраха до имението на родителите на Едик. Пожарният екип стоеше в готовност. И тогава

Едик се приближи до баща си, който вървеше с туба бензин към строителното фургонче, и му каза:

— Тате, не трябва да се изгаря фургонът.

— Какво значи не трябва? Защо?

— Защото аз го подарих.

— На кого?

— На дребосъка.

— На кой дребосък?

— На Соня от крайния парцел.

— И какво, да не би да се е съгласила? Съгласила се е да го приеме от тебе?

— Тате, ама ти какво, ако не ми вярваш, сам я попитай.

Едик взе за ръка Соня, която стоеше в детската тълпа, и я заведе при баща си:

— Кажи, че си съгласна да вземеш тази будка. Говори.

— Съгласна съм — тихо отговори Соня.

Ох, как не можеше да скрие предприемачът напъващата го отвътре гордост заради сина му. Да не се надяваш, от никого нищо не взима, а ето само от неговия Едик решила да приеме подарък своенравната Соня.

Когато дечурлигата се разотидоха, предприемачът извика бригадата, която извършваше довършителните работи, и каза на бригадира:

— Значи така, момчета. Вземете каквито искате материали, ако трябва работете двадесет и четири часа в денонощието, плащам по удвоена тарифа, но искам след два дни вътре в този фургон да бъде като в европейско жилище. Външно може и да си остане такова ожулено, но вътре...

След два дни на Сонината земя до брезичката, на мястото, където преди това беше палатката, стоеше върху тухлен фундамент ожуленият строителен фургон. Ожулен, но подготвен от строителите за боядисване, а финландската боя и четките бяха вътре.

Соня сама го боядиса по-късно — боядиса първата в живота си собствена къщичка на родната земя. А през следващата година тази къщичка се превърна в приказна кула, обвита с диво грозде и бръшлян и оградена от цветя.

* * *

Минали десет години. Соня завършила училище и вече цяла година живеела в своето имение. В селището, потънало в зеленина и цъфтящи градини, се издигали вили, но най-хубаво, най-красиво имение имала Соня. Когато нейните връстници напуснали дома и тръгнали към неизвестността, когато се опитвали да постъпят в което и да е училище заради общежитието; да намерят каквато и да е работа, поне да стига за прехрана, Соня вече била заможен човек. Жителите на селището предавали на прекупвачи излишъците от зеленчуци и плодове. Отгледаното в именията се продавало на доста висока цена. Изнасяло се в страните от Евросъюза, в специални магазини, където се продавала екологично чиста продукция. Соня също продавала на прекупвачи отгледаното в нейното имение, но основната част от продукцията ѝ изкупували хора от града, които директно пристигали при нея, защото били чули за необикновеното момиче и неговото чудесно имение. Освен това Соня събирала лечебни билки и помагала на много хора да се отърват от болестите си.

Веднъж на гости при своите родители, които вече живеели постоянно в имението си, пристигнал Едик. Той учел трета година в престижен американски университет. Предстояла му сложна операция. Вероятно от чуждестранната вода и храна се разстроила работата на черния дроб и на бъбреците. Едик решил преди операцията да погостува една седмица на родителите си. Зинаида, майката на Едик, предложила:

— Сине, може би все пак е добре да отидем при нашата местна лечителка. Представи си, че изведнъж ти помогне.

— Ама и ти, мамо, в кой век живеем? Там, на запад, медицината отдавна е на най-високо ниво. Ще отрежат и ще заменят каквото трябва. Не се тревожи. Няма да отида при някакви си баби знахарки. Това вече е от по-миналия век.

— Но аз не ти предлагам да отидеш при някакви баби. Нека да отидем, спомняш ли си малкото момиченце от детския дом в края на нашето селище, което за учудване на всички само облагородяваше подарения му хектар земя?

— А, онова дребосъче ли? Спомням си го малко.

— Сега този дребосък, сине, е много уважаван човек. За отгледаното от нея прекупвачите са готови да плащат двойно, а за събраните от нея билки идват хора от далечни места, макар че тя не прави никаква реклама.

— А дребосъкът откъде има тези знания?

— Та нали тя още от първи клас прекарваше всяко лято на своя участък земя, а през зимата четяла разни книжки по народна медицина и градинарство. Детският ум е остър, помни добре всичко. Разбира се, тя е взела много знания от книгите, но хората говорят, че тя самата разбирала повече. Освен това казват, че и растенията я разбират. Тя разговаря с тях.

— Брей, ама че дребосък! Колко взима за лечението?

— Понякога взима, но се случва да лекува и безплатно. Ето например миналата година я срещнах край язовирчето. Тя ме погледна в очите и каза: „Лельо Зина, склерата на очите ви не е наред, вземете тази билка, правете си отвара от нея и пийте, ще ви мине.“ И ми мина. А бялото на очите ми действително не беше в ред, защото ме болеше черният дроб. Сега не ме боли. Хайде, сине, нека да отидем, може би ще помогне и на твоя черен дроб.

— Но при мен, мамо, не е само черният дроб. Диагнозата вече ми е поставена — ще ми махнат единия бъбрек. И тук никакви отвари няма да ми помогнат. Впрочем, нека да отидем, интересно ми е да видя имението на дребосъка. Казват, че приличало на рай.

* * *

— Да! Подредено е чудесно — без да съдържа възхищението си казал Едик, когато двамата с майка му приближили до имението на Соня. — Докато другите хора в селото са хвърляли всичките си усилия в строителството на вили и каменни зидове, тя действително е създавала рай. Погледни, мамо, каква ограда от зеленина е отгледала!

— Ако беше видял градината й, още повече щеше да се възхитиш. Само че тя допуска много малко хора в своята градина — подчертала Зинаида, откряла портичката и извикала високо:

— Соня, ако си вкъщи, излез. Соня, вкъщи ли си?

Вратата на къщичката — бившият фургон на строителите — се отворила и се показала девойка. Тя прехвърлила с плавен жест тежката си руса плитка на гърба, видяла Зинаида, съпроводвана от сина си, и на бузите ѝ запламтяла руменина. Младата красавица закопчала горното копченце на прилепналата по стегнатата ѝ гръд блузка, слязла по стълбичката с мека, лека и в същото време грациозна походка и тръгнала по пътеката към портичката, където стояли Зинаида и Едик.

— Здравейте, лельо Зина. Добре дошли, Едуард. Ако искате, влезте в къщата или в градината ми.

— Благодаря за поканата, с удоволствие ще влезем — отвърнала Зинаида.

А Едик не казал нищо, дори не поздравил.

— Знаеш ли, Соня — продължила да говори Зинаида по пътя към градината, — синът ми има проблем, предстои му операция. Макар че ще го оперират в Америка, на мен като майка някак си ми е тревожно.

Соня се спряла, обърнала се и попитала Едик:

— Какво ви боли, Едуард?

— Сърцето — сподавено отговорил Едик.

— Как така сърцето? — възкликнала Зинаида. — Нали казваше черния дроб, бъбрека. Значи си ме лъгал, успокоявал си ме.

— Не съм те лъгал. Но сега, мамо, сърцето ми бие, ето пипни, виж как бие — и като взел ръката на майка си, я притиснал към гърдите си. — Чуваш ли, сега ще изскочи и ще се взриви, ако не убедиш веднага тази хубавица да се омъжи за мен.

— Ама и ти си един шегаджия — се засмяла Зинаида, — едва не ме изплаши до смърт.

— Аз не се шегувам, мамо — отговорил сериозно Едик.

— Е, ако не се шегуваш — весело отговорила Зинаида, — да знаеш, че половината селище вече е изпрацало сватове за синовете си. И все без резултат — не иска да се омъжва. Ето, попитай я защо не иска, а не да буташ майка си отпред.

Едик се приближил до Соня и попитал тихо:

— Соня, защо не сте се омъжили за никого досега?

— Защото — тихо отговорила Соня, — защото чаках теб, Едик.

— Ама че майтапчии, защо си правите шеги с майката?

— Мамо, веднага ни благослови, аз не се шегувам — казал твърдо Едик и хванал Соня за ръката.

— И аз не се шегувам, лельо Зина — казала Соня сериозно.

— Не се шегувате... Значи и ти, Соня... Не се шегуваш... Ами щом не се шегуваш, защо ме наричаш лельо, а не майко?

— Добре. Ще ви наричам майко — с треперещ глас отговорила Соня и като направила една крачка към Зинаида, се спряла нерешително.

Зинаида не била в състояние да осъзнае веднага какво е станало — шегата ли, или някакво игра? Тя местела погледа си от лицето на Соня към лицето на сина си и отново... В един момент разбрала сериозността на намеренията на младите и се хвърлила към Соня, прегърнала я и заплакала:

— Соня, Сонечка, дъщеричке, аз разбрах, вие сериозно.

Потрепервали и раменете на Соня, която се притискала в Зинаида и повтаряла:

— Да, мамо, сериозно е. Да, много е сериозно.

След това младите се хванали за ръце, и без да забелязват когото и да било, тръгнали бавно по улицата на селището към имението на семейството на Едик. А отпред вървяла Зинаида. Тя едновременно се смеела и плачела и непрекъснато бърборела, като притичвала към всеки срещнат:

— Ние отидохме... А те се видяха... и изведнъж се влюбиха един в друг... А аз хайде — и ги благослових... А отначало мислех, че е шегата. А те, изведнъж — и се влюбиха. А аз им говоря... А те на мен — сватба, мамо, още днес. Добри хора, ама как така? Нали трябва да се приготвим, да бъде официално. Не може така.

Когато бащата на Едик излязъл да ги посрещне, чул долу-горе същия объркан разказ. Той погледнал младите и казал:

— Ти както винаги много бърбориш, Зинаида. Как така да не е възможно сватбата да се направи днес? Я погледни тези двама млади. Не днес, а сега трябва да се направи сватбата.

Едик се приближил към баща си и го прегърнал:

— Благодаря ти, тате.

— Е, какво толкова... Благодаря. За какво да се прегръщаме. Трябва да се вика „горчиво“!

— Горчиво! Горчиво! — завикали събралите се наоколо хора.

Едик и Соня се целунали за първи път пред очите на жителите на селището. На сватбата присъствали всички, които в този момент били вкъщи. И всички заедно пригответели импровизираната трапеза на открито. А сватбата не „бучала“, както това се случва често на руските събирания с изобилно пиене, а до късна нощ пяла.

Въпреки настояването от страна на родителите младоженците се настанили не във вилата, приличаща на дворец, а в малката къщичка на Соня.

— Разбери, тате — казал Едик, — построили сме тук цял дворец с разни пристройки, заемащ половин хектар. А такава красота и такъв въздух като в имението на Соня при нас няма. Половината от това трябва да се събори.

След този случай предприемачът пил цяла седмица, но за учудване на всички започнал да събаря пристройките, като нареждал:

— Изпонастроили сме от глупост сума ти нещо тук. Внуците няма да поискат да живеят в тия катакомби.

Щастлив е животът на Соня и Едик...

Стоп! Ето че започнах да разказвам за бъдещето. И то задължително ще бъде прекрасно. А настоящето? В настоящето в град Харков има хубав дом за сираци. В него има едно момиченце Соня. Соня вече е в трети клас, но няма собствена земя от един хектар, тъй както нямат Таня, Серьожа, Катя... и други стотици деца в детските домове. Украинската Рада все още не е поставила на дневен ред въпроса да се даде за пожизнено ползване на жителите на страната, включително и на децата сираци, по един хектар земя за създаване на родово имение. И Белоруската Дума не е поставила този въпрос, и Руската... Дали ще им простят техните деца? И дали днешните депутати ще могат да простят на самите себе си?

ЗОНА НА БЪДЕЩЕТО

Николай Иванович — началник на изправителния лагер с особен режим, а казано просто — затвор, вече пета вечер не си отиваше след работа. Когато работният ден свършваше, той изключваше телефоните и се разхождаше напред-назад в размисъл. Понякога седнаше на стола, вземаше в ръцете си една зелена папка и вече за кой ли път препрочиташе нейното съдържание.

От името на група осъдени граждани, затворени в двадесет и шеста килия, един затворник, изтърпяващ наказание по чл. 93 от Наказателния кодекс на Руската федерация, се обръщаше към него с невероятно на пръв поглед Предложение.

Осъденият, по фамилия Ходаков, предлагаше да се вземат за колонията сто хектара изоставена или неизползваща се орна земя. Тази земя да се загради с бодлива тел, да се поставят вишки по ъглите, с една дума да се направи всичко необходимо и редно за предотвратяване на евентуално бягство. И на тези оградени сто хектара да работят, като се занимават със селско стопанство, деветстотинте затворници. Заявленията на желаещите бяха в същата папка.

В своите заявления затворниците се задължаваха да осигурят цялата колония със зеленчуци, като дават за нуждите на затвора половината от получената реколта. Те молеха другата половина от реколтата да се предава на семействата им. В това нямаше нищо невъзможно. В много колонии затворниците работят в някакво производство. В едни от тях майсторят някои прости неща в дървообработващи цехове, в други са организирани шивашки производства и затворниците шият обикновени дрехи, антерии, къси гащета и получават за труда си някакво малко заплащане. А заплатата им е малка, защото трудът им е слабопроизводителен.

Затворниците предлагаха да се заемат със селско стопанство. Защо пък не, това може да стане. Заплащането с половината от реколтата е възможно, няма да е необходимо да се занимават с пласиране на произведеното, да дават продукцията за продан, а след

това да чакат с месеци изплащането на парите. Но това, което се предлагаше след това.

Затворникът Ходаков молеше от името на другите затворници тези сто хектара да се разделят на парцели по един хектар и всеки от тях да се даде на конкретен затворник. По-нататък се предлагаше да се даде възможност на всеки да построи на парцела си отделна килия. А после молеха, след излежаване на наказанието, да се предостави възможност на онези, които биха искали, да останат на своя парцел. И вече да не се изземват, а да се купуват от него излишъците от реколтата и да се предостави възможност на изтърпелите срока на наказание да разширят своите килии.

Зелената папка с това предложение или молба беше предадена на Николай Иванович преди половин година. Освен деветдесетте заявления и текста на предложението в папката имаше и скица на бъдещите парцели, изработена красиво с цветни моливи. На рисунките бяха изобразени и вишките за наблюдение, и бодливата тел, и контролно-пропускателният пункт.

След първоначалното прочитане Николай Иванович сложи папката в долното чекмедже на бюрото, от време на време се връщаше мислено към съдържанието ѝ, но не даваше никакъв отговор на затворниците.

Но се случи нещо, което накара началника на колонията вече пет вечери подред да мисли интензивно върху предложението на затворниците. От управлението пристигна заповед от началото на следващата година да се пристъпи към разширяване на колонията, да се построят още килии и до края на следващата година да са готови да приемат още сто и петдесет осъдени граждани. Заедно със заповедта дойде и проектът за пристройките към съществуващите здания, съобщаваха се и сроковете на финансиране. Предлагаше се в строителството да се използва трудът на затворниците.

Николай Иванович разсъждаваше така: Финансирането както винаги ще се забави, има проблем и с доставката на евтини материали. Сметката се прави по едни цени на строителните материали, а когато се пристъпи към строителството, те вече са други. Трудът на затворниците е нископроизводителен. Заповедта несъмнено е неизпълнима, но не може и да не се изпълни. До края на службата му остават пет години. Стигна до званието полковник. В продължение на

двадесет години е началник на колонията и няма нито едно наказание. И ето ти сега тази заповед.

Но не тези обстоятелства бяха основни в разсъжденията на полковника. Зелената папка! Затворникът Ходаков твърдеше в своите записки, че съгласно този проект по време на престоя си в колонията ще бъде изпълнена главната задача на този род заведения — превъзпитаването на престъпниците.

Николай Иванович много добре знаеше, че в съвременните изправителни домове престъпниците не се възпитават, а по-скоро стават по-опитни. Иначе не биха получавали присъди втори и трети път. Именно това обстоятелство притесняваше много Николай Иванович, отдал много сили и време на службата си.

Животът си минаваше, службата му вече отиваше към края си, а какво е свършил? Излизаше, че е отглеждал престъпници.

Зелената папка! Ама и тя е една болест! Поне да беше стигнал до твърдото убеждение, че в нея е изложено неприемливо предложение, но не, нещо отвътре не му даваше да го отхвърли. Нямахте сили и да го приеме. Беше необикновено предложение, нестандартно.

На следващата сутрин първата работа на полковника била да нареди да доведат в кабинета му затворника от двадесет и шеста килия, Ходаков.

— Можете да седнете, гражданино Ходаков. — Николай Иванович посочил към стола. — Аз прегледах съдържанието на вашата папка. Възникна един конкретен въпрос към вас.

— Слушам ви, гражданино началник — бързо казал затворникът, като станал от стола.

— Седнете! — наредил надзирателят, който съпровождал затворника.

— Ама ти седи, какво скачаш все едно че си в съда — казал началникът. — Засега ти изчакай навън — обърнал с той към надзирателя.

— Значи вие, Ходаков Сергей Юревич, внасяте това странно предложение?

— То само на пръв поглед изглежда странно. А всъщност предложението е много рационално.

— Тогава кажете веднага и откровено каква хитрост сте замислили? Искате да създадете условия за масово бягство ли? Сред

вашите деветдесет души, подали заявления, срокът на излежаване на всеки един е от пет до девет години. Значи искате да приближите свободата, така ли?

— И да има някаква хитрост в това предложение, тя не е свързана с бягство, гражданино началник. — Затворникът отново се изправил и започнал да се вълнува:

— Вие не сте ме разбрали правилно...

— Ама седи си спокойно, де. И давай без „гражданино началник“. Казвам се Николай Иванович. А тебе те познавам от делото ти, Сергей Юревич. Бил си психолог. Защитил си дисертация, после си влязъл в бизнеса. Получил си присъда за кражба в особено големи размери. Нали така?

— Да, получих присъда... Николай Иванович, всичко това беше в началото на перестройката. Нали знаете как беше. Не си успял да свикнеш с едни закони, а вече са излезли други...

— Добре, няма значение, сега разговорът ни не е за това. Обясни ми идеята си за тази селскостопанска зона зад бодлива тел или както може да се нарече по друг начин.

— Ще се опитам да ви обясня, Николай Иванович. Само че ще ми бъде трудно да го направя поради едно обстоятелство.

— Кое е то?

— Разбирате ли, ние прочетохме една книга, нарича се „Анастасия“. След това друга книга, продължение. С една дума, в нея се говори за предназначението на човека. За това, че ако всеки човек на Земята вземе по един хектар и направи от нея райско кътче, тогава цялата Земя ще се превърне в рай. В книжката всичко е казано просто и убедително.

— Какво по-просто от това. Разбира се, че ако всеки вземе и създаде, цялата Земя ще се превърне... Само че какво общо имате вие с това?

— Нали ви казвам — всичко това е изложено убедително в книгите. Може някой да ги е прочел бегло и да не е разбрал всичко, но ние имаме време — четохме, обсъждахме и разбрахме.

— И какво от това?

— След прочитането на тези книги много хора ще поискат да вземат земя и да създадат райски оазис за своя род на нея. Те са на свобода, за тях това е достъпно. Но ето и ние решихме: макар и да сме

зад бодливата тел, също можем да вземем по един хектар, да го обработваме, да го благоустроим... А като наказание да даваме половината, дори и по-голяма част от продукцията за нуждите на колонията или обществото, но имаме една молба: да не се отнема земята на тези, които след изтърпяване на наказанието поискат да останат там.

— И какво излиза, че ще живеете до края на живота си зад бодливата тел и под дулата на надзирателите ли?

— Когато изтекат присъдите на всички, вие може да свалите загражденията от бодлива тел и да ги пренесете заедно с вишките на друго място. На новото място могат да уредят свои имения други желаещи от затворниците. А ние ще останем в своите.

— Ясно. А след това, когато и те си излежат присъдите, телта с вишките пак на ново място, а те да останат вече в свободните си имения. Така ли?

— Да, така.

— Фантасмагория някаква. Какво излиза, аз, началникът на колонията, да създавам за затворниците райски оазиси, така ли? И вие вярвате, че това може да стане?

— Напълно съм убеден в успеха. Като психолог съм убеден. И със сърцето си го чувствам. Сами преценете, Николай Иванович. Ще си излежи своите девет години човекът, ще излезе на свобода. Приятелите му са в килиите в зоната. На семейството си не е нужен. На обществото също. Кой ще поиска да вземе на работа бивш затворник? Пълно е с безработни с различни професии, стоят на опашките пред борсите на труда и при това са с прилични биографии... За бившия затворник не се предвижда никаква работа в обществото. Има само един път — да се захване за старото. Така и става — захващат се и отново попадат в затвора.

— Да, знам за тази ситуация... За какво ми разказваш очевидни неща. Ти ми кажи като психолог. Защо, след като са прочели тези книги, затворниците изведнъж са се променили и са решили да се заемат със земята дори и зад бодливата тел?

— Защото всеки откри за себе си перспективата на вечността. А иначе се смята, че и да е в килия, човекът още живее, но в действителност него го няма. Той е умрял, защото за него няма перспектива в живота.

— Каква е пък тая перспектива за вечност?

— Нали ви казвам, че е трудно да се изложи изведнъж всичко, което е в тези книги...

— Добре, ще ги прочета тези книжки, ще се ориентирам какво ви е подтикнало към такава лирика. А после ще поговорим. Надзирател, отведи го.

Затворникът Ходаков се изправил, сложил ръцете си на гърба и помолил:

— Разрешете да задам още един въпрос?

— Казвай — съгласил се полковникът.

— Когато ние разработвахме проекта на тази зона, взехме предвид съществуващите инструкции за реда на престой на затворниците. В проекта няма никакви нарушения на тези инструкции.

— Нима сте взели под внимание... Инструкциите... Няма нарушение... Ще проверя.

— Изведете го — наредил Никой Иванович на надзирателя. А след това извикал юриста и му предал папката с думите:

— Ето, вземи. Запознай се и прецени какви нарушения на инструкцията по излежаване има, в какво се състоят те, и ще ми доложиш след два дни.

След два дни юристът седял в кабинета на началника на колонията. Той започнал доклада си с недомлъвки:

— Работата е в това, Николай Иванович, че от гледна точка на закона и инструкциите, регламентиращи престоя на гражданите в така наречените „места за лишаване от свобода“, даденият проект не може да се разглежда еднозначно.

— Ти тук какви ги въртиш и сучиш пред мен, Василий, като адвокат в съда? Ние с теб се знаем от петнайсет години.

Николай Иванович станал иззад бюрото си. Кой знае защо той малко се вълнувал. Разходил се из кабинета и седнал отново:

— Кажете конкретно къде и в какво се нарушават законът и инструкциите тук.

— Конкретно... Ако е конкретно, трябва всичко да бъде по реда си.

— Давай тогава подред.

— Ние строим зоната. В проекта се предвижда изолиране на територията от външния свят. Два реда бодлива тел ограждат зоната от

сто хектара. В проекта се предвиждат и стражеви вишки. С една дума, заграждането на територията на зоната изцяло отговаря на инструкциите. По-нататък в проекта се предлага зоната да се раздели на участъци с размери от един хектар и всеки един от тях да се зачисли на отделен затворник.

Какво може да се каже? Съгласно инструкциите ние сме длъжни да учим несъзнателните граждани на труд, трябва да се изграждат цехове за производство на някаква продукция, а така също да се развиват помощни стопанства и да се преминава към самофинансиране. Нали по закон се разрешава да се създават учреждения, подобни на нашето — със специфични условия за стопанска дейност и многоцелево използване на горския фонд^[8].

В нашия случай проектът предвижда помощно стопанство, което може да осигури на поверените ни затворници зеленчуци. Възможно е да остава и за продан. Дотук сме в рамките на закона.

— Не се бави, давай нататък. Къде излизаме извън рамките?

— По-нататък се предлага на всеки парцел земя да се построи отделна килия. В нея ще живее затворникът, към който е прикрепено съответното му работно място — този хектар земя.

— Именно, за всеки отделна килия на неговия хектар. Не ни стигат средствата за нормални кревати, а те искат отделна килия с всички удобства и мебелировка. Утопия.

— Ти сигурно не си се запознал внимателно с проекта, Николай.

— Какво означава не съм се запознал внимателно? Та аз го знам наизуст.

— Не знам, не знам... Във всеки случай тук се предлага чертеж с описание, така да се каже, на интериора на тази отделна килия. Всичко е строго съгласно инструкцията.

Креват, клозет, стол, маса, рафт за книги, шкафче. Метална врата с шпионка и външно заключване, решетки на прозорците. А що се касае до финансирането, тук е казано ясно: „Всеки затворник финансира сам изработката на своята единична килия.“

— Когато преглеждах проекта, в него нямаше такова нещо.

— Не знам... Не знам... Ето виж, има. И рисунка, и работни чертежи за производителя, и описание.

— Какво значи „има“? Когато ти предадох папката, за да се запознаеш с материала, там това го нямаше. Много добре си спомням,

че го нямаше.

Тази папка съм я преглеждал десетина пъти от кора до кора. И значи ти... За два дни...

— Аз, Коля. Аз. Само че не за два дни. Те ми предадоха същата такава папка преди три месеца. Наскоро аз внесох своите поправки, допълнения и те се съгласиха с тях.

— Защо не ми каза нищо за това?

— Но ти ме помоли да кажа мнението си едва преди два дни.

— Добре де, хайде говори. Кажки какво мислиш за всичко това?

— Ами мисля това, Николай. Ако този проект се осъществи, лагерите и затворите в страната ще станат по-малко и престъпността ще намалее. А ти, Николай Иванович, ще влезеш в световната история като гениален реформатор.

— Я стига, за историята. Давай по същество. За законността.

Николай Иванович отново се изправил и започнал да се разхожда из кабинета. Юристът се обърнал към ходещия напред-назад замислен началник на колонията и казал:

— А ти, Николай, защо се вълнуваш толкова?

— Аз да се вълнувам? Че от къде на къде ще се вълнувам? Впрочем... Прав си, Василий. Вълнувам се. А се вълнувам, защото не знам как да докладвам за това на генерала в краткия си рапорт.

— А, ето какво било. Значи все пак си решил да го придвижиш, щом си се накарал да ходиш при генерала, така ли?

— Реших. Мислех си, че ти ще разкритикуваш проекта и ще ме убедиш да не отивам при генерала. А сега ми падна товар от раменете. А ти изглежда го поддържаш?

— Поддържам го.

— Значи ще трябва да отида — радостно заключил Николай Иванович, сякаш се страхувал, че приятелят му ще разкритикува съдържащото се в зелената папка. Началникът на колонията се приближил до шкафа, извадил бутилка коняк, лимон и две чашки:

— Хайде да се почерпим за успеха, Василий. А ти кога се настрои така съчувстващо към тази зелена папка?

— Е, не веднага.

— И аз така.

— Дъщеря ми учи в юридическия институт. Сега пише дипломната си работа. Темата ѝ е: „Влиянието на престоя на

гражданите в местата за лишаване от свобода с цел изкореняване на престъпните деяния“. Даде ми да я прочета. Прочетох я, а там е написано: „Деветдесет процента от гражданите, излежали своя срок за наказание в местата за лишаване от свобода, извършват престъпни деяния повторно. Основните причини за стряскащата статистика за правонарушенията са следните:

1) Възпитанието на човека, което го е довело до извършване на закононарушение;

2) Сложността при адаптацията в обществото след престой на човека в местата за лишаване от свобода;

3) Формирането на престъпен мироглед у човека по време на престоя в престъпна среда!“

Представяш ли си какво е написала, Николай? Какво се получава? Като служим честно, ние с теб формиране престъпен светоглед!

— Ние нищо не формиране. Ние действаме съгласно устава, закона и инструкциите. Макар че ти знаеш, че у мен също има някаква неудовлетвореност. Гонех я от себе си, мислех си, че това не е моя работа. А когато се появи тази зелена папка... Половин година разсъждавах, размислях. Сега реших — ще отида при генерала. Но ето, няколко пъти сядам, за да напиша по-смислен рапорт, но не се получава.

— Хайде да опитаме заедно. Мисля, че най-важното е да не изплашим началството с това, че проектът е оригинален и нетипичен. Трябва да се напише някак по-просто.

— Съгласен съм, че трябва да е по-просто. А как? След като те искат всеки затворник, който отработи своя срок за наказание на поверената му земя, след освобождаването му да остане на нея, като я получи за пожизнено ползване.

— Да, тази точка засега е неизпълнима. Сега в държавата няма закон за предоставяне на земя за пожизнено ползване. Мислих по тази точка. Трябва да им се каже съвсем честно. След изтичане на срока за наказание ще се разглежда въпросът за даване на земя на освободените, но в рамките на законодателството за земята, съществуващо към момента на освобождаването. Мисля, че ще разберат. На всички е ясно, че не може да се скочи по-високо от закона. Не съчиняваме законите ние. Но трябва да се каже и за тенденциите.

Всичко върви към това — да се създаде закон, който да позволява притежаването на земя.

— Дай, Боже! — Николай Иванович напълнил пак чашите с коняк. — Дай да пийнем по още едно за успеха.

Чукнали се и изведнъж Николай Иванович поставил чашата си на масата и отново започнал да се разхожда из кабинета.

— Ти какво се развълнува пак? — го попитал юристът.

— Разбираш ли, Василий — без да спира, с тревога говорел Николай Иванович, — ние тук се размечтахме като момченца за високите материи... Размечтахме се, а забравихме, че си имаме работа с престъпници. Разбира се, сред тях има и такива, които просто са стъпили накриво. Те може и да искат да подредят живота си в рамките на закона, но основната част от контингента са отрепки. Те си мислят за съвсем друго и аз си задавам въпроса, дали тук няма някаква хитрост?

— Аз също съм си мислил за това, Николай. Искаш ли да ги проверим, а след това вече ще решим дали да ходиш при генерала с рапорт, или не?

— А как ще ги проверим?

— Ето как. Каж ми кога ти предадоха тази зелена папка?

— Приблизително преди половин година.

— Значи те повече от половин година са обсъждали този проект, правили са рисунки, чертежи. След това всичко са оформили много красиво в папка и са приложили деветдесетте заявления. А какво ще кажеш да съберем в актовата зала неочаквано, без предупреждение всички, които са написали заявления? Ще поканим специалисти, агрономи, градинари, нека те да ги изпитат. Да им зададат въпроси за това, как и кога трябва да се засява. Те ще питат, а ние ще видим колко ще бъдат желаещите да отговарят. Разбираш ли, ако при тях всичко това е сериозно, ако в тази идея няма клопка, ако това действително е било тяхна мечта, те просто не биха могли просто да седят и да чакат половин година отговор на своето предложение. Задължително биха изучавали агротехнологиите.

— Ама и ти го каза, Василий. Тези отрепки да изучават половин година как се садят цветенца, краставички?... Хич не ми се вярва. Може някой, който е от село, и да отговори. А тези...

— Нали точно това казвам, дай да проверим, преди да решим да се ходи ли при генерала, или не.

В актовата зала седели не деветдесет, а двеста затворници. Когато началникът поканил специалистите по агротехнологиите — двама преподаватели от селскостопанския институт и един от техникума, — желаещите да се заселят в новата зона станали двеста души.

Затворниците се настанявали в залата, без да предполагат, че сега ще имат изпит. Видели, че на сцената седят трима души, но не знаели кои са. Началникът на колонията съобщи:

— Във връзка с това, че имаме намерение да организираме помощно стопанство, на нас ни трябва хора, които са запознати със селскостопанското производство. С една дума, представям ви преподавателите от профилните учебни заведения, които ще ви зададат въпроси, след което ние ще решим на кои от вас може да се даде земя.

Николай Иванович представил подред преподавателите и им предложил да зададат въпроси на събралите се. Първи задал своя въпрос възрастният преподавател от селскостопанския техникум:

— Кой от вас, уважаеми, ще може да ми каже кога трябва да се посадят семената на домати за отглеждане на разсад? Кога се засажда разсадът в почвата? И ако ви е ясен изразът пикиране, кажете моля, кои признаци подсказват за неговата необходимост?

„Виж ти, как го каза само — си помислил Николай Иванович. — В един въпрос събра няколко, на такова нещо дори и моята жена, дете е ентузиазирана градинарка, няма да може да отговори по памет. Тя винаги поглежда в книжките, преди да засади нещо. Ето, и в залата седят и мълчат, не се помръдват.“

Мълчанието в залата объркало Николай Иванович. Тайничко му се искало да се осъществи проектът в зелената папка. Той се отнесъл толкова придирчиво към него не защото го отхвърлял, а за да се отстранят предварително всички празноти и недостатъци. Мълчанието в залата говорело за несериозно отношение към проекта от страна на главните участници. Това означавало, че няма да бъде възможно осъществяването му.

„Гледай само как мълчат, нима няма нито един селянин? Макар че и на село жените се занимават със зеленчука.“

За да разреши напрежението и да прекъсне проточилата се пауза, Николай Иванович се изправил и казал строго:

— Какво, да не би да не сте разбрали въпроса?

— Разбрахме го — отговорил млад затворник от първия ред.

— Щом сте го разбрали, тогава отговорете.

— Кой да отговори? Вие не сте извикали никого.

— Как кой? Който знае как да отговори, нека да вдигне ръка.

За миг всички затворници вдигнали ръце. Преподавателите, които си говорели помежду си, веднага млъкнали. В душата на Николай Иванович нахлули смесени чувства. Тук имало и гордост за неговите подопечни, и завърнала се надежда, че проектът ще се осъществи, и тревога дали някой от затворниците, ще може да отговори достатъчно правилно.

— Хайде, ти отговори — и той посочил един приказлив млад затворник на първия ред. Младежът се изправил, погладил голата си глава с нашарената си с татуировки ръка и започнал да говори бързо и без запъване:

— Времето, подходящо за посяване на семената на домати за получаване на разсад, не може да бъде едно и също през различните години. Зависи от това, кога ще се задържи стабилно време, без застудяване. И затова всяка година то е различно. Тъй като разсадът трябва да се засади в почвата преди цъфтежа му, срокът за посаждане на семенцата в парникови условия или на прозорците може да се изчисли, като се знае вегетативният период.

— Достатъчно, младежо — прекъснал изказването на затворника преподавателят от техникума. — Който може да продължи, да вдигне ръка.

И отново в залата се вдигнали всичките двеста ръце. Преподавателят посочил един възрастен затворник със златен зъб в устата, който по външен вид приличал на як, здрав престъпник. Той станал бързо и започнал да говори сериозно:

— Почвата за тях трябва да бъде нормална, а не каква да е смес. Трябва да се вземе хумус, преработен от червей или торф, но семената не трябва да се засаждат в такава торфена почва. Те бързо ще привикнат към торфа, а после, когато трябва да се посеят, ще се объркат, защото почвата ще е съвсем различна. Затова торфът трябва да се смеси с пясък и да се разбърка с пръст от градината в

съотношение не по-малко от едно към едно. Освен това и гнездото трябва да се загрее до към двадесет и пет градуса преди да се сложи семенцето в него.

— Достатъчно — прекъснал изказващия се преподавателят. — По принцип всичко, което казахте, е вярно. А сега нека продължи следващият и посочил един интелигентен на вид затворник с очила, седящ на третия ред. — И така, колегата преди вас се спря на това, че преди да се засее доматеното семе в подготвената за него почва, е необходимо... Какво е необходимо?

Станалият от мястото си затворник си наместил очилата и продължил:

— Преди да се засадят семената в подготвената за тях почва, те трябва да се сложат в устата и да се подържат не по-малко от девет минути в слюнката под езика.

Специалистите и началникът на колонията от изненада се втренчили в затворника. Преподавателят от института попитал отново след малка пауза:

— Искате да кажете, че преди посаждането семената трябва да се подържат във вода ли?

— В никакъв случай, нито в хлорирана или преварена вода, в която всички животворни бактерии са убити. Семето трябва да се намокри със собствената слюнка, за да го напълните с информация за себе си. В устата на човека, в слюнката му, при тридесет и шест градуса, които са присъщи на човешкото тяло, семенцето ще се събуди от сън след девет минути и веднага ще разбере какво трябва да прави — за кого трябва да порасне. Ако човекът има някакви здравословни проблеми, болестни състояния, семенцето ще се постарее да създаде плод, който да отстрани здравословните отклонения.

Преподавателите започнали да говорят оживено помежду си. След това тримата се обърнали към Николай Иванович и преподавателят от техникума попитал:

— Кой е провеждал занятията с вашите затворници, от кое учреждение сте канили специалисти?

Началникът на колонията и след няколко дни не бил в състояние да осъзнае защо в отговор е изгърсил:

— Не си спомням кой, аз не се занимавах с това, но знам, че беше от столицата. Дойде някакъв известен професор.

Седящите в залата затворници веднага оценили лъжата на началника на колонията. Те разбрали, че той ги защитава и не разрешава да се подиграват с изказващите се и мълчаливо с благодарност го подкрепели. А младият затворник от първия ред, който първи отговорил на въпросите, добавил:

— А ние мислехме, че не е професор, а академик. Той знаеше много работи и за сибирската тайга, и за живота.

— Да — добавил съседът му, — такъв един умен мъж, много учен.

От различни страни на залата се чули одобрителни възгласи по адрес на столичния професор, чиито очи никой не бил виждал.

Преподавателят от института, който мълчал до този момент, изведнъж заговорил с много сериозно изражение:

— Да, колеги, аз зърнах някъде тази теория, но наистина не помня в кой източник беше. Науката работи сега в тази насока. Мисля, че в това има нещо интригуващо: тридесет и шест градуса..., жива човешка слюнка, наситена с разнообразни живи бактерии... има нещо в това...

— Да, да. Спомням си — също така дълбокомислено произнесъл преподавателят от техникума, като се направил, че също е чувал нещо такова. — Това е едно ново направление в зеленчукопроизводството. Разбира се, науката го обосновава теоретично, но на практика трябва да се види...

Затворниците отговорили без запъване на множеството въпроси по агротехника. Отговорите им не били винаги стандартни, но поканените да ги изпитат вече не бързали да ги опровергават, да възразяват, а обратното — с интерес ги слушали.

Когато заместник-началникът на колонията отишъл да изпрати преподавателите, Николай Иванович останал сам на масата пред притихналата аудитория. Той прелиствал съдържанието на зелената папка, а в залата имало гробна тишина. След това началникът вдигнал глава, обгърнал с поглед всички и заговорил:

— Ето какво ще ви кажа. Не ми е ясен докрай вашият замисъл. Да, не изцяло и не докрай... И затова реших... С една дума, още не знам какво ще стане. Ще се опитам да ускоря нещата при началството.

Притихналата зала като по команда станала изведнъж и се разтресла от аплодисменти. Николай Иванович не очаквал такава

реакция и също се изправил. Той се смутил от нещо, на душата му било приятно и радостно, но все пак се постарал да не излиза от образа на строг, дори суров началник и затова произнесъл:

— Що за шум. Седнете на местата си. — Той почувствал колко е неуместна излишната му строгост в този момент и добавил: — А професора от столицата все пак трябва да поканите.

Началникът на управлението за поправителни заведения генерал Посошков приел Николай Иванович и веднага започнал да говори конкретно за работата.

— Не само на теб, но и на другите предстои да разширят заведенията — някои с пет до десет, а други със сто и петдесет бройки. И след една година се пригответе за приемане на допълнителния контингент. Всички докладват, че това е сложно, нереално, че и сега затворите са препълнени. А какво ще наредиш да правя? При мен е заповедта на министъра — иска да осигури приемането на допълнителен контингент от шест хиляди затворници. Но ти ме зарадва, Николай Иванович. Значи казваш, че ще бъдеш готов за приемането им точно в посочения срок.

— Да, ще бъда. Само че проектът ще трябва да се промени, аз съм изложил всичко в рапорта си.

— Четох, четох. Само че не всичко ми е ясно в твоя рапорт. Искаш да се заемеш със селско стопанство. Похвално е. Да прикрепиш към всеки затворник отделен парцел. А кой ти пречи, за какво ти е моето разрешение? Но това, че искаш на всеки парцел да строиш единични килии, изглежда някак странно, нерационално. Построй една обща барака или две. Сутрин ще ги водиш под конвой на работа. И разходите са по-малко. За единични килии няма да получиш допълнително финансиране.

— Но аз не моля за допълнително финансиране.

— А за какво молиш?

— Да утвърдите проекта за единичните килии и общото планиране.

— А откъде ще вземеш пари за строителството на единични килии?

— Ще ми помогнат спонсори.

— Странни спонсори имаш. Добре де, нямам време да се задълбочавам. На твоя проект слагам резолюция: „Да се разгледа и

доработи“..., но сам ще им позвъня и ще им кажа да го проучат както трябва и да го довършат... без протакане. Това ли е всичко?

— Има още един проблем.

— Какъв?

— Нямам земя, на която да организирам помощното стопанство.

— Ами иди при губернатора, помоли.

— Бях при заместника му. Разглеждат въпроса, но засега само го разглеждат.

— Добре, ще помогна. Ще позвъня... Това ли е всичко?

— Да.

— Е, тогава действай. Бъди здрав. Довиждане.

* * *

През есента заведението на Николай Иванович получило двеста хектара земя. Успели да издигнат пет метровите стълбове и да оградят с бодлива тел отдалечения от населени места участък, преди пътищата да се разкалят и да станат непроходими. Николай Иванович разбирал, че ако не ги монтират през есента, няма да могат да започнат и пролетните работи на парцелираната земя. А как да ги издигнат, щом дори черният междуселски път свършвал на два километра преди предоставената им земя. Не можели да доставят нито техника за пробиване на дупки за стълбовете, нито да закарат работната сила.

Затворниците разбрали за проблема и се обърнали към началника на колонията с предложение да изкопаят на ръка дупките, а двата километра до мястото да изминават пеша под конвой.

Даже и при студен есенен дъжд колоната от петдесет затворници, наметнати със саморъчно направени дъждобрани от залепен целофан, се устремявала към заделената им земя. Желаетелите били повече, но поради недостиг на конвоиращи водели на работа само по петдесет души. Бъдещите стопани на парцелите работели всеотдайно. До настъпването на зимните студове били издигнати и монтирани всички стълбове, построени стражевите вишки и опъната бодливата тел. Направили дървената конструкция за КПП на място и също я монтирали.

През есента била дадена заявката за изработване на къщичките — единични килии, в които да живеят затворниците. Цената на всяка една била 30 хиляди рубли. За закупуването им не останали пари. И тогава затворниците, който както може, си осигурили средствата за изработката им. Някои, разбира се, имали спестявания отпреди, на други помогнали роднините, но имало и такива, които нямало откъде да вземат тази сума. Те се обърнали към началника на колонията като съобщили за готовността си да живеят в палатки, но това противоречало на инструкциите и затова им отказали.

Закарали в новата зона сто и осемдесетте къщички по зимния път и ги монтирали върху подготвените още през есента колонки. Рано през пролетта сто и осемдесет затворници се заселили в тези примитивни къщички с решетки на прозорците.

Един слънчев пролетен ден началникът на колонията, който стоял на вишката, наблюдавал необикновена картина. На оградената с бодлива тел територия от двеста хектара били обособени сто и осемдесет парцела. Те били отделени един от друг с колци, клони, тук-там границите се фиксирани от опъната тел.

— Това е при богатите — решил началникът на колонията. — Роднините са им дали пари не само за килиите, но и за ограда.

Между обособените парцели имало пътечки, а в центъра на зоната — обща площ за сбор. Тук-там в долчинките имало все още нестопен сняг, но по хълмчетата вече зеленеели първите тревички. Почти на всички парцели чернеели самотни човешки фигури. Те изглеждали еднакви и безлични в дебелите си затворнически антерии, с големите платнени ушанки и грубите ботуши.

Какво ли могат да направят тези хора на пустеещата земя? Защо не им се седи в килиите? Началникът на колонията поднесъл бинокъла към очите си и започнал да разглежда едната от безличните фигури. Затворникът Ходаков забивал лопатата в неразмразената напълно земя, копаел ямка. Николай Иванович започнал да мести последователно бинокъла си и изброил деветнадесет дупки по периметъра на парцела, изкопани в замръзналата почва.

На другите участъци фигурите в тъмни антерии правели същото — копаели ямки по периметъра на парцелите си.

— Защо ли копят толкова дупки? — казал на глас Николай Иванович.

— За храстите и фиданките, които ще оформят зелената ограда на всеки участък — обяснил часовият.

— Ясно. Могли са да почакаат някоя друга седмица, земята още не се е размразила напълно, а тогава и по-лесно ще се копае.

— И аз им казвах това, но те не искат да чакат. Страхуват се, че няма да успеят. Всеки иска да посади четиристотин метра зелена ограда, не е лесна работа. А когато земята се размрази, те ще трябва да се заемат с лехите.

Началникът на колонията още дълго наблюдавал с какво желание и дори с хъс работят неговите подопечни и си мислел:

„Явно, че съществува някаква космическа връзка между душата на човека и душата на земята. Има ли я тази връзка — човекът е в хармония с планетата. Няма ли я — няма и хармония. Когато я няма, започват извращенията, расте престъпността.

Разбира се, тази книга — «Анастасия» — е някаква необикновена. Затворниците я прочетоха и в душите им запламтя нещо необяснимо. Ето и аз самият — прочетох я и започнах да гледам на живота по друг начин. Разбира се книгата изигра своята роля. Но нали силата на книгата се състои именно в това, че показва връзката на човека със земята. Значи главното, основното е тази връзка и тя не трябва да се прекъсва. И всички тези разговори за висок морал, духовност са само бръцоловене без тази тайнствена и все още неопозната докрай връзка!“

* * *

През есента всички парцели в „новата зона“, както я нарекли самите затворници, били оградени с малки фиданки — ябълки, круши, калина, брезички и най-различни други насаждения. Те създавали приятна картина за очите с разноцветните си есенни багри. Около петнадесет-двадесет процента от всеки хектар били засадени с горски фиданки. Дори сега, през първата есен, впечатлението от тези двеста хектара рязко се различавало от пролетната картина на пустеещата черна земя. Ясно се виждало, че зад редовете бодлива тел се заражда необикновен зелен оазис.

А на следващата година през цялото лято в затворническата столова се доставяли от зоната отначало свежи салати, а след това краставици, домати, цвекло.

През есента всеки затворник предал по пет чувала картофи, няколко десетки буркана с консервирани домати и краставици. Затворническата столова била осигурена за цялата зима с цвекло, моркови, ряпа...

През есента на КПП на новата зона се наблюдавала необикновена гледка. За разлика от всички други затворнически заведения в света, където на контролните пунктове се осъществявало приемане на пратки за затворниците, в новата зона пратките се изнасяли извън зоната.

Войниците предавали на пристигналите роднини на затворниците буркани с консервирани зеленчуци. Много от тях идвали с автомобили и си заминавали с голяма реколта.

Затворниците, които нямали роднини наблизо, продавали своята част от реколтата на прекупвачи и получавали доста добър доход.

При затворника Ходаков не идвал никой. Той бил израснал в дом за сираци и помолил неговата част от реколтата да се предаде в най-близкия дом за деца.

Николай Иванович получил благодарност от управлението за успешното изпълнение на заповедта. Единствено той успял да осъществи допълнителния прием на сто и осемдесет затворници, без да се влошат условията за престой на останалите.

Изтеклата година била най-трудната за Николай Иванович от всичките му двадесет години служба. Освен с обикновените всекидневни грижи му се налагало да се справя ту с доставката на фиданки за новата зона, ту с доставката на семена. Въпреки това се радвал всеки път, когато старият затворнически ЗИЛ пристигал натоварен с малките фиданки.

* * *

Минали още пет години. В един слънчев юлски ден във въздуха над новата зона се появил и закръжил вертолет. Николай Иванович стоял до вишката и наблюдавал как хеликоптерът обикаля над новата

зона. Той знаел, че на борда на вертолета се намирали генерал Посошков и хора от Министерството на правосъдието. Не било ясно дали някой е написал жалба срещу началника на колонията или просто са тръгнали слухове за необикновения начин, по който се организира престоят на престъпниците в повереното му заведение.

Високопоставените чиновници вече слизала от вертолета, а Николай Иванович все и си мислел за заграждението на зоната:

„Да, тук ще ми предявят обвинение в явно нарушение. Ех, защо ли разреших да се посадят тези виещи се многогодишни цветя във вид на ограда. Обвиха цялата бодлива тел на височина до около три метра, образуваха зелена ограда, и то така, че бодливата тел изобщо не се вижда от цветята.

Представете си, телта давала неестетичен вид. И стражевите вишки са омотани от виещи се цветя. Цветенцата стигат чак до будката на часовия. Сега всичко тук не прилича на зона, а на някакъв райски оазис сред обраслото с бурени поле.“

— Ето на, моля, първото нарушение вече е налице — казал генералът от министерството. — Що за ограждане на зоната е това? Че през такава ограда, обвита с лиани, всеки, който пожелае, може да премине — казал генералът, като се обърнал към началника на управлението Посошков. Това ще ви каже всеки войник. Прав ли съм? — се обърнал представителят на министерството към дежурния лейтенант.

— Разрешете да отговоря, другарю генерал? — застанал в стойка „мирно“ дежурният лейтенант.

— Отговорете, щом ви питат. Има ли тук нарушение на инструкцията?

— Съвсем не, другарю генерал. В този случай вие виждате тактически усъвършенствано заграждение на зоната, в която се държат престъпниците.

— Какво, какво? — учудил генералът. — Какво тактическо усъвършенстване е това? Какви ги дрънкате?

Всички членове на комисията се спрели до лейтенанта.

„Ама че шегаджия — си помислил Николай Иванович, вече съвсем ядосан. — Вечно този лейтенант Прохоров с неговите шегички. Поне пред комисията да не беше се шегувал. Сега вече е съвсем ясно,

че няма да ми се размине. А той се опънал в стойка «мирно» и даже не се изчервява от наглостта си.“

Лейтенантът заговорил, като произнасял ясно и отчетливо думите:

— Разрешете да отговоря на въпроса за усъвършенстването.

— Отговорете, ако можете — заповядал генералът. — Значи тези ваши цветенца са тактическо усъвършенстване?

— Тъй вярно, другарю генерал. Престъпникът, който иска да избяга и реши да премине през заграждението от бодлива тел, обрасло с цветя, може да премине, но няма да успее да стигне далеко.

— А защо? — се учудил генералът.

— Докато преодолява заграждението, обвито с ароматни цветя, така ще се напои с миризмата им, че дори не особено опитно куче с лекота ще го открие по следата и ще го върне обратно.

— Значи, ще се напои... — започнал високо да се смее генералът, а след него се засмели и всички членове на комисията. — А кучето, значи, по аромата на цветята... Е, юнак си ти, лейтенанте, съобразителен си. И колко избягали са върнали по този начин кучетата ви? — попитал през смях генералът.

— Нито един — отговорил лейтенантът и продължил много сериозно: — Престъпниците разбират цялата безперспективност на преодоляването на заграждението и за пет години не са направили нито един опит за бягство.

Със своето изявление и сериозен вид лейтенантът още повече развеселил гостите.

— Значи от тази зона не е имало нито един опит за бягство в продължение на пет години, така ли? — попитал председателят на комисията.

— Да, нито един — потвърдил Посошков.

Членовете на комисията явно харесали остроумните отговори на лейтенанта и го попитали:

— Кажете, лейтенанте, ако престъпниците дори не се опитват да организират бягство от тази зона, тогава за какво са ви вишките за наблюдение с въоръжени войници?

— За охраняване на зоната от външния свят — отговорил лейтенантът.

— Какво означава от външния свят? Да не би някой да се опитва да проникне в зоната?

— Тъй вярно — съобщил лейтенантът. — Жените на много затворници изявяват желание да живеят заедно с мъжете си в единичните килии. Някои дори молят да прекарат там лятото с децата си. Но строгото спазване на инструкциите по престоя на затворниците от страна на нашия строг началник на колонията не допуска подобно безобразие. Само някои несъзнателни жени се опитват да се промъкнат заедно с децата си през зелената ограда или да изкопаят проход под оградата, но доблестната охрана на зоната не допуска подобни дръзки опити да се реализират.

Тъй като председателят на комисията не разбрал дали лейтенантът се шегува или говори сериозно, попитал Николай Иванович:

— Действително ли е имало такива случаи?

— Да — отговорил Николай Иванович. — Бяха пресечени два опита. При мен постъпиха деветдесет и шест заявления от жени на затворници с молба да им се разреши да прекарат лятото заедно с децата си на участъците на техните мъже. Но ние не можем да разрешим подобно нещо, което е в разрез с инструкцията за свиждания.

— И какво толкова ги влече към тази зона, че даже водят и децата? — попитал председателят на комисията и добавил: — Впрочем, господа, хайде да се разходим из територията и да видим.

— Отворете вратата — изкомандвал на лейтенанта Николай Иванович.

Дървените порти, украсени с резба, се отворили бързо, членовете на комисията влезли в територията на зоната. Като направили няколко крачки, без да се уговарят, изведнъж се спрели.

От илюминатора на хеликоптера зоната изглеждала като красив зелен оазис, но тук имало не само красиви пътечки от подстригана трева и не само зелени разноцветни живи огради, които поразили комисията. Тънкият аромат на летни цветя и растения обгърнал със своята благодат хората, свикнали с миризмата на столичните улици и на кабинетите си. Тишината се нарушавала само от песента на птиците и жуженето на насекомите. Тези звуци не дразнели, а услаждали слуха.

— Трябва да влезем на територията на някой участък — казал неизвестно защо тихо председателят на комисията, сякаш се страхувал да не обезпокои някого.

Високопоставените чиновници вървели по пътеката на първия участък към къщичката. Малката къщичка се помещавала в металическа решетка. Това можело да се забележи само когато се отиде съвсем наблизко. Отдалеч тя приличала на зелено хълмче, обвито с разнообразни растения. Обкръжена с букетите от цветя, килията се вписвала хармонично в околното пространство.

До входа на къщичката с гръб стоял човек, облечен в тениска. Затворникът смазвал металическото резе. То поддавало едва-едва. Увлечен в работата си, той не забелязал веднага комисията.

— Здравей, Харламич — го повикал Николай Иванович. — Приемай гостите, представи се.

Човекът се обърнал бързо и, като видял дошлите, малко се сконфузил, но бързо събрал мислите си и се представил:

— Затворник Харламич, осъден по параграф 102 от Наказателния кодекс на Руската федерация на дванадесет години, до момента изтърпял в килията шест години от наказанието си. В новата зона съм от пет години.

— И какво правехте сега с вратата? — попитал председателят на комисията.

— Смазвам външното резе, гражданино началник. Вече съвсем трудно се движи, започнаха да правят съвсем калпав метал, бързо ръждясва.

Председателят на комисията се приближил до вратата, затворил я и се опитал да придвижи резето, но не успял. Тогава се обърнал и, като погледнал многозначително генерал Посошков, казал:

— Значи вие твърдите, че уж всички инструкции се спазват. Значи, след завършване на работата всички се заключват в килиите, така ли?

Началникът на управлението мълчал. На всички било ясно — металното резе било ръждясало и трудно се затваряло, защото отдавна не било използвано.

Затворникът Харламич разбрал, че е подвел началството си. И в главата му се втурнали мисли:

„Отдавна трябваше да регулирам това проклето резе. Как да обясня на тези хора, че то изобщо не е необходимо? Никой дори и не си помисля да напуска зоната, да изостави своя участък. Заради какво? Къде да отида? Тук е моето, на Харламич, родно място, тук е моята Родина. Всяка сутрин тук ме посрещат птичите гласове и ми махат, и ме приветстват клонките на посадените от мен дървета. И с козичка се сдобих — Никита, и с десетина кокошки носачки, и два пчелни кошера си имам. И другите си имат по нещо свое, може да е нещо по-друго, но свое, станало собствено родно стопанство, територия. А аз взех, че подведох началника с това проклето резе.“

Харламич се развълнувал не на шега и заговорил бързо и възбудено:

— Боклук последен съм с това резе, гражданино началник. И за мен няма никаква прошка, ако навлека беда на моите другари. Само ме разберете, дайте ми възможност да кажа последната си дума. Ето... ще кажа. Целият ми живот се промени... Даже не се промени, а всъщност тук започна. Тук е моята свобода. А там, зад вратите е неволята, там е непоносимият ад. Ето на вишката стоят войници, те са като ангели за нас. Молим се тези ангели да не позволят тук да се вмъкне някаква низост...

Сриващият се от вълнение глас на затворника Харламич и думите му подействали по различен начин на хората от комисията. Жената — депутат от Държавната Дума — малко се развълнувала и изведнъж изстреляла:

— Ама какво сте се захванали с това нещастно резе. Не виждате ли, че през нощта е валил дъждец? Овлажнило се е.

Председателят на комисията погледнал металното резе и се разсмял:

— Овлажнило ли се е? Как така не се сетих по-рано. Имало е дъждец, и то е ръждясало... А на вишките, там значи стоят ангели, а? — обръщайки се към Харламич, попитал председателят на комисията.

— Ангели — отговорил Харламич.

— Е, кога ти изтича срокът?

— След единадесет месеца и седем дни.

— Как мислиш да живееш по-нататък?

— Написах заявление да ми продължат наказанието...

— Какво? Как така да ти го продължат? Защо?

— Защото там няма свобода, в оная свобода няма ред. Няма свобода без земя.

— А кой ви пречи като излезете на свобода, да си вземете земя и да създадете същото стопанство, само че на свобода? Да се обзаведете със семейство.

— Ех, гражданино началник, и аз хич не мога да разбера. Кой ни пречи тук, в Русия да се даде на всеки руснак по един хектар земя? Съвсем не разбирам! На кого принадлежи земята — на руснаците или на чужденците?

— Според закона, приет от Държавната Дума, всеки човек може да купи земя — съобщила жената депутат.

— А ако нямам пари, за да купя дори само един хектар земя, значи ли, че си нямам Родина? Така ли се получава — нямам и няма да имам? А щом Русия е моята Родина, от кого трябва да я купувам? Излиза, че някой е окупира цялата моя Родина, цялата, до последния хектар и сега иска откуп от всеки руснак. Някакви бандитски номера се получават сякаш. И това не е нито съгласно закона, нито според разбиранията. Ето вие, гражданино началник, сте генерал — по лампазите ви виждам. Тогава освободете Родината ни от онзи, който я е превзел и иска откуп. Или и вие също ще плащате откуп за своето късче Родина?

— Затворнико Харламич, прекратете разговорите — намесил се Николай Иванович.

Той видял как почервенял белегът на бузата на фронтовака генерал, как се свили юмруците му. Генералът направил една крачка към затворника. Двамата стояли и се гледали очи в очи. Гледали се и мълчали. После генералът казал тихо:

— Покажи ми стопанството си, руснако. — И добавил съвсем тихо, като че ли на себе си: — Покажи своето парченце Родина зад бодливата тел.

Харламич показал на членовете на комисията младата си овощна градина с плодове по клоните, почерпил ги с френско грозде, с малини. Повече от двеста лехи с домати и краставици имал Харламич. Показал и езерцето, изкопано с лопата. До него грижливо били подредени буренца.

— А ето и най-важното ноу-хау на Харламич — пояснил Николай Иванович на членовете на комисията, като показал

бъчвичките. — Всяка година той приготвя сто и петдесетлитрови буренца с кисели краставички. Чудесна, ненадмината туршия се получава при него. Измислил е и оригинален начин на съхранение. Буренцата се напълват с краставичките и марината, затварят се плътно и се пускат в езерцето под водата. Там се запазват чак до пролетта. Щом пристигнат снабдителите от московските ресторанти, Харламич пробива леда и домъква буренцето до КПП, а там ние го продаваме за петстотин рубли. На Харламич му се полагат двеста и петдесет, а останалите са за нуждите на затвора.

— И колко доход носи всяко стопанство от вашето заведение? — попитал един от членовете на комисията.

— Средно около сто хиляди на година — отговорил Николай Иванович, — но съгласно договора половината се дава на работещите, на затворниците.

— Сто хиляди? — учудил се единият от членовете на комисията. — Вие имате общо сто и осемдесет парцела, значи получавате всяка година деветдесет милиона чист доход?

— Да, получаваме.

— Значи и затворниците получават ежегодно по петдесет хиляди, така ли?

— Да, така излиза.

— В страната ни има повече от един милион граждани, които се намират в местата за лишаване от свобода. Какво би станало, ако всичките преминат на такова заплащане? Какъв доход само би получила страната? Пък и престъпниците, съдейки по всичко, ще станат значително по-малко.

— Да преминат... всички? — се включил в разговора друг член на комисията. — Тук въпросът е друг. Как да не се закрие зоната. Нас за какво ни изпратиха тук? Да се ориентираме, да разберем как стоят нещата. Получават се някакви ненормални работи — затворниците живеят в по-добри условия от свободните хора. А тези затворници, каквото и да се казва, са престъпници. Пък и какво ще правите, Николай Иванович, тези хора, когато дойде времето за освобождаване?

Началникът на колонията отговорил без да се замисля:

— Ако имах възможност, след освобождаването им бих оставил всекиго от тях в стопанството му. Бих махнал и пренесъл бодливата тел на ново място, бих започнал да изграждам нова зона.

При представянето на доклада в министерството членовете на комисията съобщили, че не са открили нарушение на инструкциите.

— А какво ще кажете за съобщенията, че престъпниците живеят в по-добри условия, отколкото свободните граждани? — попитал министърът.

— Трябва да се подобрява животът на свободните граждани — подчертал председателят на комисията, — да се даде земя на хората. И не на думи, а реално.

— Е, това не е от наша компетентност — махнал с ръка министърът. — Давайте по същество.

— А по същество ето какво — този опит трябва да се внедри във всичките поверени ни заведения, — твърдо заявил председателят на комисията.

— Аз също съм съгласна с това — подкрепила председателя депутатката от Държавната Дума и добавила:

— Освен това, твърдо съм решила да внеса за разглеждане в Държавната Дума законопроект за предоставяне на всяко руско семейство, което желае, по един хектар земя за пожизнено ползване за създаване на родово имение.

* * *

Държавната Дума приела закона. Милиони руски семейства в единен порив започнали да засаждат градини и горички на земята на своя род. И Русия разцъфнала...

А през коя година е станало това? Какво? Още не се е случило? Защо? Кой пречи? Кой не дава възможност на Русия да разцъфти?

[8] Закон на Руската федерация от 21.07.93 в редакция от 9.03.2001 „За учрежденията и органите, изпълняващи углавни наказания чрез лишаване от свобода“ ↑

ЗАКОН ЗА ДЕПУТАТИТЕ

Разбирах, че дядото на Анастасия притежава не само необикновени психоаналитични способности, но разполага и с конкретна информация за социалното устройство на различните страни. Но доколко конкретно може да е запознат с държавните институции? Та нали той живее в тайгата, там няма радио, телефон, телевизор. Тогава откъде може да постъпва информация при него, да кажем, за органите на държавната власт? Отникъде. Следователно той не притежава конкретна информация. И все пак аз го попитах:

— Знаете ли, че в нашата държава съществува такъв орган като Държавната Дума?

— Знам — прозвуча отговорът.

— А кои и как работят в него също ли знаете?

— Да.

— За всеки депутат ли знаете?

— За всеки.

— А какви закони приемат също ли ви е известно?

— Известно ми е не само какви закони приемат, но знам предварително и какви ще се приемат в бъдеще. Ама какво се учудваш пак, Владимире? За жреца това е толкова проста задача, че даже не предизвиква и интерес.

— Ами учудвам се, защото не разбирам по какъв начин можете да знаете и за всеки депутат, и за това, какви закони ще се приемат в близко време от Държавната Дума. Това е някаква непостижима мистика.

— Никаква мистика няма тук, а задачката е съвсем проста.

— А, можете ли да обясните това явление, тази информираност.

— Мога, разбира се, всичко тук е пределно просто. Виж. Още преди пет хиляди години се е състоял Съветът на фараоните. В Римската империя се наричал „сенат“, при царете — „съвет на болярите“. Какво да кажа повече? Имената са различни, но същността е винаги една и съща. Законът няма да зависи от наименованието, а от

това, на какво въздействие е подложен депутатът, в какви битови условия е поставен и каква перспектива има той пред себе си. А всичките условия за тях са били програмирани много преди това. Като се познава тази програма, е просто и лесно да се знае и какво ще бъде занапред; какво и как ще могат да решават.

— Какво общо имат тук законите и депутатският бит? Как може той да бъде свързан с глобалната програма? Освен това, какво знаете вие самият за бита на съвременния депутат?

— Това е съвсем просто. Разбира се, аз няма да говоря за това, как спи, какво яде и с какво се облича един, втори или трети депутат. Това не ми трябва, а и не е интересно. Но ще кажа за важното.

Хората стават депутати, след като са преодолели много интриги. Така е било преди, така е и сега, аз съм уверен в това. Това е първо. Когато се стремят към властта, много от тях попадат в зависимост от онези, които имат власт над парите. Но дори и да са преминали всички изпитания, депутатите се намират в менгеме. Програмата се опитва да ги откъсне от значимата за тях информация и успява да го направи.

Какво получава депутатът? Аз мисля и съм уверен, че както преди, така и сега той получава отделен кабинет, ново жилище, а в някои случаи вече и автомобил. В допълнение двама-трима помощници, а някой и повече.

— Да, в общи линии е така. И какво, искате да кажете, че всичко това съответства на програмата, която е разработена преди хиляди години ли?

— Разбира се, че съответства. Но чакай, нека да ти кажа по-нататък. Провери дали няма да сбъркам за съвременното. По-нататък си мисля, че депутатът трябва да работи, както работят всеки ден много други хора; да ходи на заседания в Думата, да издава закони.

— Да, така е.

— И срок има определен за всички и за всеки четири или пет години...

— Сега е четири.

— Нека да е четири. Когато срокът изтече, той трябва да бъде избран отново. Но до новия избор всеки си мисли за него.

— Да, мисли.

— Чакай, чакай, а ти откъде знаеш за това? Нали се чудеше, когато ти казах, че ми е известно какви закони ще се приемат. А ето,

сам твърдиш сякаш знаеш какво си мислят депутатите за своето бъдеще. Ти какво, да не би да си станал ясновидец? Или може би мастит оракул?

— А бе никакъв не съм станал. Тук и на глупака му е ясно. Ако изборите са скоро, всеки, който иска да бъде преизбран, ще мисли за тях и ще действа по въпроса.

— Ти само не бързай. Забележи какво каза: „Ще мисли за преизбирането си.“

— Да, казах.

— Но нали депутатът трябва да мисли за новите закони?

— Ами да, той едновременно с това мисли и за законите.

— Кога? В коя част на деня? Повярвай ми, общо взето, на него не му остава време за размисъл. Известно ти е, че на народа не му е за първи път да избира депутати и след това да чака мъдри закони от тях. Но той не разбира именно това, че програмата е замислена по-рано и не дава възможност на депутатите да мислят.

Някой път поразмисли сам върху това.

* * *

Впоследствие често мислих за това. И действително, общоприетите закони за избирането и задълженията на депутатите започнаха да ми изглеждат като някаква абракадабра.

Нека се опитаме да анализираме установилата се практика. Относително умен човек, даже малко по-умен от другите, е решил да стане депутат в Думата, да участва в приемането на мъдри закони, които да помагат на хората животът им да стане по-добър.

Докато преминават през воденичните камъни на избирателната кампания, кой по-малко, кой повече попада в зависимост от капитала. Това по никакъв начин не означава, че някои от богатите в този свят оказват финансова помощ на всеки кандидат с оглед на бъдещи услуги. Достатъчно е да се види какви лостове могат да се задействат с помощта на парите. За така наречените „мръсни технологии“ ни разказват в пресата и ни показват по екраните на телевизията. Но ние гледаме ситуацията с очите на странични наблюдатели. Човекът, който участва в избирателната кампания, не е страничен наблюдател. Той е

подложен на атаките на черния пиар. Дори някой да не ги е изпитвал, може да предположи какво оръжие би могло да се използва срещу него с помощта на парите. И е напълно естествено да има защитна реакция — каквото и да става, трябва да защити тила си. А тилът е едрият капитал. Значи трябва да акостира на някой финансов бряг. Или, както е прието сега да се казва, да се присъедини към олигарсите.

Или пък попада в зависимост от някоя партия. Не е важно от коя, важното е, че после ще трябва да си отработи получената подкрепа.

А какво става с мъдрите закони? Ей това. За тяхното приемане не са създадени съответните условия.

Разбира се, депутатите имат редица привилегии — дори депутатска неприкосновеност пред правоохранителните органи, но въпросът си остава. Ако се поставят от едната страна на везните депутатските привилегии, а от другата — нервите, свързани с работата им, интригите, интензивността на работата, не е известно кое ще натежи повече.

Има и още едно парадоксално обстоятелство. В историята на човечеството не е известен нито един човешки индивид, нито един велик мъдрец, който да е способен ежечасно, всеки ден да приема изключително мъдри решения. Както знаем, дори и известни управници и пълководци са правили грешки.

Режимът на работа на депутатите е подреден по такъв начин, че те трябва да заседават всеки ден. Забележете, всекидневно по няколко часа. На всяко заседание се приемат по няколко законопроекта, при това от различни сфери на живота.

Както е показала историята, нито теоретично, нито практически е възможно приемането на мъдри закони при такъв режим на работа. Не е възможно поради следната причина: недостиг на време за размисъл. И въпреки това, именно такъв абсурден ред на работа на законодателите съществува в повечето страни на различните континенти на Земята. Кой го е въвел? А бе той се е установил някак си сам, ще си помислят много хора. Не е някак и не е сам. Прекалено добре е обмислен и целенасочен. А освен това ни най-малко не се обсъжда този въпрос сериозно.

Можем колкото си искаме да говорим с доказателства за неговата пагубност. Тя може да се докаже и научно с помощта на психоаналитици. Това, разбира се, е важно, но не е главното.

Основното е да се разбере каква е алтернативата. Но нищо не ни идва в главата като алтернатива. А и кой да се сети за алтернатива, след като тази практика се е установила едва ли не като закон почти във всички страни.

Но щом дядото на Анастасия пръв заговори по този въпрос и след като е запознат с работата на съвременните законотворчески събрания в продължение на хилядолетия, може пък да предложи алтернатива. И аз го попитах:

— А вие бихте ли могли да предложите вариант на изборите и организация за работата на законодателите?

В отговор чух следното:

— Безсмислено е да се говори за самите избори, докато не се изменят условията на работа и бита на депутатите.

— А какви трябва да бъдат по ваше мнение условията им за работа и битът?

— Преди всичко е необходимо депутатите, макар и частично, да се изведат от изкуственото информационно поле и да им се осигури хранене, което да е в състояние да поддържа пълноценна работа на мозъка; да се създаде образ, който се ползва с уважение в обществото, който може да води след себе си всеки депутат.

— Какво означава „да се създаде образ“?

— Ако се съди по онова, което ти разказа за депутатите и техните външни атрибути, всичко говори, че сред народа съществува отрицателен образ на чиновника въобще и на депутата в частност.

— Да, в общи линии е така, действително битува отрицателен образ.

— Това е много лошо. Хората изграждат отрицателни мисловни форми по отношение на депутатите и в резултат на това фактически те самите ги правят такива. А образът е най-силната, концентрирана енергия на мислите на множество хора.

— А от къде на къде хората трябва да мислят положително за тях, ако животът им не се подобрява?

— Ето, виждаш ли как се е получила затворената окръжност. Всеки път като че ли избирате най-добрите хора, но щом бъдат избрани, веднага ги определяте като най-лоши.

— Кажете ми конкретно как може да се излезе от този порочен кръг?

— По-добър начин от този, който предложи Анастасия, не е имало през изминалите пет хиляди години и не се предвижда в обозримото бъдеще.

— Какво имате предвид?

— Земята.

— Но тя казваше, че е необходимо да се даде най-малко по един хектар на всяко семейство, което пожелае; да се даде за пожизнено ползване за създаването на свое родово имение. А за депутатите не е говорила нищо.

— Да, точно така. На всяко семейство, което желае. Нима депутатите нямат семейства?

— Имат.

— А може би трябва да се започне точно от тях?

— Народът ще каже, че са станали съвсем нагли, че привилегиите все не им стигат.

— Необходимо е да се обясни на народа за кого се прави това. На народа трябва да се обясни в кой случай могат да се появят закони, каквито той очаква.

— А как да им се дава земята, на общо основание или като на привилегировани?

— На общо и не съвсем. Всеки депутат трябва да получи не по-малко от сто и петдесет хектара земя, на която да се изгради селище от нов тип, въз основа на принципите, за които говореше Анастасия. От тези сто и петдесет хектара за пожизнена собственост на депутата може да се даде само един хектар, ако семейството му не е голямо и не се предвижда да се увеличи. Ако депутатът има деца, които са създали семейства, и те желаят също да имат собствени имения, тогава е необходимо да се отдели по хектар и за семействата на децата. По този начин депутатът може да получи като собственост само един, три или пет хектара в зависимост от големината на семейството му.

— А другите хектари? Вие казахте сто и петдесет.

— Тридесет процента от останалите той може да раздаде на когото пожелае. На останалите трябва да се заселят хора от различни слоеве на обществото — военни, учени, художници, предприемачи. Във всяко селище трябва задължително да се предоставят един или два хектара на деца от домове за сираци, на бежанци, но в едно и също селище не трябва да се предоставя земя на двама депутати.

— И какво, да не би, ако всеки депутат има свое родово имение, законите веднага да станат по-добри?

— Разбира се, че ще се подобрят. В страната ще се появят най-мъдрите закони в света.

— За сметка на какво?

— Сега депутатите прекарват голяма част от времето си в своите кабинети и на заседания, откъснати са от хората. Сега не получават благодарности за добрите закони и порицание за лошите. Те следват естественото си желание и се стремят да осигурят материалното благополучие на семейството си. Когато техните депутатски пълномощия приключат, те могат да сменят местожителството си, да се преместят в друг град или даже в друга страна, където никой няма да им държи сметка или да ги преследва в случай на нарушение на някакви общоприети норми. Смяната на местожителството или страната няма да повлияе на благосъстоянието им. Като имат пари, могат да намерят навсякъде подслон, храна и дрехи, но не е възможно да си осигурят с пари родово имение, Родина. В днешно време понятието за Родина е изкривено. Сега наричат Родина територията, определена с граници от някого. А нали Родината винаги започва от земята на рода и се разширява чрез равните на теб по дух. Тези, които започнат да изграждат своите имения, ще получат Родината си и за вечността. Загубата на родовото имение е загуба на Родината и вечността. Това е най-голямата трагедия за семейството. Не законите и моралът ще предпазват депутатите от грешни решения, а родовото имение. И за хората, които имат Родина, парите ще престанат да бъдат от първостепенно значение. Само в родното си имение човек може да получи необходимата му храна, в това число и за работата на мозъка. А нали това е много важно за хората, на които им предстои да мислят много. Заседания на Държавната Дума трябва да има максимум три дни в седмицата. Останалото време депутатите трябва да бъдат в своето родово имение. Там те ще размислят, там ще протича основният процес по създаването на закони. Жените на депутатите не трябва да се занимават с работа, която не е свързана с дейността на съпруга им депутат. Родното имение ще опази депутата поне за известно време от въздействието на изкуствената информация, ще помогне на мисловния му процес. Великите мисли са се раждали в умовете на философите в условията на уединение, а не по време на публични изказвания.

— А какво ще стане, ако част от депутатите не поискат да вземат земя и да създадат на нея родово имение?

— Ето, сега вече стигнахме и до подбора на народните избраници. Ако някой от депутатите не поиска да създаде родово имение, народът не трябва да го избира при следващия вот. Макар и да има гражданство на страната, в която е бил избран, в действителност той е чужденец. На него не му е нужна Родина. И каквито и хубави думи да се казват за него, със своята дейност той реално няма да допринесе с нищо за добруването на народа си.

— Но щом знаят, че избирателите ще дават приоритет на кандидатите, които имат свои имена на рода, някои от тях ще вземат земя, ще си построят на нея дворци, тенискортове, тухлени огради и няма да посадят горичка, овощна градина, жива ограда, както казваше Анастасия. Тогава какво ще стане?

— Тогава те ще покажат същността си. В този случай хората ще могат да направят своя правилен избор. Знаеш ли защо в Русия се е наложило използването на презиме за всеки човек? По-рано в Русия, когато човек казвал името си, добавял примерно следното: „Аз съм Иван от имението на Никита“ — казвал името на баща си или на дядо си, основателя на имението на рода. Това означавало, че имението е известно с нещо. Когато човекът изричал името на родителя или прародителя си, той най-пълно представял себе си, своя характер и способности. Онзи, който не можел с гордост да посочи своето имение, се смятало, че няма род.

Колкото повече говореше дядото на Анастасия за родовите имена, толкова по-силно изпъкваше в съзнанието ми радостната картина на бъдещето на страната. Само си представете! Триста и шестдесет депутати от Държавната Дума взимат по сто и петдесет хектара земя и организират триста и шестдесет прекрасни селища от нов тип. Всеки от тях не само на думи, а на дело показва на какво е способен.

И в Русия ще се появят първите триста и шестдесет оазиса, в които руснаците ще започнат да живеят в човешки условия. След това тези депутати ще приемат закони. И, естествено, няма да бъде гласуван нито един закон, който вреди на околната среда.

Те ще напишат закони, които действително ще гарантират на всеки гражданин правото да получи своето малко късче Родина. И ще

пазят това право, защото и те ще имат своя Родина.

ОТ ИЗДАТЕЛЯ

В издателството непрекъснато се обаждат хора от различни краища на България, които искат да научат откъде да се снабдят с кедрови семена, фиданки за засаждане, кедрово масло, амулети от сибирски кедръ и други екологични ценни продукти, които носят енергията на живота.

Официалният представител и вносител в България „Звънтящи кедри“ ЕООД предлага на вашето внимание следните продукти от сибирски кедръ:

Амулети от сибирски кедръ; семена, шишарки и фиданки за засаждане; студено пресовано масло от сибирски кедръ, ръчно произведено в родовите имения на Русия, както и студено пресовано от промишлено производство; живица от сибирски кедръ; прах и паста за зъби с кедрово масло; дъвка от смола на сибирски кедръ и пихта; ядки и брашно от сибирски кедръ; лъжици, възглавници с кедрови стърготини, пано-едропласт и други продукти от сибирски кедръ.

Повече информация за кедровите продукти можете да намерите в сайта: <http://www.zvkedri.com>, създаден в поддръжка на идеите на Анастасия, описани в книгите на Владимир Мегре. Също така много интересна информация за родовите имения, за екологично обработване на земята и други новини можете да прочетете в ежемесечно on-line издание Алманах „Звънтящи кедри“: <http://www.kedrovka.com>. За поръчки: гр. София, ул. „Княз Борис I“ № 129 e-mail; zvkedri@zvkedri.com или gera@zvkedri.com, тел.: 02/9810 610; 02/981 99 41, gsm: 0887 186 857; 0899 855 668 за писма: гр. София, 1000, п.к. 1494. За да засадите кедръ и да разберете как да се прилагат кедровите продукти, използвайте съветите дадени в книгата „Кедърът — топлина и щедрост“. Намерете тази полезна книга, която ще ви разкрие тайните на кедръ, както и уникални руски рецепти, с новите алтернативни решения за подобряване на вашето здраве и хранене.

Источник: <http://sfbg.us>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.